

Rev. Dr. Turgay ÜÇAL

YARATANI YAŞAMAK

Yaratan'ı Yaşamak

[Rev. Dr. Turgay Üçal](#)

Telif Hakkı/Copyright Rev. Dr. Turgay Üçal, 2013

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

ÖNSÖZ

I. ÇÖL KAZANIMI (Luka 4:1-12)

II. EDİNİM TESTİ (Luka 4:1-12)

III. EDİNİM VE SONRASI (Luka 4:1-19)

IV. YÜZLEŞME (Luka 4:20-24)

V. İNSANA YÜRÜMEK (Luka 4:24-28)

VI. YÜREĞE YÜRÜMEK (Luka 4:24-28)

VII. DÜŞÜNDÜREN ÖRNEKLER (Luka 4:28)

VIII. YÜREKTEN BÜTÜNLÜĞE (Luka 5:4)

IX. ÖĞRENCİLİKTE TALEBELİĞE (Luka 5:8)

X. MÜJDE VE TALEBE (Luka 5:11)

XI. TALEBELİK BEDELİ (Luka 5:32)

XII. YOLUN YOLU (Matta 10:8)

XIII. ZORLU TIRMANIŞ (Matta 10:16-17)

XIV. FARKLILIKLARDA İŞİMA (Markos 5:37)

XV. ÜSTÜN GİZ (Luka 9:20-24)

XVI. ÜSTÜN YÜRÜYÜŞ (Luka 9:62)

XVII. GÖNÜL BAKIŞI (Matta 9:36)

ÖNSÖZ

Yaratan'ın sureti olmak üzere yaratılmış olan insan, bu çok önemli görevine öncelikle “ben için alma noktası olan” o düşmüşlük düzeyinde başlamaktadır. Ve muhakkak öncelikle eksikliğin farkındalığı olmalıdır ki, bu farkındalıkta bir gayret ortaya çıksın ve bu gayrette, yukarıdan verilen lütufla buluşarak yaşamın doğal akışını ve sürekli ışınmasını oluşturabilsin.

İşte, bu ışıma da düşünce ancak işlev ve söylevin bütünlüğünde, kendi varlığını çıkış kaynağının tamlığına yeniden taşıyabilmektedir. Oysa bugün dünyamızda birçok insan için düşünce, işlev ve söylev sürekli birbirleriyle çelişki içindedir. Doğal olarak dünyanın bu denli ilerlemesine karşın hala “egoların çekişmesindeki” o büyük problemler, kinler, nefretler, savaşlar daha da büyüyerek devam edip durmaktadır. Elbette böyle bir çelişki içinde; değil kişi kendi eksikliğini algılamak, dünyasını ve dolayısı ile hayatını dahi, anlık algılar dışında algılayabilecek bir konumda değildir. Buna bağlı olarak da, yaşanan yaşamlar sadece dar alan paslaşmaları içindedir. Bu dar alanlar içinde de yaşam ancak gözle görülenin ve hissedilenin, yine görülme ve hissetme çerçevesi içinde, kişinin yine kendine ait olan filtreleri içinde değerlendirilmesinde yaşanmaktadır.

Diğer bir deyişle insan aslında kendine, kendi kısır döngüsüne, üstelik de sadece madde algısında köledir. Ama bu öylesine alışılmış bir köleliktir ki, kişi bu alışkanlığının derinlerine indikçe kendisini özgür sanmaktadır. Aslında bu bir özgürlük değil tam tersine özgürlük sanıdır. Yani kişi farkında olmadan yalnızca ilizyonlarını çoğaltıp durduğu bir yaşam yaşayıp durmakta ve bu

yaşadığı yaşamı da kendince “bol yaşam” gibi algılamaktadır. Oysa yaşadığı yaşam “dar bir yaşamdır.” Ve sadece ilizyondur. İşte bu düşünce, işlev ve söylev çatışmaları içinde sürekli ilizyonlar oluşturan bu gerçekler, yaşamlarımızın gündelik getirisi olarak üzerimizde tahakkümünü kurmuşken Mesih İsa’nın şu sözleri duyulur; *“bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim”* (Yuhanna 10:10).

Mesih İsa adeta bu sözleriyle bahsettiğimiz bu kısır döngüye her çağın üstünde çarenin, gerçek anlamda özgürlüğün, kendi yaşam ve öğreti modelinde olduğunu ısrarla vurgulamaktadır. Ve bu vurgu da adeta “acılar yolunda” olan kölelik boyunduruğundaki her dilden, her dinden, her ırktan, her seviyeden insana “Yaratan’ı Yaşama” yolu olarak esasında dinlerin üstünde bir “bol yaşam yolu” olarak sunulmaktadır. Her ne kadar farklı algılarla bu “yol” din ve mezhep çizgisine çekilmiş gibi görünse de Mesih İsa’nın esas yaşam mesajı kendi sözlerinin yeniden ve Saran Işığın rehberliğinde okunduğunda olduğu gibi gönüllere hitap etmektedir. Kısacası çağrı düşünce, işlev ve söylev tezatlığını ıslaha çağrıdır. İlizyonlar yerine gerçeğe ve dolayısı ile yaşama çağrıdır. Bu Mesih bilincinin hakim olduğu ve her anı, an içinde görüp hissetmekten ziyade bir bütün içinde, her anı tamlığında algılama yoludur.

Elinizdeki bu kitap, işte bütün yukarıda bahsettiklerimizin ışığında, “benle yaşamak” ya da benim ürettiğim inançlarım, sistemlerim, ilizyonlarım, korkularım ile yaşama yerine, Mesih İsa’nın kendi varlığını ortaya koyarak, bizi esas yaratılma gayemize taşıyacak “Yaratan’ı Yaşama Yolu’na” işaret etme gayretinde bir kitaptır. Sadece küçücük bir kapı aralığıdır. Çünkü yol her şeyden önce Yaratan’a suret olma gayesi ile yaratılan kişinin kendi yoludur. Yani bunu idrak edecek, algılayacak, yaşam edecek ya da etmeyecek olan okuyucuların kendileridir. Çünkü yol

ancak yüründükçe yoldur. Ve yolun kendisi esasında gerçeğin ta kendisidir. Ve bu hiç döngüsü bitmeyen “yol” da yürüyüşte yaşamın ta kendisidir ve yaşam sonsuzluktur.

Uğurlar ola!

Rev. Dr. Turgay Üçal

I. ÇÖL KAZANIMI (*Luka 4:1-12*)

Burada ne yapıyorsun?

...Yalnız ben kaldım!

- 1.Krallar 19:9

“Çöl” öncelikle bizim için uçsuz bucaksız bir ümitsizlik kavramıdır. Ve esasında çöl tamamen kişinin kendisi ile birlikte baş başa olabildiği yerdir. Çünkü çölde dikkatimizi alan birçok unsurlar adeta ortadan kalkmıştır. Orada sadece ve sadece güneş, toprak, kaya ve bazı hayvanlar vardır. Sanki her taraf sararıp solmuştur. Dolayısıyla bu renksizlik ortamında bir renk keşfine kalkışmak gibi bir durum söz konusu değildir. Böyle bir durum söz konusu olamayınca da o zaman kişi tamamen yalnızdır. Tek başınadır. Bu tek başına kalışta ya kişi içine bakıp renklenecektir ya da dışına bakıp solacaktır. Ve doğrusu o müthiş ikilem burada ve her yerde geçerli olan ikilemdir. Adeta kainat bu ikilemler üzerine inşa edilmiştir. Esasında çöl “beni bilme” arayışlarına girildiği yerdir. Çöl meraktır. Çöl arayıştır. Çöl sorgulamaktır. Çöl bir yürüyüşün yönünü tayin etmede yönsüzlüktür. Dolayısıyla bütün bu ifadelerde çöl bizim “kendi benliğimizle baş başa” kaldığımız noktadır. Ve tabi ki bu nokta aynı zamanda dünyamıza işaret etmekte ve “acılar yolundaki” varlığımıza sebebiyet vermektedir. Şimdi bütün “Çölde Sayım” bölümüne baktığımızda “İsrae-el yani Yaratan’a yürüyen” O’nu edinme öncesinde muhakkak bu yolu aşma durumundadır. O zaman biz eğer Yaratan’ı edinme yolundaysak ve biz eğer Mesih İsa’da “kendimize ölüp Mesih’in o muhteşem kurtuluşunda O’na dirilirsak” o zaman özellikle “çöl tecrübesini” elbette yaşama

durumunda olmamız gerekmektedir. Çünkü haç öncesi yaşadığımız tamamen “acıların yolu” dediğimiz henüz gözümüzün açılmadığı ve benliğimizi fark etmediğimiz bir dönemdir. Oysa orada “haç” yasak ağaçtır yani “ben için alma arzularımızın” çekim noktasıdır. Haça ulaştığımızda yani Mesih İsa'nın “nefse ölme ve haçı yüklenme” öğretisi ve bu öğretiş üzerinde kendi varlığını ortaya koyarak sunduğu kurtarışı ile bizim ulaştığımız nokta artık “alın teriyle ya da doğurmayla” birlikte sürdüreceğimiz dünya hayatıdır. Yani çöle çıktığımız noktadır. Bu noktada artık Yaratan suretine dönüşme ve daha doğrusu Mesih olma ancak Mesih'i giyinmek kaydı ile dünya üzerinde kendi doğamızı Mesihleştirebilme gerçeğinden geçmektedir. Bu da “Çölde Sayım” bölümündeki birinci nesil ve ikinci nesil olgusunda bir ilerleyiş demektir. Kısacası hamlıkta başlayan yolculuk pişme ve yanma aşamasında ancak Yaratan'la form eşitliğinde sonsuza kavuşur.

Sonsuz bizim henüz algımız dışında olmasından ötürü bir bilinmezdir ve bu bilinmezde “hiç-varlık” olan o muhteşem “Göklerdeki Babamız'ın” yani “Yaratan düşüncenin” ta kendisidir. O zaman çöl yaşayışı bir manada “Yaratan'ı yaşamadır.” O'nu edinmek elbette Yaratan'la yaşamaya başlamak ve dolayısı ile O'nu Ruh'unun iç keşfi ile Mesih'inde doğamıza edinmek esası, koptuğumuz birlikteliği yakalama gayretidir. Ve “Yaratan'la yaşadıkça” aslında biz Yaratan'ı “sevgi ve ihsan vasıflarında” edinmeye başlarız. Ve bu ediniş bizi doğrudan kopma anımızın başlangıcına taşımaya başlar ve bu başlangıç noktası ise İsrail'in döngüsüne başladığı yerdir ve kısacık “vaat edilen toprak” yani sonsuzluk noktasına esasında büyük bir iç tecrübe deneyimlemesiyle gelmektedir. Bu Yaratan'ın yaratılışındaki yaratma gerekliliğinde var olan bir kendi düşünce ve işlevini yansıtma sonucunun gerekliliğidir. Bu gereklilik “*Yaratan dünyayı öyle sevdi ki...*” (Yuhanna 3:16) noktasında olduğu gibi bir gerekliliktir.

O zaman “Yaratan’ı yaşama” noktasında bize kadim yazıların ifadesi ve bizzat Efendimiz İsa Mesih’in tecrübesi “çöl tecrübesi noktasıdır.” Daha doğrusu “Yaratan’ı yaşamaya başlamak” çöl kazanımıdır. Efendimiz Mesih’in dağdaki vaazı esasında “çöl tecrübesinin” bir sonucu olduğu gibi Musa’nın dağdaki vaazı da dikkat ederseniz “çöl tecrübesinin” sonucudur. Yine Musa’nın çöl yolculuğundaki bütün tecrübelerini dile getirmesi ve olması ya da olmaması gerekenleri ifadesi ile Efendimiz İsa Mesih’in yapılması ve yapılmaması gerekenleri ifadesi çöl tecrübesi sonucundadır.

DÖNGÜ ZİHNİYETİ

Her ne kadar çöl tecrübesi zorlu anların yaşandığı bir nokta ise de unutulmaması gereken, bu noktada Kutsal Yazılar’ın işaret ettiği doğrultuda zorluğun zıtlıktan kaynaklı olan bir gereklilik olduğu gerçeğidir. Yani bu Yaratan’la yürüyüştür. Çölde dikkat edilirse yürüyüşün önderliği esasında Yaratan’ın düzeni doğrultusundadır. O zaman Firavun’un düzeni farklı bir düzene dönüşmüş durumdadır. Zaman zaman Mısır özleminin olması esasında aradaki farkın günlük yaşam akışı içinde fark edilemez olduğudur. Çünkü çoğumuz gelişmelerin ne denli olduğunu fark edemeyiz. Mesela kişiler kendi çocuklarının yanındadırlar ve başkaları çocuklarının büyüdüğünü onlara söylediklerinde o kişiler algılama zorluğu çeker çünkü bu büyümeyi bir döngü ortamı içinde pek de anlayamamışlardır. Aynı bizlerde böyle insanlar olarak “acılar yolundan” Yaratan’ın Ruh’unun rehberliğinde Mesih’in muhteşem kurtuluşunda “mana yoluna” geçtiğimizde esasında hala bir yolda olmanın getirdiği bir “döngü zihniyetinden” aradaki farkı algılama zorluğu çekeriz. Bu nedenle şikayetlerimiz sürekli olarak devam eder durur. Ama esasında “çöl

tecrübesi” varlığımız kadar gereklidir. O zaman Pavlus’un ifadelerinde olduğu gibi “*bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değmez*” (Romalılar 8:18) kazanımın farkındalığıdır. Ama bu farkındalığı ancak ikinci nesil edinecektir. Çünkü birinci nesil bir manada birinci mertebedir. Bu mertebede daha ziyadesiyle bir samimiyetsizlik vardır. Yani aynı heyecanla yola çıkılması durumunda bu heyecanı ileriye taşıyamama gibi bir maymun iştahlı oluş ya da çıkılan yolculuğun ne tür bir yolculuk olduğunun farkında olamama gerçeği vardır.

SİÇRAMA NOKTASI

Oysa “Mısıra özlem” bir başka seviyenin farkındalığıdır. Yani bir yerden bir yere gelinmiştir. Eskiye nostalji belki bir anlamda güzeldir. Ama uzatıldığı zaman bizim için bereket değil lanet olmaya başlar. Çünkü aşılın bir nokta vardır. Yani herkesin evinde dantel örtüler altında kullandıkları çevirmeli telefonları hatırlamak güzeldir. Ama kullanım itibariyle elimizdeki modern cep telefonlarından o günün telefonuna dönüş artık ihtimal dahilinde bile değildir. Çünkü büyük bir seviye atlanmıştır artık. O zaman çöl evet çöldür, çöl evet zordur ama artık firavun yoktur. Burada Musa’nın mana rehberliğinde devam eden esasında Yaratan’ın düzeni vardır. Yani aslında Yaratan’ı edinmeye başlanıldığı bir tecrübî yürüyüş alanıdır. Adeta askerlerin talim ettikleri araziler misali “benle yaşamaktan Yaratan’la yaşamaya” geçilen bir alan ve bu alanda yapılan alan yürüyüşü.

Esasında küçücük bir seyahat bile hayatımızda çok şeyleri

değiştirmektedir. O zaman herhangi bir değişim atılımı ne kadar küçük olursa olsun bir önceki konumunuzdan büyük bir kırılma yaşarsınız. Yürüyüş bir yığın “Mısır ihtimallerini” artık tamamen “vaat noktasına” hedeflemiştir. Bu atılımdır, bu ilerleyiştir, bu sıçramadır. Bu sıçrama noktası ise elbette kazanımını da beraberinde getirecektir. Ve elbette böyle bir harekete başlangıçta yine önemli bir nokta herkesin neşeli bir biçimde kararlılığa sahip olmasıdır. Yani İsrail bütün hazırlıklarını yerli yerinde belli bir düzen içinde yapmış ve yola öyle çıkmıştı. Bu düzen ve bütünlük hareketi belli bir yoğunlukla hedefe kenetlendi ve sonra arkası geldi. Yani yürüyüş başladı ta ki “çöl fırtınası” yani yakınmalar gelene dek ve bu yakınmalarda “yabancı” etkisi yani “yola zıt” ve “uyum talebesi” olamama etkisinin çok büyük olduğunu görüyoruz.

Bütün bu noktalara baktığımızda “Yaratana” yaşama” dediğimiz duruma yani esaslı bir “uyum talebesi” bir “mana yolu yolcusu” olmanın basamaklarını çıkmada en baş noktanın ne olduğunu üç aşağı beş yukarı görmeye başlamış oluyoruz. Elbette samimi bir “iman ehli” için en temel başlangıç noktası Mesih İsa’nın o kurtuluş müjdesi ve kendini feda ederek bize sunduğu kurtuluştur. Elbette bu durum, bu kurtuluş bizim için yukarıdan bir uyandırılış oluyor ama ya sonrası. Yani hepimiz “İsa Mesih’in hayatını ortaya koyarak bize sunduğu kurtuluş” öğretisini bir inancın amentüsü olarak görüyor, algılıyor ve maalesef çoğumuz o noktada kalarak hemen bu olgu üzerinde özellikle Efendimiz’in bedeni üzerinde maddeleştirdiğimiz bir hayali din tapınağı içinde yoldan sapıp bambaşka din seviyelerine Efendimiz Mesih İsa’nın o hiç sevmediği alanlara iniyoruz. Oysa esas bu “yukarıdan uyandırılış” olan “kurtuluşu gönenme” noktasında kesin olarak “firavunumuzdan” yani kendi benliğimizin alma arzusundan, kötü olanın tahakkümünden, o güne kadar biz sürekli “acılar yolunda”

tutmasından kurtulup “mana yoluna” giriyoruz. Yani bir anlamda “vaftizlerimizle” “kıyıl denizi aşarak” Efendimiz’in yaşadığı ve bilhassa bize çok şeyleri işaret ettiğı o “çöl tecrübesine” giriyoruz. Ve her şey “günahlarımızı kanında akladığı o nokta da takılıp kalmıyor” esas o noktada başlıyor. O noktanın arkası Mısır, önü ise “vaat edilen topraklara” yani “sonsuz yaşama” uzanan çöl olarak önümüze seriliyor. Ve bu seriliş noktasında “haç üzerinde Efendimiz’in ölümünde kendimize ölmemiz yer alıyor.” Ve “nefsini inkâr eden” o anki ölüşle artık önüne çölü açmış oluyor. Yani gaye ve gayret kucaklaşıyor.

Lütufla kurtarılış yani “yukardan uyandırılış” önceliğı ardından “aşağıdan gayreti” getiriyor. Oysa birçokları “haç noktasında günahlılıkla kurtulmuşluk arasında” bir “araf” noktası tayin edip o noktada kalıyor ve orada bildiğimiz Mesih’e tabi olduklarını söyleyen mezheplerin teolojileri ortaya çıkmaya başlıyor. Oysa Mesih’i seviyeye yükseliş çöl noktası ile başlar ve haç bizim için Mısır’dan çıkış ile “kurban sunuluşu” anı olur ve Kıyıl Deniz bu mecaz anlamda vaftizle ifade ediliyor ve bu Musa için ifade olurken, o kararlı yürüyüşü ile İbrahim’in sünnetinin antlaşma getirdiğı gerçeğı de yine vaftizde bir kez daha irdeleniyor ve görüldüğü gibi Efendimiz’in kurtarılış müjdesinde bütün bu olgular toplanıp insan düşüncesinin oluşturduğu dinsel noktalardan artık tamamen mana yoluna bir sıçrama gerçekleşmiş oluyor. Ve bu elbette doğal olarak bizleri bir bocalama ve kendimize hesaplaşma evresine taşıyor. Taşıyor ki, sıçrama yaptığımız bir üst seviyeye artı ve eksisiyle alışabilelim ve tabi olabilelim.

HAREKET VE SIÇRAMA

Genelde sıçrama ve “çöl tecrübesi” arasındaki bağı başlatıcı, harekettir. Örneğin, İbrahim yürüyüşünde “dönüş olmayan” yürüyüş İbrahim’e “çöl tecrübelerini” getirmiş diğer taraftan da İbrahim yürüyüşünü asırlara taşımıştır. Çünkü onun hareketi daima ileri doğru olmuştur. Hareket eğer ileriye doğru değil de geriye doğru bir hareketse o zaman gündeme Musa ile çölde dönüp duran halk gelir ve burada da bize sunulan öğreti büyüktür. Eğer her zaman aynı düşünceler ve aynı tarzda davranışlar söz konusuysa o zaman sonuçlar bugün elde ettiğinizden başkası olmayacaktır. Yani bir ilerleme söz konusu olamaz. Eğer Efendimiz diğer bütün başkâhinler gibi düşünüp onların yaptıklarını yapsaydı o zaman onların bulunduğu konumda kalmış olacaktı. Ve bizler eğer belli bir dinin veya mezhebin bütün esas ilahi öğretileri dışındaki kavramları sorgusuz sualsiz kabul eder ve aynen o şekilde Efendimiz’in “arayın, kapıyı çalın, sorun” demesine rağmen aramaksızın, kapıyı çalmaksızın, sormaksızın devam edersek geleceğimiz yer aynen bu yer olacaktır.

O nedenle her hareket hedefe yönlendirilmelidir. Unutmayalım ki, Efendimiz İsa Mesih’in, dinler ve mezhepleri bir tarafa koyacak olursak, “esaslı Yaratan’ı edinmek, Yaratan’ı yaşamak ve dolayısı ile “sevgi ve ihsan Olan’ı” bizde yansıtmak olan o muhteşem Müjde’sinin manevi devrimciliğinin temelinde yatan hedefe kenetlenen hareketidir. Bu Nuh’ta da, İbrahim’de de, Yakup’ta da ve Musa’da da böyledir. Hedefe kenetlenmiş Yaratan’a yürüyüş. Bu nedenle İsrâ-el yani Yaratan’a yürüyen o manevi manadaki yürüyüş insanlık için önemlidir. Bu nedenle İsrâ-el belli bir ırk, bir kavim, bir ülke değil “mana yolunu seçen” herhangi bir kavimden, ırdan bütün insanlık aleminden kadın ve erkeklerdir.

1. Krallar 19. bölüme gittiğimizde İlyas'ın da bir aşama atladığında “çöl tecrübesine” tabi olduğunu görüyoruz. Bu ilginçtir. O dönemin kendini İsrail olarak adlandıran ve Yaratan'la yürüdüğünü iddia eden birçokları kendilerine birçok peygamberler edinmişler ve bir manada “hakiki Yaratan'ı yaşayanlar yerine başka tanrıların çocukları olmuşlardır.” Bu noktada bu duruma direnen İlyas'ı görürüz ve İlyas bütün bu iletişimsiz tanrısallığı adeta silip süpürmekte ve bu görüşleri ezmektedir. Ve her bir adım, her bir hedefe kenetli hareket sonuç getirmektedir. Zaten bunun için “ağzımızdan çıkan şeylere dikkat etmemiz” öğütlenmektedir. Çünkü söylediklerimiz çoğu zaman düşündüklerimizdir. Ve hedef olursa bizi geriye ya da ileriye sıçratabilir. O zaman bu noktada dikkat etmek şarttır. İlyas'ın bu büyük gayreti yani hareketi bir müddet sonra İlyas'ın kendisini çölde bulmasına vesile olmuştur. Yeni seviyesi de İlyas'ı korkutmuştur. Çünkü artık bu yeni bir manevi seviyedir. Çünkü burada aynı zamanda kişi “Yaratan suretine doğru hükmetme ve çoğalma eğilimlerinde” sürekli bir değişime tabidir. Suret olma aşamaları “mana yolu” içindedir. Ve bu yolda doğal olarak “ben merkezli” kişilikten hareketle “Sen merkezli” yeni bir “ben oluşma” durumundadır. Bu noktada biz “tam olarak Mesih'i” ben kılma durumundayız. İşte burada oluşan bir “gerçek kişilik hareketi vardır.” Yani gerçek kişilik hareketinde kişilik bir takım sağ ve sol çarpımlarla yön kazanır adeta bir nehir gibi yatağını bularak ilerler, aşağıya akar yani düşer, zorlanır yani acı çeker ve öğrenir yani yeni ivmeler kazanır ve ışığı yansıtmada kabını tamamen sevgi ve ihsan Olan'ın ışığı ile doldurur. Bu hareketlilik halidir.

İlyas böylesi bir seviye atlayışından sonra aşağıya doğru bir inişe geçmiştir. O kadar manevi yükseliş noktasındaki cesur İlyas'ın birden bire aşağıya doğru bir iniş gösterdiğini görüyoruz.

“Can korkusu” gibi bir nedenle birden bire İlyas’ı “*bir gün boyunca çöl de yürüdü*” (1.Krallar19:4)ifadesinin belirttiği gibi İlyas’ı çölde buluyoruz. “*Ya RAB, yeter artık al canımı*” (1.Krallar 19:4)dediğini duyuyoruz. Yani kısacası İbrahim’in, Musa’nın ve bütün İsrail’in çöl tecrübelerinin aynı şekilde diğer ışık şahsiyetlerde de devam ettiğini görüyoruz. Adeta “Yaratan’la bir iç çalışma” olan ibadetin yaptığını, burada “çöl tecrübesinin” yaptığını tanık oluyoruz.

BURADA NE YAPIYORSUN?

İşte “çöl tecrübesinin” kazanım noktası bu soru ile belirginleşmektedir. Çünkü “çöl tecrübesi” içinde Yaratan’ın “bütün beklentilerde kolay kolay duyulamayacak” olan sesini duyabilmek mümkün olmaktadır. Yani kişi burada esasında “Yaratan’ı yaşamamanın” aslında olması gereken Yaratan suretinde karakter geliştirme olduğunu fark etme konumundadır. “Çöl tecrübeleri” genelde yukarıdan uyandırılmaya “aşağıdan gayretle cevap” esnasında her bir gayretin yukarıya baktığı noktada bir manevi merteye yükselişinde karşımıza çıkan yeni merteye koşulu olmaktadır. Ve bu koşulda yaratan o yılgın ve ölgün halimizde şu soruyu sormaktadır; “*burada ne yapıyorsun?*” Çoğunlukla cevabımız “*yalnız ben kaldım!*” şeklindedir. Ve hatta bu soru belli bir hazırlama evresi ile gündeme gelir.

Öncelikle çöl içinde fiziksel ihtiyacın önemi vurgulanarak çöl tecrübesinde bile olsanız önce fiziksel gücü ayakta tutma esası vurgulanarak İlyas’a pide ve su sunulmaktadır. Sonra bu üst

dünyaların “uyandırma”, “*gideceğin yol uzun*”(1.Krallar 19:7) denilerek vizyonunu geniş tutması ve yılmaması konusu netleştirilir. Ve henüz göremediği bir gerçeğin kendisine gösterilmesi için “*burada ne yapıyorsun*”(1.Krallar 19:9) sorusu sorulur ve “*dağın üstüne çık*” denerek yeniden o meşhur mecaz yani benliğin üstüne çıkış hatırlatılmaktadır. “*Dağın üstüne çık ve önümde dur!*” (1.Krallar 19:11).Sadece “kişinin kendi çıkarı için alması, yani günahına takılıp kalması değil bu noktada Yaratan’ın önünde tam olarak durabilmesi esası” esas önemli olandır. Ve bu noktada soru bir kez daha tekrarlanır “*burada ne arıyorsun?*” Cevap hala o düşkünlüğün cevabı olmasına rağmen yukarıdan “uyandırma” yine net bir biçimde bir yön göstermektedir. Ve sıçrama noktasında yeni bir seviyeye gelen İlyas’ın bocaladığı noktada artık yeni bir bakış açısı çizilmektedir. Ve bu durum onu çölde harekete geçirir ve bir noktada “*geldiğin yollardan geri dön... kırlara git!*” (1. Krallar 19:15).

Yani şu Yaratan’a yürüme yolu üzerinde Yaratan’ı yaşamada kendi önüne serdiğin yeni seviyede bu seviyeye çıkış yollarına bir bak ve bu yolları bu seviyede yeniden izle, ama bu kez “çöle değil” yani menfi ve müspetler çatışmasında menfiye değil müspete yönel. Yaşamını Yaratan’a hedeflerken dikkatini dağıtan noktalara ya da dönüşüm ve değişimin her noktasında önüne çıkan yeni pozitif ve negatifliklerin negatifliklerine takılıp kalma, eski deneyimlerinle bu yeni seviyeyi bir bütün olarak değerlendir ve “iyi olduğunu gör” yani Yaratan’ı yansıtarak suret ol demek istemektedir. Ve bu muhteşem deneyim görüldüğü gibi Elişa gibi bir peygamberin meshini getirmektedir. Yani “çölün kazanımı” esaslı bir mana yolu ilerleyişi olarak ortaya çıkmaktadır. Ve bu anlatımda sıçrama noktası olan “çöl tecrübelerinde” tecrübenin esaslı bir biçimde “kazanıma” dönüşüm yolu bir çizelge olarak tarif edilmektedir. Yani her şeyden önce Yaratan’a yürüyen insanın

her yeni seviyede “çöl tecrübesine tabi olacağı” esası vardır. Her zaman olmasa da bu gerçek vardır.

O zaman tecrübe başladığında 1. Negatifi görmek esastır. 2. Her şeye rağmen günlük akışı tutmak da esastır. 3. “İyi” kavramına ulaşmak, yani Mesih düzeyine tam ulaşma yolunun uzunluğu göz önünde bulundurulmalıdır. 4. Bulunulan konum sorgulanmalıdır. 5. Bu tecrübeye “kişinin kendi rolü” sorgulanmalı ve bu Yaratan önünde durularak yapılmalıdır. 6. Yaratan’ın ince sesini maddi dünyanın ya da insanların oluşturduğu kavramlar içinde aramamaya gayret ederek suretsizlik içinde konuşan olarak değerlendirilmelidir. 7. Geline yol değerlendirilip kıra çıkıldığı takdirde büyük bir sonuç orada karşımıza çıkacaktır. Görülüğü gibi burada dahi yani İlyas’ın çöl tecrübesinde dahi “çöl tecrübesinin” nedeni açıktır. İlyas’ın ve peygamberler tarihine Elişa gibi bir şahsiyetin kazanılması için bu çöl tecrübesi önemlidir. Ve bize de yine yedi adımla bir yol haritası verilmekte ve böyle bir tecrübe anını yeni seviyeye uyum ve kazanım olarak hayatımıza indirgeme tarif edilmektedir.

Ama yine de öykünün diğer tarafında insanların “gönül gözünün” açılmadığı noktalarda bütün bu durumu sadece madde içinde alarak durumu tamamen farklı kılmaları da mümkündür. Yani maddede algının sonuçları İlyas’ın depresyona girip elindeki o muhteşem manevi gücü kaybettiği şeklinde de değerlendirmek mümkündür. Efendimiz’i haç üstünde kaybettiğini söyleyenler gibi. Ama her iki sonuca çıkmakta esasında kainatın görünen ve görünmeyen ama sistem olarak varlığı oldukça net iki tarafını bir türlü algılayamamış olmak demektir.

Bütün bunlar bir yana kadim yazılarda anlatılan bütün bu “çöl tecrübelerinin” esaslı bir sonucu olduğu gerçektir ve sonunda bu

tecrübe, yüreğimize aldığımız ve kurtarıışı ile gönendiğimiz Efendimiz ve Kurtarıcımız o muhteşem varlığında bunu en güzel deneyimleyen olarak bize Mesih'i mertebede sürekli tecrübe ettirmektedir ve bizim Mesih'i gönenmemizle yani Mesih'te biçimlenmemizle bütün bunları artık doğamıza almış olma durumumuz ortaya çıkmakta dolayısı ile “sevgi ve ihsan Olan'ı” bütün vasıflarının bu iki kelimeyle ifadesinde sınırlılığımız içinde edinmemiz söz konusu olmaktadır. Bu da artık hayatımızda “Yaratan'ı yaşamaktır.”

O zaman “Yaratan'ı yaşama” konusunu irdelediğimiz bu çalışmamızda ilk giriş etabında her şeyden önce “acılar yolundan” koparak Yaratan'ın o muhteşem Ruh'unun yüreğimizde işlemesi ile gönlümüzü kurtarıışı ile aydınlatan Mesih'in bizi Yaratan suretini hakkıyla edindiğimiz düzey olan Mesih'i düzeye doğru yükseltmesinde birinci basamağın “çöl tecrübelerini” iyi değerlendirmemiz ve “çölün kazanımlarını” fark etmemiz gerçeğidir. Yani biz Mesih'le Yaratan'ın “sevgi ve ihsanını” yaşamımıza alma yolunda adım attıkça ulaştığımız her bir yeni seviyede artı ve eksileriyle birlikte bir ön bocalama yaşayacağımız bir gerçektir. Bu yaşanmaya başladığı anda hatırlamamız gereken şey Yaratan'ı yaşama yolunda ilk alışmamız gereken “seviyeleri göğüslemeye hazır olmamız” gerçeği olduğudur. Bu zorlu bir gerçektir ama “yakınma” yerini “yakarıışa” bırakırsa “mecazi manada kırk yıllık yolun” esasında “on bir günlük” bir yol olduğu gerçeği bize ayna gibi parlayacaktır.

O zaman Yaratan'a yürüyüşte “Yaratan'ı yaşamanın” ilk adımı “çöl tecrübelerini yani seviyeleri göğüslemeyi bilerek bu tecrübelerin kazanımlarını görebilmektir.” Bunun için yol haritası da şöyle özetlenebilir:

1. Olumsuzu karşılamak
2. Günlük akışı sürdürmek
3. Yolun uzunluğunu görebilmek
4. Konumu sorgulamak
5. Ben engelini aşmak
6. Suretsizliğin sesini duymak
7. Tecrübeleri olumlu yönde yeniden ele almak

II. EDİNİM TESTİ (Luka 4:1-12)

*Kutsal Ruh 'la dolu... İsa Ruh'un yönlendirmesiyle
çölde dolaştırılıp... denendi.*

- Luka 4:1-2

Günümüzde bazı inanan kişiler zorlu zamanları hep kendi yaptıklarına bir ceza olarak algılama eğilimindedirler. Elbette yaptıklarımız ister istemez karşılıklarını çekmekte ve bu nedenle de bu sözün arka planında bir doğruluk payı muhakkak bulunmaktadır. Ama diğer taraftan Kutsal Yazılar'ın ifadesiyle İlyas Peygamber'in hayatında gördüğümüz gibi manevi açıdan kendimizi en doruk noktalarda hissettiğimiz bir sırada birden bire kendimizi oldukça tuhaf bir noktada bulur ve hatta depresyona girer ve adeta Yaratan'ın Ruh'unda sağladığı ve Mesih'te bize sunulmuş o muhteşem kurtuluş ışığının adeta kesilmiş olduğunu hissederiz. Oysa yazılardan anladığımız kadarıyla bu tarz noktalar bizim dönüşüm ve değişim ilerleyişinde seviye atladığımız anlardır çoğu zaman ve bu yeni seviyeye alışmakta oldukça zaman gerektirmektedir.

Kısacası manevi yolculukta Yaratan'a yürüyüşün birden bire Yaratan'ı yaşamaya dönüşmesi an meselesidir. Ama bu anı yakalamak ve anı olduğu gibi algılamak da esasında bir anlamda buna hazır bir yüreği, bir kabı gerektirmektedir. Yürüme öncesi ile yürümeye başlamak ve yürümele Yaratan'ı yaşamak arasında da oldukça büyük seviye farkları vardır. Çünkü yürüyüş bir harekettir ve hareket doğal olarak sonuç doğurur. Eğer hareket hedefe

endeksliyse yine hareketin sonucu o hedefe doğru bir sonuç doğuracaktır. O, muhteşem yaratan düşünce, Kainatın Efendisi bütün işleyiş düzeninde ve sisteminin her noktasında hareket olan muhteşem Yaratıcımızdır. Yani “Göklerdeki Babamız” olarak düşüncenin tamamen kaynağı olarak muhteşem bir hareketle Ruh’u aracılığı ile kainat içindeki düşündüklerini gerçekleştirme gibi büyük bir hareket içindedir. Ve bu hareket doğal olarak Yaratıcı bir sonla “Sonuç’u” getirmektedir. Bu sonuç “düşünce ve işlevin” yani “Baba ve Ruh’unun” yaratıcılık işlevinde sonuca ulaştığı o muhteşem sonuç noktası “oğul” noktasıdır. O zaman yürüyüşe başlama niyeti düşüncenin olgunlaşması, yürüyüşün kendisi bu olgunluğun işlevi hareketi ve elbette bu iki unsurun işlemeyle “yaratılmış” olan nokta “oğul” yani “Baba ve ben biriz” olan noktadır. Bu noktada Mesihî düzey bütün bütünlüğü ile ortadadır. Ve kısacası bu nokta Efendimiz İsa Mesih’in “yol, gerçek ve yaşam Ben’im” noktasıdır. Bu “ben için almaya son verilen nokta olarak kötünün üzerine Yaratan ışığının aydınlığının çekildiği noktadır.” Yaratan’ı yaşama noktası budur. Artık suret aslı ile Mesih düzeyi ölüm ve yaşamla O’nda O’nunla buluşmuştur.

YÜRÜYÜŞ VE YÜKSELİŞ

Böyle bir yürüyüş yaşama yürüyüştür. Yani bu yalnız başlanılan ve bir hedefe doğru ilerleyen yürüyüşün birden bire hedefin kişiyi içine aldığı ve hedefin yürüdüğü bir yürüyüştür. İşte böylesi bir yürüyüş Avram yürüyüşüdür. Bu yürüyüşte sünnet olduğu anda Avram için artık Yaratan’a “Halil” yani “hakiki dost”

olma seviyesi açılmıştır. O yürüyüşte artık yalnızlık hedef içine alınmıştır. Bu öyle bir yürüyüşür ki, bu yürüyüşün içine o mübarek İSMİN “YUD HE VAV HE'nin” HE harfi dahil olmuştur. İşte o noktadan sonra artık Avram dönüşüm ve değişimle yepyeni bir “edinim kazanmıştır.”

Efendimiz İsa esasında kendi yaşamında da bu yürüyüş yükseliş bağıni bize çok net olarak ifade etmektedir. Yürüyüş ışığın farkındalığı ve gönül gözünün açılmasıyla “acılar yolundan” hareket etmek “mana yolunun” dar kapısından içeri girmektir. Ve yükseliş “yukardan uyandırmaya” bir cevap olarak “aşağıdan uyanma” ile söz konusu olmaya başlamaktadır. Çöl ile ifade edilen o aşılması gerekli seviyelerin çakıştığı acılar yolu ile mana yolunun birbirinden koptuğu ve kötünün yani negatifein sürekli olarak bize saldırdığı ve bizim esasında tamamen “surete” dönüşmemiz için kamçıldığımız durumlardan, zamanlardan biridir. Bu nedenle Efendimiz'in de hizmeti “çöle yönlendirişle” başlamaktadır.

ÇÖLE YÖNLENDİRİLİŞ

Bizim üzerimizdeki bütün yükler elbette dünyanın kaçınılmaz gerçekleridir. Ama özellikle mana yolunda Ruh'un o eşsiz yönlendirişle yürekleri Mesih İsa'nın kurtarış müjdesine açılanlar için artık yaşam “Kızıl Deniz'in” aşıldığı ve “Sina” dağının üzerine çıkılıp “çöle inildiği” bir noktadadır. Bu çölde İsrail'in önünde olan o muhteşem Ruh'un rehberliği Mesih'in bedenini oluşturan bizlerin de önünde daha fazlasıyla mevcuttur.

Bu yolculuk evet bir manada yürekleri açılmış olmaları hasebiyle böyle bir yolculuğa seçilmiş olanların yolculuğudur. Çünkü herkesin bir zamanı vardır. Her şeyin bir zamanı vardır. Ve şu an için “gönül gözleri” açık olanlar bir manada seçilmiş olanlar olarak Yaratan’a doğru yürüyenlerdir ve “acılar yolundan” hareketle “mana yoluna” Efendimiz Mesih İsa’nın kurtarışı ve öğretileriyle “o dar kapıdan” içeriye girmişlerdir. Şimdi bu dar kapıdan geçiş sonrası Mesih’e benzer olma aşaması ve dolayısı ile “Baba” ile Ruh’unun teşvikinde ve yakarışında bir olma aşaması vardır. İşte böyle bir aşama yükseliş aşamasıdır. Böyle bir aşama için “edinim” yani Yaratan’ı edinme O’nun vasıfları olan “sevgi ve ihsan vasıflarını” edinme esas olmalıdır. Bu da ancak Mesih İsa’da biçimlenme ile mümkündür. Mesih İsa’yı giyinmek esasında “günahın” “ben için alma arzularının” “kötünün bütün telkinlerinin” üstüne çıkmaktır. Bu sadece teolojik bir bakış açısını yakalamak ve inanma şeklinde algılanırsa o zaman bu edinim değil din olmaktadır. Avram’ın yürüyüşünde unutulmaması gereken şey Avram’ın “iman ile salih sayılması” imanı ile hareket etmiş olmasıdır. Yani burada Yaratan’a yürüyüş Yaratan’ı yaşamaya doğru dıştan içe Avram’ı fethetmiş ve bu durum kendi doğası olup Avram’ı İbrahim yapmıştır.

Bu bir manevi seyahattir ve bu seyahat çöl seyahatidir. İsrail’de bir tiyatro sahnesindeki oyun aracılığı ile büyük bir mana öğretisi verilmesi gibi İsrail’in bir millet olarak tecrübesinde adeta sahnelenmiş ve elbette esas yüreklerin bu aşamaları yaşayarak edinmesi arzulanmıştır. Bu nedenle çöl önemlidir. Sina Dağı yani egonun üstüne çıkılması ile başlayan yolculuk vaat edilen topraklara kadar bir “çöl tecrübeleri” yeridir. Bu vaat edilen topraklara yani tam olarak mana yoluna girildiğinde ise yükselişe geçmek için artık “Mesih’in kurtarışı” şarttır. Çünkü sadece yürüyüş ve yürüyüş kuralları ve bunların gün içi anlayışları kişiyi

esas Yaratan'ı edinme yolunda hakiki ruh olgunluğuna, özgürlüğüne ulaştırmamaktadır. Bu nedenle ‐Yaratan'ı tam suret olarak aksettirmek‐ Efendimiz'in kendini feda etme prensibini edinmek, tamamen İsa Mesih'in kurtarış prensibini gönenmek gerekmektedir. Bu Mesih'in ölümlünde kendine ölmek ve dirilişinde kendine dirilmektir. Böylelikle bir manada vaat edilen topraklardaki bocalamaya bir son veriş gelmektedir. Ve İsa Mesih'in ışığında içimizdeki ışık Ruh'un o göz kamaştıran yansıtıcılığını ve yürek deliciliğini anlamlandırmakta ve bizi dönüşüm ve değişime taşırmaktadır. İşte bu ikinci perde çöl deneyimidir.

İSA MESİH VE ÇÖL

Yukardan uyandırılma ‐Tora‐ ile çoklara ulaştığında artık ‐acılar yolu‐ ve ‐mana yolu‐ kesinlikle birbirinden ayırt edilir kılınmıştır. Ve o vaat edilen kurtarıcı Efendimiz İsa ile ise ‐Tora‐ yani Yaratan'ın ışığı artık sadece kitabi değil hayatların içinde filizlenen ‐sevgi ve ihsan Olan'ın‐ ifşası olmuştur. İşte şimdi Mesih İsa'nın kurtarışında kurtulup Müjdesini gönenmiş Yaratan ile form eşitliği yolundaki kişiler için ‐dünya da olup dünya da olmama‐ farkındalığında ayakları yere basan ama Mesihi düzeye yükselme yolundaki bir yaşamın nasıl olacağı bu incelediğimiz metinde ifade bulmaktadır. Daha önce ‐Yaratan'a yürüyenler‐ için ‐Musa ve çöl tecrübesi‐ mana rehberliği ederken ‐Yaratan'ı yaşama‐ aşamasına gelenler için ‐Efendimiz İsa ve çöl tecrübesi‐ rehberlik etmektedir.

Daha önce dediğimiz gibi bütün “kaos” anları kötü olan için maddi ve manevi manada saldırı anıdır. “Kaos” dediğimiz zaman buna sadece teşviksizlik anlarımızdır demek yanlış olur çünkü daha önce belirttiğimiz gibi bazı yeni adımlar, yeni şeyler ve dolayısı ile yeninin gelişi ile eskinin “yok edilmesi” ya da “bırakılması” gerekliliği anları da ister istemez “kaos” anlarıdır. Bu anlar bizim için çok tedbirli olmamız gereken ama bu tedbiri “kaygıya” çevirmememiz gereken anlardır. Sadece olmasının “gerekli” olduğu anlar olarak kabul etmemiz gereken anlardır. İşte bu doğallığı büyük bir vakarla kabul edilen anlar esasında bize “çöl kazanımı” olarak geri dönecek anlardır. Eğer paniklersek işte o zaman bu anlar “bize kazandıracaklarını” kaybettiğimiz anlar olmaktadır.

EDİNİM TESTİNE SEVK

Bu bölümde zaten ne gibi bir durum içinde Efendimiz Mesih İsa'nın çöle sevk edildiği açıkça görülmektedir. İsa Mesih'in çöle sevk edilmesinde kötünün rolü yoktur. Aksine çöle sevk eden yani böyle bir tecrübe içine sevk eden Yaratan'ın işlevi yani Ruh'udur. Yani sonucun ne denli sağlam bir sonuç olup olmadığı böylelikle bir teste tabi tutulmaktadır. Oğul, yani Yaratan düşünce ve işlevinin sonucu olan o muhteşem “kurtarıcı” sonuç bu “sebeplik” durumuna tam olarak hazır mıdır? Değil midir? Şeklinde bir manada bir güçlendirme ve dolayısı ile bize bir şeyleri öğretme nedeniyle bir teste tabi tutulmaktadır. Burada görüldüğü gibi illa böyle bir teste tabi tutulmak için “kötü olanın” mutlak hakim ve galip gösterilmesine ve illa “günahların” olmasına gerek yoktur.

Ama bu çok yanlış olarak genelde sanki öyleymiş gibi öğretilme durumundadır ve her zaman böyle olmadığı aşikârdır.

Burada Ruh'un, sonucu böyle bir tertibe tabi tutmasında reaktif ve proaktif'liğin "mana yolunun" bile en büyük sorunu olduğuna güzel bir örnektir. Yani İsa Mesih'te kurtulmuş olma bilgisinin manevi sarhoşluğunda iş bitmemektedir. Esas olan her şeyin o noktadan sonra başlamış olduğu gerçeğidir. Yani şimdi "mana yolcusu" için herkesin kara dediğini "ak" yapabilmek ve "ak" olarak görmek bir tezat sürtüşmesi getirecektir ve dolayısı ile bu zorlanmadır. Burada da bu olmaktadır. Fakat Ruh'un gönül gözünü açtığı kişi böyle bir edinim testinde hakikaten imanı edinmiş yani sözde değil özde kurtuluşu gönenmiş ve Mesih'te biçimleniyorsa işte o artık öncelikle kendisini ıslah etmiş olmasında dünyayı ıslah etmiş olma yolunda Yaratan'ı kendisinden ifşa eder konuma gelmiş demektir. Bir manada Mesih İsa onu bu konuma kurtarışı ile getirme yolunda kendisini feda etmiş, kişiyi kurtararak sonsuzluğa yani Yaratan'ı edinme yoluna çıkarmıştır. Bir diğer konu eğer bu "edinim testini" imanla hayat üzerine oturtursak Yaratan'ın saran ışığında yani Ruh'unda imanı yani Mesih İsa'nın kurtarış ve öğretilerini kendi doğasına edinen kişi kainat için Mesih'i düzeyi ifşa olmuş olacaktır. Bir manada kainata Mesih'in aydınlığını ve kurtarışını taşımış olacaktır. Bu lafla, misyon teşkilatlarıyla, belli mezhepler içindeki bir yığın geleneksel çabalarla değil tamamen kişinin kendi kaoslarından ıslaha gelmesiyle ve "Mesihleşmesiyle" Yaratan Ruh'unun kendisinden ifşasıyla söz konusu olabilecek bir durumdur. Bu nedenle eğer Efendimiz İsa doğumunda, vaftizinde, edinim testinde, öğretişlerinde, duasında, haça yürüyüşünde ve ölüm ve dirilişinde hep kendi başınadır. Yani bunu da yine kendi yaşamımıza indirgeyecek olursak bu Yaratan'ın "sevgi ve ihsanı" hiçbir beklentisi olmaksızın sadece vermesinin ve tek bir bütün içinde

bunu vermesinin bir yansımasıdır.

Yani bütün bu anlatılanlar sizin kendi manevi varlığınızın içini ilgilendiren konulardır. Sizin günahlılığınızın bağışlanması, sizin “kendi çıkarınız için alma arzularınızdan” kurtulmanız, sizin ıslahınızla kendinizi insan kardeşlerinize ve kainata sunmanızla alakalı olan şeylerdir. Burada görüldüğü gibi mezheplerin kültürleri, gelenekleri, uygulamaları ve birilerini memnun etme gayretleri yoktur. Ruh’un ışığında Mesih’i giyinip Yaratan’la bütünleşme yolunda insanın ezel sonsuzluğundan ebet sonsuzluğuna gereklilik icabı anlık madde içindeki varlığı ile devamlılığıdır. Bir seviyeye inilmiş ve bu seviyede “benlik” tespiti yapılmakta ve bu farkındalıkla Ruh’un ve Mesih’in rehberliği ve kurtarışında Yaratan düzeyine doğru madde içinde hareketle yeniden gelinen nokta, o kaynağa ruhun geri dönüşümüdür. Bu muhteşem bir Yaratan yansıması ve varlık farkındalığıdır. Bu bir oyun değil sistemin işleyiş mükemmelliğidir.

KÖTÜNÜN ROLÜ

Efendimiz İsa’ya ilişkin anlatılan bu tecrübi hadisede ilginç olan şey Efendimiz’in o muhteşem kurtarış hizmetine girişmeden önce Ruh’la dolu olarak böyle bir tecrübeye yönlendirilişidir. Bu gerçekten önemli bir tablodur. Çünkü “mana yolu” güçlü fırtınaların yoludur. “Mana yolu” dünyayı terk etmeden dünyaya

“sevgi ve ihsanda” ve sadece Yaratan suretini ifşa edebilme düzeyinde “hükmedebilme ve çoğalma” yoludur. Bu yolda dikkat edilirse “Adem düzeyinde” dahi geliştiren önemli bir konum işleyecektir. Yani “isimlendirme.” O zaman bu isimlendirmede dikkat edilmesi gereken şey kontrolü ele alacak olan varlığımızın içindeki Yaratan’ın Ruh’unda ve Mesih’inin kurtarışında “çağrılmış, aklanmış ve kutsanmış” olan bir yüreğin var olup olmamasıdır. Aksi takdirde “acılar yolunda” sürekli ağlayış ve dış gıcırıtısı kişiyi bekleyecektir. O zaman samimi iman edinimi sahibi olan Mesih inanlısı için “Mesih’in acıları” esasında Mesih’in zorlu tecrübeleri “yaşam tecrübeleridir.” Bu tecrübeler Efendimiz’i “oğul” kılmaktadır, “kurtarıcı” kılmaktadır, Yaratan’ın “kelimesi” kılmaktadır. Yaratan suretindeki insan Mesih düzeyinde aynı noktalara ulaşma azminde olmak durumundadır.

O zaman olması gereken “kötünün devreye sokulduğu” daha doğrusu bütün ters rüzgârların estiği bir ortamda edinilmiş olanın ortaya dökülmesi Yaratan’ın Ruh’unda “hükmedilebilmesi ve çoğaltım” yapılabilmesidir. İşte bu Efendimiz Mesih’in denenme ortamında kendimizin de nelerden geçebileceğimiz ve geçmemiz gerektiğinin güzel bir tablosudur. Ruh’un yönlendirdiği bir ortamda “kötü rol” almaktadır. Bu önemli bir ayrıntıdır. Yani “kötü burada” sadece iyinin ifşası için bir memurdur. Yani “kaos” muhteşem kudretin görülebilmesi, ıslahın varlığı için “kaos”tur. Olması gerektiği için olmaktadır. Fakat Ruh’un yüreklerini açmadığı kişiler için “kötü hep memurdur.” Yani “kaos” onların dünyasıdır. Kötünün bu memuriyeti esasında başlangıcından beri var olan bir gerçektir. Adem düzeyinde de aynı şekilde insanın kendi bencilliğinin “alma arzusunun” başına ne dertler açtığını görebilmesi hep “kötünün kışkırtmaları” sonucu öğrenilmiştir. O zaman her yeni seviye kendi soru ve sorunlarıyla üstümüze geldiğine göre “kötü” farkındalığı içinde olunmalı ve gerçekten de

“edinim testi” olarak düşünölen zorlu testler içinde Efendimiz Mesih İsa’nın deneyimi ile bize öğrettiğine ve elbette kurtarışına sıkı sıkıya yapışılmalıdır.

EDİNİM TESTİ

Bizleri Yaratan’a yürüme noktasından Yaratan’ı yaşama noktasına taşıyan test elbette çöl içinde yani yaşamın içinde ve güncel hayatın sorunları içinde verilmekte olan bir testtir. Bizi böylesine önemli bir seviyeye yönlendirecek olan böyle bir koşul da en güzel şekliyle *dünyada olup dünyadan olmamak* kavramı içinde yer almaktadır. Çünkü Yaratan sistem içinde Yaratan’ı idrak edip hisseden ve O’nun Ruh’unda Mesih’inin kurtarışını görebilen maddi beden içinde canlılığı yakalamış olan insan ruhudur. Ve bu ruh Efendisi’nin bir yansıması olduğunu dahi idrak için belli bir algı içinde olması gerekmektedir. Bu bağlamda iman yani Yaratan’ın edinme ya da O’nunla form eşitliğinde olma; bir diğer deyişle “sevgi ve ihsan Olan’ı” kendi doğallığım içinde edinme belli zorlukların bana çarpması ve bende dönüşüm ve değişim etkisi yapmasıyla bağlantılıdır.

Efendimiz Mesih İsa’nın böyle bir teste tabi olmasında bu nedenle insanı insan yapan üç ana alan hedef alınmaktadır. Bu bir beden içinde yaratılmışlığın gerekliliğinde; belli bir süre için maddede manayı hissetmeye memur olan insanda Yaratan’ı ifşa için olmazsa olmaz olabilecek bir iç çalışmanın sunumudur. Bu alanlardan ilki, elbette ki madde içinde mana ifşa olduğu için her şey öncelikle sınırlı madde içinde algılanmaktadır ve bu nedenle

Yaratan'ı yaşama yolunda ilk test elbette maddeye yönelik olmalıdır. Bu nedenle Mesih İsa'nın denenmesinde ilk alan fiziksel alandır. İkinci alan ise bizi beden sınırları içinde Yaratan düşünceyi ve işlevi idrak edebilme aşamasında bütün kainatı iç unsurlarıyla birlikte hissetmemiz anlamında hissediş ve duygular alanıdır. Ve üçüncü alansa bizi kimliğimiz ve karakterimizle ifadelendiren psikolojik alanımızdır.

O zaman “acılar yolundan” Yaratan'ın Ruh'unun aydınlatmasında Mesih İsa'da kurtuluşunu gönenen bir kişi için “mana yolunda” Yaratan'a yürüyüşten Yaratan'a yükselişe ve dolayısıyla Yaratan'ı yaşama'ya geçen kişi hem fiziksel, hem duygusal, hem de ruhsal alanlarında kendi varlığını “acılar yolundan” ayırması gerekmektedir. Bu ayırım üç ana yaşam noktasında belirginleşmektedir; Ve Efendimiz İsa Mesih'in “çöl tecrübesinde” o büyük hizmetine çıkmazdan önce Yaratan'a yürüyüşünden Yaratan'ı yaşama aşamasına geçişi gösterme noktasında bir insanın üç önemli yaşam alanında bir sınav vermiş ve bu sınavın ne şekilde geçilmesi gerektiğine ve ne derinlikte düşünceler ve işlevle geçilmesi gerektiğine de çok güzel rehberlik etmiştir. O zaman bu üç yaşamsal alanda yapılan testte o büyük hizmette Mesih İsa'yla bütünleşmek ve elbette Yaratan'ı yaşayanlar olmak için zaman zaman içine girdiğimiz edinim testlerini aynı prensiplerle aşip iman edinimimizi pekiştirmek için aşağıdaki üç alan üzerindeki rehber öğretilere dikkat etmemiz çok önemlidir.

FİZİKSEL ALAN

1. Fiziksel ihtiyaçların her Őeyimizin önüne geçtiği zamanlarda Yaratan'a yürüyen kişi esas yaşam kaynağının görünenin ardında olduğunu sürekli olarak kendine hatırlattıka Yaratan'ı o noktada edinme aşamasına doğru ilerlemiŐ olacaktır. nk insan esasında yalnızca fiziksel ihtiyaçları ardı sıra koŐmakla ve onları tatmin etmekle yaşama durumunda değildir. Bununla birlikte hakiki Yaratan ediniminin olup olmadığı fiziksel olana yaklaşımda kendini göstermektedir. nk böyle bir edinim "Sevgi ve ihsan Olan'ı" yaşamın doğalına indirgemiŐ olmak demektir. Ve bir takım fiziksel ihtiyaçların yerinde ve zamanında karŐılanmaması doğal olarak kişiyi hoŐnutsuzluđa itecek ve hatta hayatını zindan edecektir. TaŐların ekmek olmadığı Şeklinde bir sürekli "benin fiziksel ihtiyaçlarına" ıkar kaygısı kişiyi yiyip bitirecektir. Bu durumdan arı olmak yani arınmaksa inanılmaz bir manevi özgürlüğün yakalanılması anlamındadır. İŞte edinim bu noktadadır. Esas hayatı çok daha st dünyalarda Yaratan'ın o muhteşem düşüncesinden işlevle, aŐađılara kadar sonuç olana dek geçilen bütün aşamalarda muhteşem bir yaşam kaynağı mevcuttur. Bu kaynak esasında bizim göremediğimiz yüzde doksan dokuzluk alan içinde mevcut olandır. IŞık tesi iŐınları gözümüzle göremeyiz ama oldukça büyük miktarda olarak onlar hep vardırılar. Ve daha görmediğimiz nice Şeyler Yaratan'ın yaratılış sisteminde esasında bizim var oluŐumuzun kaynağında yer alırlar. O zaman bunun bilinci fiziksel ihtiyaçlarımızı gereksindiğimiz kadarıyla önemli olmak kaydıyla, onun üstünde hiç de kaygı ekmememiz gereken bir yere doğru çekilmiş olurlar. Bunun verdiği manevi huzur bize Yaratan'ın hazzını kazandırmakta ve dolayısı ile Yaratan'ın iŐıđını, varlığını Mesih'in varlığımızda binası olarak yüreğimize edindirmektedir. Efendimiz İsa Mesih'in o bir cümle ile ifade ettiği sözlerde esasında böylesi bir derinlik mevcuttur; "*insan yalnız ekmekle yaşamaz*" (Luka 4:4).Ve doğal olarak Efendimiz Yaratan'a yürümekten bizi Yaratan'ı yaşama evresine getiren o

muhteşem ince prensiplerini böyle sıralamaktadır.

DUYGUSAL ALAN

2. Duygusal olarak sevilme, sayılma, korunma gibi hep bizi sarıp sarmalayacak bir takım hisler içinde bir yaşam süreriz. İşte bu duyguların, bu hislerin takıntı olması durumunda ve hayatımızın normal akışının önüne geçtiği zamanlarda Yaratan'a yürüyen kişi esas duyguların "sevgi ve ihsan Olan'ı" edinmede olduğunu sürekli olarak hissederek bu emniyetsizlik hislerinden kurtulma yolunda "mantık üstü" bir inançla edinime geçmiş olmaktadır. Çünkü Yaratan içindeki sınırlı hissedişlerini kucaklayan var olmanın o inanılmaz hazzında kendini göstermektedir. Çünkü duygular ve hisler zaten Yaratan'ın duyguları ve hisleri olarak benden fişkırmakta yani bir manada Yaratan kainatı ve madde içindeki olguları ve algıları benden deneyimlemektedir. O zaman bunun bilincinde zaten ister istemez Yaratan'ın sevgi ve ihsan olması kavramının bütün kainattaki yankısında bu korunma ve kayırılmanın doğal olarak mevcudiyeti benim mevcudiyetimle de bağlantılıdır ve bunu anlamak Yaratan'ı duygular alemimde de edinmek anlamındadır. Aksi takdirde bu testi verememek Yaratan'ı edinmemek anlamında olacaktır. Çünkü duygusal alanda hissedilen en büyük ihtiyaç "sevilme ve kabul edilme ihtiyacıdır." Yalnız olmadığının bilincinde olmaktır. Oysa "sevilme ve kabul" kavramları sadece yatay ilişki olarak insan kardeşlerimizden beklendiğinde her zaman bir hayal kırıklığı yaratmakta ve yine de bu duygular insanlardan beklenilmektedir.

Bunun kaynağı esasında Yaratan sistemin, Yaratan düşüncesinin muhteşem kurgusunda bütün sistemin esasında “korunan, kayırılan, karşılıksız sunulan bir sistem olarak yaratılmış olmasıdır yani esasında sevgi içindedir ve sunum olarak da ihsan oradadır.” Bu nedenle birilerinin üzerimize gelip sevilmediğimizi, kabul edilmediğimizi söylemesi ya da seviliyorsan, kabul ediliyorsan hadi şunu yap demesi bizi yanlış duygularla, Yaratan’ı yüceltme ve O’ndan haz alma içindeki duygusal yapımızı sarsmamalıdır. Ve kimse bizi özellikle bu konularda sınırlı varlıkları ile sınırsızın ilgisizliği gibi bir sonuca çıkıp kendimize karşı kışkırtma cesareti bulamamalıdır. Bütün kainatın istisnasız Yaratan düşüncesi içinde yer aldığı düşüncesinde ve her hangi bir zerrenin dahi sebepsiz var olmadığı bilincinde “*Allah’ın RAB’bi denemeyeceksin*” (Luka 4:12)ifadesi ile bütün bu etkileşim alanlarında büyük bir emniyet içinde ve her şeyin sebep sonuç bağlamında varlığında huzur içinde bir yaşam sürmek esas olmalıdır. Efendimiz’in ortaya koyduğu bu ikinci prensiple de yine Yaratan’a yürüme aşaması kendisini Yaratan’ı yaşama seviyesine bırakmaktadır.

PSİKOLOJİK ALAN

3. Psikolojik alanda ise hepimizin zaman zaman kapılıp gittiği o çok önemli noktamız kontrol etmek, yönetmek, insanlara hükmetmek gibi “alma arzusunun doruk” noktalarıdır. İşte bu durumlar hayatımızda çoğalmasa dolayısı ile bizim imanı ne kadar edinip edinmediğimizi açığa çıkaracak olan durumlardır. Çünkü esas kontrolün kimde olduğunu hakikaten algılamak ve bu algıyı

büyük bir esenlik içinde işleve koymak bizim için iman edinimimiz olduğunun en güzel kanıtı olmuş olacaktır. Çünkü Mesih İsa'da kurtuluşun getirdiği; kurtulmuşluk yaşamı ve nefsin öldürülmesi gereken yaşam ve Mesih'le dirilmişlik olan yeni yaşam esasında bu alanlar üzerinde kaygılarımızın çoktan hallolmuş olduğu alanlar olmalıdır. Bu tarz psikolojik olguların çoğalmasında Yaratan'a yürüyen kişi bütün kontrolün ve esas hükmetmenin ana kaynağının Yaratan düşüncenin ta kendisi olduğunu kendi gönül algısıyla algılamaya başladığı anda esasında Kainatın Efendisi'yle bütünleşmede ve doğal olarak o muhteşem sistemin dişlilerinden biri olarak büyük bir düzen içinde yönetime, kontrole ve hükme kendi dahil olmaktadır. Ama bu inanılmaz bir iç aydınlanma farkındalığıdır. Aksi takdirde insan psikolojik olarak da “kendi çıkarı için alma arzuları” üstünde bu arzuların zaman zaman boy göstermesinde hep her şeye sahip olup, güç kuvvet sahibi olarak başarı elde etmek, yönetmek ve kontrol etme peşinde kendi benlik algısından dolayı tek başına koşma eğilimi içinde olup duracaktır. Oysa bütünlük içinde “*Allah'ın olan RAB'be eğilecek, ibadet edeceksin*” (Luka 4:8) kavramında hareket edebilse Yaratan'ı yaşama seviyesinin başlangıcına gelmiş olacaktır. Ve eğer iman edinimi ile böyle bir algı içinde olmadığı sürece doğal olarak bütün bunlar insanı sürekli olarak “kendi benine” doğru itip durmakta ve Yaratan'ı yaşamak yerine insanlara, durumlara, unsurlara, kendine fayda getirecek olan her şeye secde etme durumuna getirmiş olmaktadır. Oysa diğer alanlarda olduğu gibi Efendimiz böylesi bir durumda da “sevgi ve ihsan Olan'ı” bu vasıflarında edinmiş olan kişilerin kendisi ile bütünleşerek Yaratan'ı yaşamaya başlayan kişiler olacağını vurgulayarak her bir “edinim testinin” Yaratan'la form eşitliğini hedefleme durumunda “ışığı çeken” olduğuna işaret edip durmaktadır. Ve bu muhteşem öğretisi ile özellikle “çöl tecrübelerinde” yeni yaşama kavuşan samimi Mesih talebelerinin

böylesi yepyeni bir manevi seviyede karşılaşacakları zorlukları imanını edinim yoluyla nasıl aşabileceklerini açıkça izah etmiş olmaktadır.

Görüldüğü gibi bu üç ana yaşamsal alanda kişi eğer kendi egosunun oluşturduğu ve kötünün sürekli teşvik ettiği o dar alanını Yaratan düşünce ve işlevi ile bütünleştirerek aşabiliyorsa o zaman kişi Yaratan'ı yaşamaya başlayacağı bir konuma gelmektedir. Ve Efendimiz de daha önce de söylediğimiz gibi, bunu kendi hayatının bu safhasını aksettirerek bize örneklemiş durumdadır. Çünkü bu üç alanda test edilişte hep kendi sınırlı fizik, duygu ve psikolojik algısından “mantık üstüne” çıkarak Yaratan düşüncesini yakalamış ve doğal olarak orada Yaratan'ın saran ışığının aydınlığında “oğul” yani sonuç olmuştur. Ayrıca bunu Yaratan'a yürüyüşü gerçekleştiren İsrâ-el'in tecrübeleri üzerine, Yaratan'ı edinme tecrübesine paralellik içinde sunarak kendisinin artık yürüyüşten yükselişe geçmiş konumdaki İsrâ-el dolayısı ile bizimde aynı aşamalarda İsrâ-el olarak Mesih'e benzer kişiler haline gelerek “Göklerdeki Baba'da” bütünleşecek olanlar olduğumuzu gayet net bir biçimde vurgulamıştır.

III. EDİNİM VE SONRASI (Luka 4:1-19)

Kutsal Ruh'un gücüyle donanmış olarak

Celile'ye döndü...Ve "RAB'bin Ruh'u

üzerimdedir..." dedi ve kitabı kapattı.

- Luka 4:14-19

Vaat edilen topraklara giren İsrail (yani Yaratan'a yürüyen), o topraklara girip orada birden bire her şeye sahip olmuş değildir. Birçok aşamalar aşıldıktan ve yakınmaların çoğunlukta olduğu bir yakarış yüreği ile gidip gelmeler yaşandıktan sonra sadıklar yani "yola uyum gösterenler" diğer bir deyişle "uyum talebeleri" o varılması gerekli olan diyara varmışlardır. Ama "uyandırılmış" olan, aşağıdan gayretle "uyanıklığını" sürdürme ve "üstü alta çekme" mecburiyetindedir. Bu nedenle "*duruyorum sanan sakınsın*" şeklinde bir öğretinin verildiğine tanık oluyoruz. Şimdi demek ki, çölün uyanıklık haline adaptasyon durumunda artık Yaratan'a yürüyen Yaratan'ı yaşamaya doğru çölü aşma koşuluyla kendisine yepyeni bir yer, bir yaşam edinmektedir. Efendimiz İsa Mesih'in öğretisi ve yaşamının her bir noktasında esasında bize aktarılmaya çalışılan "Yaratan'ı yaşama" dediğimiz bu "yeni yaşamı" edinme ve bu edinilen yaşamda "dünya ile barışık" ama bir o kadar da zıtlık içinde yaşayabilmeyi öğrenebilmemiz ve uygulayabilmemizdir.

Elbette bütün bu aktarımlarda aranan iyi bir teoloji öğrencisi

olmak değil sağlam bir mana talebesi olarak Mesih'i giyinip Ruh'un saran ışığında Yaratan'ı edinme olgusudur. Bu zaten doğal olarak bize, kişiye Yaratan yolunda suret olma dediğimiz o “mana yolunda” yürüme getirmiş olacaktır. “Acılar yolu” doğal insan yaşamıdır. Bu yaşamda kişi esasında bilinçli olarak kayba terk edilmiştir. Yani Yaratan düşünce artı ve eksilerin farkındalığı için kişinin benliğine dolayısı ile günahına terkini sağlamıştır. Her şeyin başı ve sonu odur. Yani Yaratan düşüncesinin dışında hiçbir işlev olmadığına göre bütün bu işlevlerde hep Yaratan'ın düşüncesinden kaynaklıdır. Şimdi o zaman Yaratan'ı edinme yani O'nu “sevgi ve ihsan vasıflarıyla” Mesih'inde giyinme bizi esaslı bir biçimde Yaratan'ı edinmeyi dolayısı ile O'nu yaşamayı getirmektedir.

EDİNİM İÇİN ÜÇ ALAN

Efendimiz'in kendi üzerinde bize sunduğu Yaratan'ı yaşama modelinde öncelik “yukarıdan uyandırılmaya” cevap “aşağıdan gayretle” Efendimiz Mesih İsa'nın Ruh'u alması sonrası çöle yani kendi iç dünyasının insan düzeyindeki çatışmalarını yaşamaya yönelmesi ve günahlı doğanın “yani kişinin sadece kendi benliği için alma” doğasının yengisi için bize yöntem sunması için kendisinin bu durumu tecrübe edinmesidir. Bunun sonucunda İlyas Peygamber'in örneğinde bize sunulan bir üst aşamaya geçiş depresyonundan kurtulma prosedürünün bu kez burada edinim aşamasında yaşanabilecek semptomlara direnebilmenin üç yoludur. Çünkü Efendimiz'in öğretisine göre insan özellikle a. Madde b. Mana ve c. Ruhsallığı alanlarında taarruza uğramakta ve

sürekli olarak bu saldırılar altında bir türlü “edinim inancına” yani “mantık üstü imana” çıkamamaktadır. Ama esas olması gereken “ben” değil “sen” olgusuna geçebilmedir. Bu haçtır. Yani “*benim isteğim değil Senin isteğın olsun*” olgusudur. Ve bunu özellikle yaşama indirgemek esastır. Çünkü bu Mesih’i seviyeyi aşıya yani cansız, bitkisel ve hayvani seviyelerdeki yaşamlar arasına çekebilmek ve insan insan olmaktır. Bu Yaratan suretine dönüşmedir. Bu Efendimiz’i giyinmektir. Kurtarışını gönenmektir ve bu da dolayısı ile Mesihî düzeydir.

Bu Yaratan’ı tam edinme yolunda üç alandan saldırıların ilk alanı hiç kuşkusuz ihtiyaçlar alanıdır yani MADDE alanıdır. Acaba bu alanda “ihtiyaçlarım karşılanacak mı?” sorusu, kaygısı ve hep arka planda bu soru ve etrafında oluşturulan şüphelerdir. Ve böylesi bir noktada iç çalışmada kişinin madde üstüne çıkarak Mesih’le bütünlüğünde oluşturması gereken ve geliştirmesi gereken yeni alan “*insan yalnız ekmekle yaşamaz*” (Luka 4:4) alanıdır. Bunu madde anlamındaki baş edemediğimiz bütün tutkulara uygulamaya başladığımızda ve yaşam gayemizin Yaratan’ı yüceltmek ve O’ndan haz almak olduğu bilincinde bizim için artık Yaratan’ı yaşamak başlamaktadır.

İkinci alanda saldırı ise genelde MANA alanında saldırıdır. Yani mana esasında görünmeyen dünyalarımızdır. Hissediş dünyalarımızdır. Bu dünyalarımızda soru nettir. Acaba “korunacak mıyım?” Bu soru ve etrafında olan kuşklar ve kaygılarda Yaratan’ı edinme ve edinmemede iman sınaması vardır. Yaratan’ın muhteşem sistemi, varlığı, kurtarışı her şey tamam da ya ben bütün bu sistem içinde “Yaratan’ın madde dünyası içindeki “hisseden varlığı” olarak koruma altında mıyım?” kuşkusunu, kaygısını hep kişileri içten yiyip bitirmekte ve esas olana yani Kainatın Efendisi’nin salt varlığına, O’nun Ruh’unun işlevine ve özellikle

Yaratan suretine dönüşme konusunda bize Mesih'te sunulan kurtuluşuna bir türlü tam olarak hisleri sunamamak ve dolayısı ile istenilen suret olma sonucuna ulaşamamak derdi vardır. İşte bu noktada esasında her şeyin olması gerektiği gibi “görünmez görünürde işlemesi gerektiği” gibi işlediği bilincinde gereksiz sınamalarla *Yaratan'ı sınamama* şeklinde bir alan bize sunulmaktadır.

Üçüncü saldırı alanımız olan RUHSAL HAYAT yani psikolojimiz, en iyi tanıdığımız ve en çok hizmet etmeye meyilli olduğumuz “egonun” yani “sürekli ben için alma arzusuna” adeta köle olduğumuz alandır. Bu alanda arka planımızdaki soru hep “kontrol kimde?” sorusudur. Ve bu nedenle bu konum bir manada mecazi Mısır diyarımızdır. Bu alanda hep içimiz hırslarla, yönetme ve kontrol alanlarıyla doludur. “Her yere ve her şeye sahip olma istemidir.” Ve bu kullanılarak bize saldırılıp sadece bu istemlerin “ben için alma arzularının” önünde dur, bu arzulara dolayısı ile “kötü olana” secde et deyip duran bir alan vardır. İşte Efendimiz Mesih'in edinim için, Yaratan'ı yaşama geçiş için dayanmamız gereken bu üçüncü noktayı da net bir biçimde gözümüzün önüne koyarak bize formülü yani dayanabilme alanını ve bu alanı genişletebilmenin yollarını vermektedir. Bu yol da “*yalnız O'na ibadet edeceksin*” (eğileceksin) sözünde açıktır. A. İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, yani her şey sadece maddenin ihtiyaçlarını karşılamak değildir. Çünkü madde daima maddeyi çekme gayreti içinde olacak ve tatminsizliği pekiştirip duracaktır. B. Yaratan'ı sınamamak esas olmalıdır. Yani bizi yöneten ve yönlendiren hislerimiz olmamalıdır. Çünkü hisler bizi hep yanıltacaktır. Yani, O'nun muhteşem işleyen sistemini iç hissedişlerimizin bütün iniş ve çıkışlarına göre değerlendirmeye kalkmak, kendi iç hislerimize ve bu hissedişlerin arzularına göre bu muhteşem işleyişi denemeye kalkmak sadece bize manevi bir

hüsran getirecektir. Çünkü sistem bütün bilimselliği ile tam olarak kavranamasa da işlemediği gibi bizim his ve algılarımızın çok ötesinde ama tamlık, bütünlük ve mükemmellik içinde işlemektedir. C. Yalnız O'na ibadet yani eğilmek ise bizi her tür hırstan, kibirden, kendini beğenmişlikten, yönetme ve kontrol etme arzularından kurtarmış olacaktır. Yani bize sadece “Sevgi ve ihsan Olan'ı” edinmiş olmak bir manada Yaratan'ı varlığımızda edinmiş olmak anlamındadır. Bu da bize inanılmaz bir ruh sağlığı ve dinginliği verecektir. Çünkü “alma” kaygıları yerine doğal olarak “kişinin yaratılmışlığını sunması” esas olacaktır. Ki bu birçok kaygıların, şüphelerin, hırsların ortadan kalkması ve çok esenlik ve huzur içinde bir hükmetme ve çoğalma yaşanılmasının kaynağıdır.

İşte Efendimiz İsa Mesih kendi çöl deneyiminde Yaratan'a yürüyen İsrail'in çöl deneyiminde öğretilmek istenilenleri de içine almak kaydıyla çok daha geniş alanda bize Yaratan'ı yaşama seviyesini nasıl edinebileceğimizi bu seviyeye girişimize engel teşkil edecek üç alanı ve bu üç negatif alanı tamamen edinim alanına çevirme yollarını bu şekilde kendi deneyimi ile gösterip bize öğretişini sunmaktadır.

EDİNİMİN GETİRDİĞİ

Edinim Yaratan'ı kendi doğal olarak var olan varlığın yani eski tabirle tabiatın, yeni tabirle doğan ile bütünleştirmendir. Yani doğal olarak varlığının içinde Yaratan'ın vasıflarının kişiden dışarıya ifşa olması, yansımasıdır. O'nun vasıfları olan “sevgi ve ihsan” gibi iki kelimeyle çok özet bir biçimde ifade

edebileceğimiz o muhteşem vasıfların bir zerre de olsa bizim kendi doğamız içinde bize ait, yani yapay değil, sahiden bizde var olan bir unsur olması halidir. Esasında Efendimiz'in sembolik ve ruhsal manada sudan geçmesinde yani bir nutfeden yeni bir beden alış misali ruhun yeniden doğuşunda bize gelen Yaratan'ın Ruh'u dediğimiz hadise Yaratan vasıflarının o muhteşem Olan'a olan samimi imanın bir manada o üst derecelerinin bizde ifşa olmasıdır. Yani O'nun karakteristik vasıflarının artık bizde var olmaya başlamasıdır. Adem'deki anlatımda “benliğimizi tanıma” yolunda “günahla” yani “kendi benliğimiz için alma arzusunun” doruklarında kaybettiğimiz o Yaratan vasıflarını yeniden ve hiç bizden gitmeyecek şekilde Yaratan suretine dönüşme misali kendi doğamıza almamızdır. İşte bu vaftizle tanımlanırken ve ruhsal ve sembolik olarak ifade edilirken, saran ışık yani Yaratan'ın o muhteşem işlevi Kutsal Ruh bizi bambaşka bir iç aydınlanmaya doğru doldurmaktadır. Ve bu dolduruş hemen bir çöl konumunu ortaya çıkarmıştır. Çünkü böylesi bir “mana yolu” öncelikle MADDE'de ve sonra MANA'da ve elbette RUH'ta tam etkin olarak beden, can ve ruhtan müteşekkil insana tam olarak hükmedecek bir halde olması gerekmektedir. İşte bu üç noktada testte dayanıklı olan kişi artık Yaratan'ı yaşama seviyesinde Mesih'i giyinmiş bir manada Mesihleşme durumundadır. Artık o kişi tam olarak Suret'i ifşa pozisyonundadır. Bu muhteşem bir Yaratan'a yürüyüşün artık Yaratan'ı yaşamakla Yaratan'a kavuşma dediğimiz sonsuzluk boyutuna yükseliş durumudur. Ve bu durum olduğunda artık ışık yalnız kişinin ıslahını değil bu ıslahta muhteşem yansımayı da beraberinde getirmektedir. Ve edininim bu noktadan sonra sonrasını getirmektedir. Sonrası Yaratan'ı öncelikle yeryüzünde yaşama noktasıdır. Yani madde içinde mananın açılımı ile dingin ve Yaratan'ın Ruh'unun saran ışığında yaşamı edinilmemiş bir Ruh yaşamı.

EDİNİM VE DİNAMİZMİ

Bütün bu aşamaların ardında artık Efendimiz'in Yaratan'a yürüyüşü hareket içinde Yaratan'ı edinmeye döndürdüğünü görüyoruz. Bu Ruh'un yüreğimizi açması ile Mesih'in yüreğe kurtuluş vermesi ve sonrası dönüşüm ve değişiminin Efendimiz'deki yoğun ifadesi olarak karşımıza gelmektedir. Bütün bu farklı düzeye dönüşüm ve değişim aşamaları sonrasında yani her şeyden önce “mecburi dönüşüm noktası” ve “aşama aşama dönüşüm” sonrasında “zoru kucaklarcasına” yaşanan “acılar yolundan mana yoluna” geçişte kişi artık “suretsizliği” suret edinmeye başlamış olmaktadır. Ve Efendimiz Mesih bu noktada kitabı çok daha farklı bir açıdan açıklamaya girişmiştir. Daha önce de dediğimiz gibi eğer Efendimiz farklı bir seviyede olmasaydı diğer hiçbir manevi aydınlanmış rehberlerden bir farkı olmayacaktı. Çünkü aynı düşünce ve hareket insanları şu an içinde buldukları yere getirmekten öte bir şey kazandırmamaktadır. Oysa Efendimiz adı üstünde olduğu gibi Yesua yani kurtarıcı hizmeti için mesh edilmişti. Ve Yaratan'ın ışığı ve mecaz ifadeyle eli ve elbette o muhteşem “kelamı” üzerinde olmak kaydıyla bu rolü harfiyen yerine getirme yolunda ne olması gerekiyorsa onu yapmıştı.

Kısacası “edinim” suretsizlikte Yaratan'ın bir anlamda sesi olmak, bir anlamda İlyas'ın olayında olduğu gibi “tatlı ince bir sesle” Yaratan'ı hayata taşımaktır. Efendimiz de özellikle Yeşaya Peygamber'in “Babil sürgünü” sonrasında müjdeleyen sözlerini kendi “edinimini” ifade için dile getirmektedir. Fakat bu tabloda

esasında “edinim ve dinamizmi” açıkça bize sunulmaktadır.

Efendimiz İsa Mesih Yaratan’ın işlevi olan “Saran ışık” yani Allah’ın Ruh’unun sevgi ile geçtiği o zorlu “çöl tecrübesi” ardından yepyeni bir hayata “sevgi ve ihsan olma” hayatına ulaşmıştır. Bu adeta “vaat edilen topraklarda” İsrail’in Yaratan’la yepyeni bir hayat inşası gibidir. Ama artık Mesih’i düzeyde bu adeta yeryüzünde manevi derinliklerle “suretsizlikte konuşan o Kainatın Efendisi’nin” hayatını yaşamaktır. Ve bu yaşamla hem Adem seviyesindeki insan suretinden hareketle Mesih düzeyine, yani bütün cansız, bitkisel ve hayvani seviyeleri aşarak insan-insan olma seviyesine ulaşmanın yani Yaratan sureti olmanın yolunu göstermekte hem de Yaratan’ı yaşamının muhteşem derinliğini aksettirmektedir. Demek ki Yaratan’a yürümenin esas noktası Mesihî düzeye ulaşmak ve bu düzeyde Yaratan’ı edinerek muhteşemliğin sonsuzluğuna Ruh’unda ve Mesih’inde tam olarak adapte olmaktır. Bu aynı zamanda Yaratan’la form eşitliğidir. Bu tam kurtuluştur. Bu sonsuz hayatı almaktır. Bu daha maddede manaya ulaşmak yani yürüyüşten yükselişe geçmektir. Bu noktada Efendimiz kendi kurtarıcı olduğu unsurları ifade ederken aynı zamanda bunun Yaratan’ı edinme olan O’nun vasıflarını edinmeyle bize neler getireceğini de gözlerimizin önüne koymaktadır. Bir taraftan Mesih’te biçimlenme ile Yaratan’ı edinme ve dolayısı ile O’nu Ruh’u ve Mesih’i ile yaşama bize gelmekte ve elbette bu muhteşem ıslah ve kurtuluşa “Sevgi ve ihsan olarak dışarıya ifşa olmaktadır.” Özellikle Ruh’un sevki ile çöl tecrübesi sonrası varılan nokta artık “yeni seviyeye” adaptasyon noktası olması hasebiyle “yeni yaşamın” dinamizminin başladığı noktadır ve bu noktada artık “mana yolu” uzayıp gitmekte “Yaratan’ın ışığının hazzi” kişiyi sarmakta ve durdurulamaz bir dinamizmle insan, insan-ı kamil olmaya yani Mesihî ifşaya başlamaktadır. Bu, hayattır. Bu dönüşümün

değişimle sabitlenmesidir. Işığın artık o ana yere çekilme anıdır. Ve o noktada Efendimiz'in tabiri ile "Kutsal Yazılar kapanır." Çünkü yazılar artık edinilmiş ve bu yazılar hayata intikal etmiş, kişinin doğası olmuş ve yükseliş başlamıştır. Bu yanlış anlaşılmalıdır. "Kitap kapanmıştır" sözü bitme anlamında değil aksine kitap "yaşamda yaşam olmaya" başlamıştır anlamında bir ifade için burada yerini almaktadır. Efendimiz "çöl tecrübesi" öncesini yaşamış, çöl tecrübesini yaşamış ve artık yazıların vaat ettiği gibi o istenilen noktaya gelmiştir. İşte bunun için o noktada "kitabı kapamıştır" yani artık "yepyeni bir düzey" başlamaktadır. Ve okunan yer de önemlidir. İsrâ-el'e yani Yaratan'a yürüyenler "Babil sürgününde" umutsuzdurlar ve onlara esas "sürgünden kurtuluşun" müjdesi verilmektedir. Ama bu sürgünden kurtuluş dahi yani maddi manada ya da fiziksel manada ya da güncel rahatlatma mahiyetinde manevi kurtuluşların çok da tatmin edici olmadığı ifade edilmek istenircesine bu sözler dile gelmekte ve esas kurtuluşun "gönüllerin aydınlığında" Mesih'i giyinerek Mesihi düzeyde Baba ile bütünleşilen yani "Baba ve ben biriz" diyen Efendimiz'in sözlerindeki "manada edinimle" mümkündür. Yani esas tatmin Yaratan'ı edinme "Sevgi ve ihsan Olan'ı" Ruh'unun aydınlığında Mesih'i içime alarak ve Mesih'i yaşayarak edinmemledir. Bu Mesihleşme esasında Yaratan'ın Ruh'unun sonucunu tam olarak yerine getirmektir. Kulluktan Yaratan'a mecazen evlat olmaya geçiştir. İç içe olabilme anıdır. Bu seviye yani Mesih seviyesi artık "insan-ı kamil" seviyesidir. Yaratılışın esas gayesi olan "Yaratan sureti olmak ve Yaratan'ı, sevgi ve ihsan Olan'ı bende yansıtmaya" seviyesidir. Bu sonsuz hayattır. Çünkü artık tam yansıtmada geline kaynaktan ruh, geri dönüşünü yapma durumundadır. Yaratılmışlığın gerekliliğinde Yaratan düşüncesi içindeki sistem gereklilik yerine gelmiştir.

İşte bu bağlamda Efendimiz İsa Mesih Yeşaya'da Babil

sürgünü sonrası ile bağlantılı olarak esas Mesih'te yani "mana yolunda" esas Yaratan'ı edinme noktasında insanların ve insanlığın o Yaratan sureti mertebesinde edineceklerini dile getirmektedir. Bu noktada artık Yaratan'ı yaşama başlamaktadır. Bunu da en güzel insanlığın kurtarıcısı olma hasebiyle kendi varlığında insanlığa özetlemektedir. Yeşaya'dan okuduğu sözleri kendisiyle bağdaştırmakta ve bu noktada Yaratan'ı edinme sonucunda başlayacak olan "Yaratan'ı yaşama" aşamasının, yani Mesih düzeyinin o muhteşem aydınlığını yine yedi önemli alandaki yansıması ile ifade eder. Ve dolayısı ile Efendimiz'in kurtarışındaki kurtuluşu gönenme koşuluyla Mesih'i giyinen kişileri de ne tür bir yaşamın beklediğini tanımlamaktadır.

YARATAN'I YAŞAMAYA DOĞRU YEDİ ADIM

Artık Efendimiz bu ifadeleri kendisiyle bağdaştırdığı anda yani Yaratan'ı edindiği anda ifşa, yani yansıma, yani Yaratan suretinde esas kurtarıcılığın bütün mahiyetleri doğası olmuştur. Şimdi dikkat edersek Efendimiz talebelerinin "bilhassa kendi vasıflarından bilinmesini" istemektedir. Elbette bunu daha sonra ifade etmektedir ama Efendimiz'in öğretişleri ve hayatı ve varlığı her noktası ile bize bir yaşam modelidir. Hayata gelişi öncesinden bile insanların beklentisinde dahi Efendimiz'in etkin kurtarıcılığı hayat için kaynak oluşturmaktadır. O zaman bu noktada Yaratan'ı yaşama aşamasında Ruh'un "gönül gözünü açması" ardında "Mesih'in kurtarıcılığında" Efendimiz Mesih İsa'nın hizmet yolunun başında söylediği bu sözler hem kadim günlere hem Mesih'e hem de talebelerine "Yaratan'ı yaşama yolunu" tarif

etmekte ve bu yolun hem kişiye hem de kişinin etrafına ne denli ışık saçacağı, ne denli Yaratan'ı, O'nun Ruh'unda ve Mesih'inde ifşa edeceği anlatılmaya çalışılmaktadır.

O zaman Yaratan'ı yaşama da ilk adım hiç kuşkusuz Yaratan'ın Ruh'unun “gönül gözünü açmasıdır.” Bu noktada Yaratan düşünce yani “Göklerdeki Babamız'ın” o muhteşem Ruh'u yani işlevi “saran ışık” olmadıkça kişinin bu yepyeni seviyede “mana görüşüne” sahip olması mümkün değildir. Mana görüşü “Efendimiz Mesih İsa'nın gözleri ile bakabilmek, yüreği ile hissedebilmek ve düşüncesi ile düşünebilmektir.” Yaratan'ı “sevgi ve ihsan vasıflarında” edinmiş olarak yansıtabilmek, ifade edebilmek yaşayabilmektir. Ruh'un varlığında kişi Mesihi düzeyi algılayabilmektedir ve bu düzeyde yeni yaşama adım atabilmektedir. Ve efendimiz de “kendisini sevgi ve ihsan Olan'ı” yansıtma yolunda fedaya götüren yaşama ancak “Yaratan'ın Ruh'unun sevkinde adım” atabilmektedir. Çünkü “madde içinde kısıtlı bir ruhun” ancak böylesi bir “mantık üstü edinimle” çok büyük ilahi adımlar atabilmesi ya da Yaratan'ı tamamen “benlik ve varlık” üzerine çekebilmesi mümkündür.

İkinci adım, eksikliğin farkında olanlara hitap edecek “dönüşüm ve değişim” haberini ilan için meshedilmiş olmaktır. Yani böylesi bir “sevgi ve ihsan Olan'a” dönüşme ve değişme yolu olan yola ancak Yaratan'ın meshi ile çıkmak esastır. Ruh'u ve akabinde Yaratan'ın meshi iki önemli unsur olarak bizi Yaratan'ın vasıflarının edinildiği, Efendimiz'in giyinildiği Yaratan'ı edinme yaşamına bizi taşımaktadır.

Üçüncü adım, Ruh'un doluluğu ve Yaratan'ın meshinde kişinin kendi eksikliğin farkında “göklerin hükümrانlığına” kavuşmuş olması ve dolayısı ile aynı “dönüşüm ve değişimi” kendi

ediniminden hareketle başkalarına ifşa edebilmesidir. Yaratan'ı yaşamada "eksiklik farkında hükümranlığa kavuşma yolunda" kişinin diğer eksiklik farkında olanlara "kendi doğallıklarında Müjde'yi - dönüşüm ve değişim Müjdesi'ni ifşa edebilme" ayrıcalıkları vardır. Yaratan'ı yaşarken Müjde Ruh'ta ve Yaratan meshindeki kişinin adeta üstünden dökülmektedir. Ve bu sözlerde esasında müjdelemenin sınırları da belirgindir. Eksikliğin farkındalığı alanıdır. Yani "eksikliğin farkındalığı olduğu yer" bizim için Ruh'ta ve Yaratan'ın meshinde "dönüşüm ve değişim" için ifşa yani yansıtma alanıdır. Bunun dışında insani taktikler, planlar, organizasyonlar ve kurumların esasında insani boyutlarda "Yaratan'ı yaşamaları" çok zordur. Çünkü "Yaratan'ı yaşama" tamamen "üst dünyaların" açılımıdır. "Ben için alma arzusunun üstüne çıkılan" o üst ilahi seviyelerde mümkündür.

Dördüncü adım, Yaratan'la yaşama yani Ruh'un doluluğu ve Yaratan'ın meshi yani ışığının tamamen kaplarımızı doldurması ve bu dolduruşun doğrudan "alma arzusunun reddinde" yansıtılması Müjde'yi yani dönüşüm ve değişimi doğal olarak yaşamayı ve yansıtmayı getirmektedir. Ve bu doğal yaşama ve yansıtma yavaş yavaş kişiler kendi sınırlı alan duvarlarını, kabuklarını yıkmaya da başlamış olmaktadır. Bu durumda yani Yaratan'ı yaşarken bir anlamda kişiler kendi engellerini aşma durumuna gelmektedirler.

Çünkü "benliğin" ağırları "beklentsizlikte" ufka doğru bir enginliğe doğru yırtılmaya başlar. Bu ana kadar esasında insanlar farkında olsalar da olmasalar da Kainatın Efendisi'nin düşüncesinin muhteşem sınırsızlığında kendi kendilerini sınırladıkları ve alanlarını daralttıkları o kabuklarını aşma konusunda hep rahatsızlık içindedirler ve inanılmaz büyük zorluklar çekmektedirler. Yaratan'ın müdahalesi olmaksızın,

Yaratan'ın Ruh'u yani ışığı olmaksızın “mana yoluna” çıkıp özgürleşmeleri mümkün değildir. İşte bütün bu sıkıntılı durumlar içinde Ruh'un doluluğunda Yaratan'ın meshi, bizden bizi ıslah ile bizden eksikliğin olduğu her noktaya yansiyarak bizi kendi tutsaklığımızdan kurtuluşa getirmiş olmaktadır. İşte bu Mesih'in bizdeki muhteşem ışınması, kurtarışdır. Mısır'dan kurtarılan İsrail, Babil'den kurtarılan İsrail bütün bu fizikte yaşadığı tecrübelerde Efendimiz'in kurtarışında da “kendi egosunun esaretinden” yani “günahın öldürücü varlığından” özgürlüğe kavuşturulmuş olmaktadır.

Beşinci adım, kabuklardan kurtuluşun aydınlığın daha da derine inmesine yol açması sonucu gönül gözünün artık iyiye açılması, “iyiyi görmesi” adımıdır. Dolayısı ile Yaratan'ı yaşama noktasında Efendimiz'in bakışları ile bakmak gibi “sevgi ve ihsanla bakan gözler” açılmış olmaktadır. Ruh'un varlığımızda varlığı, Yaratan'ın meshi ve yüreğimizde bizi Yaratan'ı edinmeye engel teşkil eden kabuklardan kurtuluş Mesih İsa'yı yüreğimize kurtarıcımız ve Efendimiz olarak almakla olduğu gibi bize intikal etmiş olacaktır. Bu müthiş değişim “çöl tecrübesinde” denenmenin dayanıklılığında artık bizde yaşam olmaktadır. İsa Mesih bu nedenle “*sizde bol yaşam olsun diye geldim*” demektedir. İşte bütün bunların farkındalığı ve tamamen “sevgi ve ihsanda” merhamete açılan gözler, gönül gözümüzün Mesih'te Yaratan'ın gözleri olarak açılması artık bizim dünyaya yepyeni bir bakış açısıyla bakmamız demektir. Bu “nefsini inkâr edip haçı yüklenip Efendimiz Mesih'in ardı sıra” gidilen bir Mesih talebesi yaşamıdır. Ve bu yaşam yaşandığı her yeri Mesih dergahı haline getirmekte ve insanı Adem düzeyinden Mesihi düzeye yani “ben için alma düzeyinden” Yaratan için bütün insanlığa “verme” düzeyine gelme yaşamıdır. Bu adımda artık yepyeni bir görüş olduğu için Yaratan'ı yaşama daha belirginleşmektedir.

Altıncı adımsa, Adem düzeyindeki insanlığın sürekli kendi benlikleri için almalarından ötürü insanlar sürekli birbirlerini ezme durumu içindedirler. Bu esasında güçlülerin sürekli haklı çıktığı, güçsüzlerin ezildiği ve kötü olanın alma arzuları üzerinde at koşturduğu bir düzeni cansız düzeyde bir düzeni yansıtmaktadır. Oysa Mesihi düzey Yaratan’la form eşitliği düzenidir. Yani insanın sadece kendi olarak Yaratan’ın sevgi ve ihsan vasıflarında kendisine verilen ışığı yansıttığı bir düzeyde dünyaya “kaos” üstünde “ıslahı” tattırdığı bir düzeyde hayat sürmesidir. Böyle bir durum Yaratan’ın hükümranlığının günah üstüne indiği Mesihi çağın bütün “iyiliği” ile ve elbette ihtişamı ile her yere hakim olduğu bir durumdur. Yaratan’ı yaşama altıncı adımda artık Ruh’un bütün ihtişamı ile Mesih’i bizle bütünlediği seviyedir. Artık sadece iç tutsaklığı değil gönül gözlerinin görmesinde ıslahın getirdiği dinginlikte insanlık aleminin de birbirini bir bütün halinde birbirini ezme durumundan kurtarılması da böyle bir seviyede gerçek olmaktadır. Yaratan’ı yaşamak bu altıncı adımla artık biraz daha insanı “konuşan düzeye” Mesihi düzeye yükselten bir adımdır. Ve Yaratan’ı yaşayan da varlığındaki kurtarıcısı Mesih’le Ruh’un önderliğinde topluma ifşa ettiği “yeni yaşam” modelinde bütün bu sonuçları kendinde yansıtmak durumundadır. Çünkü *“kimde Mesih varsa o kişide sonsuz yaşam vardır”* ve *“Sonsuz yaşam da, tek gerçek Allah olanı ve gönderdiği İsa Mesih’i bilmektir”* (Yuhanna 17:3).

Yedinci adımsa, artık her şeyin sıfırlanıp yeniden başladığı yüce Yaratan’ın, Ruh’u ve Mesih’i ile bizlere sunduğu RAB’bin lütuf yılıdır. Yani bembeyaz bir sayfada yeniden başlama şansının daha hayatta sağlanmasıdır. Dün geçti ve yarın henüz gelmedi ilkesinde, hiçbir şeyde kaygı çekmeme ilkesinde bütün kainatın muhteşem “uyum prensipleri içinde” harikulade işleyişinde muhakkak ve harikulade bir planın içinde yerimiz olduğunun

bilincinde yepyeni bir yaşama başlamaktır. Bu Mesih düzeyidir. Bu Mesih'le "Yaratan düşünceyi" yani "Göklerdeki Babamız'ı" kucaklamaktır. Ve Ruh'un o muhteşem "mantık üstü inanç" denen edinimlerini madde içinde manada sınırsızlığı tadarak yaşayabilmektir. Ve Efendimiz'in kurtarışı bütün bunlar üzerinde her şeye kadir olan "Göklerdeki Babamız'ın" bir lütfu olarak bize sunulmaktadır. Ve bizden de Müjde olarak yüreğimizi açmış ve aydınlatmış Ruh'un teşvikinde Mesihleşen benliklerimizde insanlığa gönderilmektedir.

İşte Efendimiz Ruh'un muhteşem yönlendirişinde acılar yolundan çıktığı mana yolculuğunda "çöl tecrübesi" sonucunda inanılmaz bir Yaratan edinimi dinamizmi ile bütün insanlığa Yaratan'ı yaşama yolunu sunarak o müthiş manevi kurtuluş hizmetine başlamıştır. Ve her bir adım Ruh'un rehberliğinde yüreğimizdeki kurtarıcımız ve efendimiz olan Mesih İsa ile bizde de şekillenme adımıdır. Ve bizleri de "sevgi ve ihsan Olan'ı" yansıtan kılma yolunda Mesihleştiren adımlardır.

IV. YÜZLEŞME (*Luka 4:20-24*)

*Herkes İsa'yı övüyor, ağzından çıkan
lütüfkâr sözlere hayran kalıyordu...*

İsa'yı kentin dışına kovdular.

- Luka 4:22 ve Luka 4:28-29

Hepimiz kendi öz benliğimiz üzerine giydirilmiş bir benlik ve olmak istediğimiz bir benlik şeklinde esasında üç ayrı benlik üzerinde gidip gelmelerle yaşıyoruz. Elbette esas olanı özümüze inip işte o noktada Yaratan'ın o muhteşem varlığı ile buluşmaktır. Buluşma noktası her yaratılmış insanın esasında ulaşması gereken noktadır. Çünkü o muhteşem yaratılış planında özellikle insan düzeyinde diğer bütün düzeylere hükmetme ve o düzeylerin üstüne çıkma esası söz konusudur. Bu yüceler yücesi Olan'ı yeryüzünde Mesahi düzeyde yansıtmaya gerçeğidir. Bu nedenle Efendimiz'in kendisini tamamen terk etmesi, sunması ve başkaları uğruna canını kanını feda edebilecek düzeyde "sevgi ve ihsanı" giyinmesi esasında her birimiz için o noktaya ulaşımın yolunu göstermektedir. Yaratan sureti olmak Yaratan'ı yansıtmaktır. Bu nedenle bütün "Kutsal Yazılar" boyunca esasında Yaratan'ın Ruh'unun yürek delen, gönül gözünü açan haz aydınlatışı içinde aydınlanma yolunda ve Yaratan'ı edinme yolunda olanların bütün "madde içinde mana deneyimleri" bize adeta bütün ruhsal derinliklerimiz için farklı farklı ışıltılar, yol deneyimleri sunmakta, bir başka deyişle bir yol haritası çizmektedir. Hatta biz

bunu hep yaratılışın altı günle temsil edilişi ve yedinci günde tamlığa ulaşılmış olması formülünü Efendimiz Mesih İsa'nın hayatı ve anlatımlarında adeta temel bir formül olarak görebilmekte ve bu yol haritalarını daha da kolay hayatımıza alabilmekteyiz.

KAİNATIN İŞLEME FORMÜLÜ

Hiç kuşkusuz Yaratılış evresinin başı gerek “genel vahyin” gerekse “özel vahyin yani Kutsal Yazılar'ın” ifadelerinde görüldüğü gibi hep “kaostan ıslaha” şeklinde bir “dönüşüm ve değişim” ilkesi üzerinde başlamaktadır. Karanlık ve şekilsizlik yaratılışın başında Yaratan'ın “ışık olsun” buyruğu doğrultusunda “aydınlığa ve şekle dönüşmüştür.” Ve sonra elbette insan kendi benliğini fark etme gayreti içinde “alma arzusunun şiddetinde” birçok isyanları ile adeta kendi benliği ile mücadele ederek “kendi kendisinin kimliği ve bütün içinde olmanın ne anlama geldiğini kavramaya başlamıştır.” Elbette bu “kaostan ıslah” koşulu yavaş yavaş aydınlık ve şekillenmiş dünya içinde insanın kendi günahlılığından yani “kendisi için alma arzusundan” kaynaklı durumu ile yeniden “ıslahtan kaosa doğru” dönüşmektedir. İşte bu noktada gerek “Mısır'dan kurtuluş” gerekse “Babil sürgününden” kurtuluş adeta insanın bu benlik farkındalığı ve madde içindeki deneyimlemeleri ile tekrar ve tekrar “kaostan ıslaha” döndürülme yolları kendilerine ifade edilmeye çalışılmıştır. Oysa madde içinde ve günlük yaşam koşulları içinde sadece belli teknik ve taktiklerle ya da birilerine bir din anlatma gayreti şeklindeki tanıklıklarla yani sadece ismen İsrail olmakla bir yere varılmayacağı gerçeği içinde “mana yolu” üzerinde bütün Kutsal Yazılar'da işaret edilen “Mesih düzeyi” dediğimiz Yaratan sureti olma ve hakikaten ve esaslı olarak “kaostan ıslaha” geçişin manasının ifşa edildiği düzey Efendimiz Mesih İsa ile tam olarak bütün insanlığa ilan edilmiştir.

Bu düzeyde kaostan ıslaha yaratılış evresi ve sonra insanın ıslahı kaosa çevirmesi ve sonra Mısır diyarından kurtarıyla yeniden kaostan ıslaha getirilen insanlık sonra yeniden ıslahtan kaosa Babil sürgününe doğru yol almış ve en sonunda esaslı dönüşümün ancak kişinin kendi nefsinin tamamen terki ve yepyeni bir yaşamla yepyeni bir yaşam kararlılığına gelmesiyle olduğunun vurgulamasında Mesih'teki kurtarıyla esas anlamda "kaostan ıslahın" yolu insanlığa ifşa olunmuştur. Yani "madde içinde bir takım dışsal" kaostan ıslaha dönüşüm ve değişimlerin kalıcı olmadığı esas kalıcılığın ise Efendimiz'in sunduğu esaslı ve tek yol olan gönül gözünün Yaratan Ruh'u ile açılması sonucu Mesih'in yüreklere girmesi ile tamamen içten dışa doğru hakiki dönüşüm ve değişim yolu ile olduğu gerçeği esas gerçektir. Bu mana yoludur. Bu "kişinin sürekli kendisi için alma arzusunun" üstünde Efendimiz Mesih'in kendi varlığını takdim ettiği şekilde "maddenin bütün hazlarını" manaya yani sonsuz Yaratan'ın bütün manevi hazlarına terk edebilme yoludur. Bu yol "dar kapıdır." Bu yol "merhamet ve bağışlama" yoludur. Bu yol "hakiki manada koruma, kayırma, bütünlük ve verme anlamlarına gelen gerçek sevgiyi edinme ve sürekli ışığı yansıtma şeklinde ihsan etme yoludur." Bu yol esasında bütün insanlığın her seviyedeki insanların ve her inançtaki insanların davet edildiği dinler, mezhepler üstü bütün varlık alemi üzerinde esas Yaratan düşüncenin, işlevinde davet ettiği yoldur. Bu yola çıkanlar sonunda Yaratan düşünce ve işlevi sonucunda "oğul" yani mirasçı yani manevi manada Yaratan'ın "sevgi ve ihsan" vasıflarını tam edinerek O'nun suretine dönüştükleri Mesih İsa'yı ifşa ettikleri düzeydir. Böylelikle Yaratan düşünce ve Yaratan işlev sonuçta Yaratan suretini oluşturmuştur. Bu kutsal üçlükte tek Olan'ın tamamen bir bütünlük halindeki ifşasıdır. Bu hakiki manada bütün olmak, tek olmak esaslı olarak bir olmaktır. Yoksa kendi başına "bir" sayı olarak bir anlam ifade etmez. Oysa "bütünlük" içinde

“bir” bir sayma sayısıdır. Ve Yüce Yaratan’ın birliği esasında bu muhteşem tek bütünlükte anlam bulmaktadır.

SALAH, SULH VE SELAMET

Şimdi elbette böylesine bir kurtuluş seviyesinde ruhların Yaratan’a doğru yürümeye yani İsrail olmaya başladığı andan itibaren İsrail ile yani arzuları ile dolu olan ve yalnız kendi çıkarlarını düşünen insanlık alemi için büyük bir tezat oluşturmaktadır. Ve bu tezat çoğu zaman iniş ve çıkışlara insanlar arasında “Yaratan’ı yaşamamanın” bir anlamda “kaos içinde ıslah” olmanın zıtlığını ortaya dökmek demektir. O zaman her kaos içinde ıslah esasında “Yaratan’ı yaşamaktır.” Dolayısı ile “kaos içindeki o günkü Musevilere ıslah yolunu” açan ve Mesih düzeyini kendi benliğinde ifşa eden Efendimiz’i yüreğe almak ve yaşamak elbette “kaos içinde ıslahı” edinmektir. “Ne mutlu barışçılara çünkü onlara Yaratan evlatları (yani mirasçıları) denecek” sözlerindeki ifadede anlatılmak istenilen budur. Ama “kaosa alışmış insanlık alemi içinde ıslahı” yaşamak ve yaşatmak işte burada tamamen “sevgi ve ihsan” vasıfları yani Yaratan’ın vasıfları gerekmektedir. Bu vasıflar olmaksızın bu vasıflar Yaratan’ın işlevi olan o kutsal Ruh’un yürekte işleyişi olmaksızın ve Efendimiz’in buyrukları ve yaşamı yüreğimizde olmaksızın olabilecek bir durum değildir. Daha önce dediğimiz gibi Salah, Sulh ve Selamet birbiriyle bağlantılı üç aynı kök Arapça sözcüklerdir ve Mesih İsa’da bize sunulan budur.

SEVİYE FARKINDALIĞI

Bu nedenle Matta 16’da okuduğumuz gibi Efendimiz’in “halk İnsanoğlu’nun kim olduğunu söylüyor?” sorusuna farklı cevaplar olunca Efendimiz İsa “sizce ben kimim?” diye sormaktadır. Bu sorunun arkasında Petrus’un cevabı “Yaşayan Allah’ın oğlu Mesih’sin” şeklinde olduğunda “*Ne mutlu sana... bu sırrı sana açan insan değil, Göklerdeki Babam’dır*” (Matta 16:17) şeklinde bir cevapla adeta Petrus bereketlenmektedir. Şimdi bu diyalog içinde Yaratan’ı yaşayan ve elbette O’nun kelamı olan yani varlığını yani “sevgi ve ihsan vasıflarını” en üst derecede ifşa eden Mesih’in en yakın talebeleri ile olan diyalogu çok önemli noktalara değinmektedir. Burada hakiki talebe “insanların ne söylediği ile hareket eden değildir.” Hakiki talebe esasında “yukarıdan uyandırılmışlığı ile bir takım manevi derinliklerin kendisine açıklandığı” kişidir. Yani eğer Mesih’in hayata indirgenmesi söz konusu ise bu esasında toplumun gidişinin yani insanlığın benlik üzerindeki kendini bulma çabalarının üstüne çıkmak “acılar yolunu” terk etmek demektir. Bu yol “Göklerdeki Baba’nın yoludur.” Yani “Baba” asla eril anlamda değil “artı” yani “Yaratan düşünce anlamındadır.” Ruh “Şekina” kelimesi ile her ne kadar dişil gibi görülse de esasında “eksi” yani artı ile eksinin nötr oluşturup bütün varlık aleminin var oluş işleyişini yaratılışın temelinde ifade etmektedir. Ve elbette ikisinin sonucu “görünen sonuç, suret yani oğul” dediğimiz o muhteşem sonuçtur. İşte bütün bunlar ancak yukarıdan Yaratan düşüncesinin, Yaratan işleyişi ile madde üstünde Yaratan’ı yansıtmaya için gereklilikte var olmuş olan insana manevi olarak açıklanışla kavranabilecek konulardır. Ve dünya halklarının günlük yaşamları içinde pek de algılayabilecekleri anlık konular değildir. “Her diz çökecek, her dil

diyecek” ilkesinde bütün insanlar şu anda cansız, bitkisel ya da hayvansal düzeylerde günlük hayatlarını ifşa içinde koşuştursalar bile muhakkak muhakkak geldikleri kaynağa ulaşmak için o kaynağın vasıflarına Ruh’un işleyişinde dönüşmeleri ve Mesih’le bütünleşmeleri gerçekleşecektir. Aksi takdirde su yüz dereceye ulaşmadan kaynayamadığı gibi insanlar da “sevgi ve ihsan vasfına” yani Yaratan’ın o muhteşem manevi yaşam doruklarına erişmeden bir yere varabilecek değillerdir. “Dışarıda kalacak ve ağlayış ve diş gıcirtısı” ile ifade edilen bir sürece tabi olacaklardır. Bu da “acıların yolunun” devamlılığıdır. Oysa “mana yolu” Mesih İsa’nın yoludur. Efendimiz’in izah ettiği, yaşadığı, ortaya koyduğu o muhteşem kurtuluş yolu bir manada insanlığı olması gereken “yüz derece kaynama” noktasına taşıyan yoldur. Bunun için önce hamlığın farkındalığı ve sonra iyice Ruh’un rehberliğinde ve Mesih’in önderliğinde pişmek esastır. Ve yanmak ise “hiç-varlık” olan o izahı kabil olamayan muhteşem Yaratan düşüncesi ve işlevi içinde esasa dönüştür. Bu elbette bedenin terkinde hasıl olacak taht diyarı diye mecazen tabir edilen saltanat huzurudur ve kuzu bu huzurda yani Mesihi düzey bu huzurda taht dibindedir. Yani salah, sulha, sulh ise selamete ve dolayısı ile sonsuzluk döngüsüne kavuşmuştur.

YARATAN’A PARALELLİK VE TEZAT

Kısaca izah etmek gerekirse burada sıradan insanın manevi yaklaşımının söylediğine ters bir yaklaşım yani Yaratan’a paralelliktir. Uyum talebesi olmak insanlarla uyumsuzluğu oysa Yaratılmış bütün dengelerle uyumu getirmektedir. Mana derinliği

olmayan insanlar ne derse desin. Çevremizdeki birçok kişi alışılmış ve sıradan maneviyata ilişkin olduğuna inandıkları bazı yüzeysel ve kulaktan dolma yaklaşımlarıyla ne derse desin, önemli olan sizin ne düşündüğünüz, ne yaptığınız ve ne sonuçlara vardığınızdır. Çünkü bu aynı zamanda Yaratan'ı varlığınızda yansıtmak demektir. Ve Petrus'un cevabının bereketle karşılandığı aynı ortam biraz sonra tam bir bereketsizliği getirmektedir. Efendimiz “ölmenin gerekliliğini” dile getirdiğinde Petrus'un birden bire halkın algı düzeyinde yani madde içinde ve acılar yolunda olan insanların cevabında bir cevap vermeye kalkışmıştır. Bu noktada birden bire insanlarla paralel Yaratan uyumu ile zıt bir tablo oluşturmuştur. Ve bu konumda esasında Mesih düzeyinden düşüş yaşadığı için Efendimiz İsa tarafından azarlanmıştır.

Bu noktada aslında “mana yolunda” yürüyüşe başlayanın o manevi derinliklerde “ışığın kesintiye” uğrama durumu söz konusudur. Olması gereken olacaktır. Yani bütün kainat kendi sistemi içinde müthiş bir düzen içinde işlemektedir. Ve bu düzende bütün kaosu, kaygıyı, karmaşayı, karanlığı, şekilsizliği kaldırmak “ışık olsun” bağlamındadır. Bu “ışık olsun” bağlamı Efendimiz'in bağlamıdır. Mesih'in giyinildiği bağlam. Ama tekrar tekrar söylemek gerekiyor, bu tamamen görüldüğü gibi kişinin kendi içinde başlayan ve hayatı kucaklayan bir sürekli dönüşüm ve değişim hayatıdır. Yani tövbe ve göklerin egemenliği ve elbette “Göksel Baba'nın” yani “üst uyandırılışın olduğu” bir hayat. Bütün bunları belli din algıları, kültür ve mezhepler ve bir takım plan, program ve taktikler içine soktuğumuzda esasında Efendimiz'in Petrus'a ifadelerindeki “yukardan açıklanma” asla gerçekleşmiş olmayacak bir kavramdır. Çünkü aynı zamanda Mesih İsa “gizlide olan Baba” ile görüşmeyi, konuşmayı salık veren yani bu manevi derinliğe işaret etmektedir. Yani “yukarıdan açıklama” bugün bazı mucizeler bekleyen, olduğunu ifşa eden, bunlar üzerine birçok

insanda mezhebe bağılı umutlar uyandıran grupların algıları hiç değildir. Çünkü “mana yolunda” Ruh’un yüreklere dokunuşunda Mesih’in bahsettiği kurtuluş gerçeklerini edinen her kişide esasında ruhunun derinliklerinde bütün madde dünyasının tersine uyum oluşmakta ve bu uyumun kendisi zaten muhteşem bir manevi işaret ve harikalar oluşturmaktadır. Çünkü en büyük karizma salah içinde sulhu sulh içinde selameti yakalamakta olan mucizedir.

YİNE YOL HARİTASI

Bu noktada Petrus’un Efendimiz’le yüzleşmesi oldukça nettir. Yaratan’la uyum noktasında kendisine hakikaten yukardan açıklandığı noktada bereketi ve bu muhteşem Ruh ışığını kestiği ve herkese baktığı noktada ise bereketsizliği edinmiştir. Şimdi bu bölüme baktığımızda Yaratan’ın muhteşemliğinde Ruh’un yönlendirişinde Mesih düzeyini tamamen insanlığa takdim eden Efendimiz’in “mana yolunu” yaşayarak bizlere yol haritası çizdiği çok nettir. Ve İsrâ-el olarak yani “Yaratan’a yürüyen” olarak “çöl deneyiminin” hemen arkasında yürek gözleri henüz kapalı bir diyara ve özellikle kendi ev halkına sığınarak bu diyara gitmesinde de bize sunulan büyük yol haritası öğretişleri vardır. Özellikle Yeşaya’dan okuduğu bölümde bir insanın hakiki manada dokunuşu ile Yaratan sureti olarak yani Mesih’i yansıtarak “hükümranlık öğretisini” aktarabilmesinin yedi önemli adımını bu noktada vermektedir. Bu adımların başında her zaman olduğu gibi yine her şey Yaratan’ın Ruh’unun doluluğu ile başlamaktadır ve sonra Yaratan’ın seçip ayırdığı o önemli meshediş esası önem teşkil etmektedir, Yaratan’ın işlevinde meshedilen, Yaratan’ın ifşası olan Mesih İsa ancak o noktadan itibaren fakirlere yani ruhsal anlamda

eksikliklerinin farkında olanlara Müjde'yi duyurmakla sorumludur. Kendilerini kabukları içinde sıkıştırmış olanlara özgürlük yolunu açacak olan ve bir türlü ruhsal gerçekleri göremeyecek olanlara görüş verebilecek olan kişi işte Ruh'la dolu ve Meshedilmiş olan bu kişidir ve dolayısı ile bu kişiyi yüreğine kurtarıcısı ve efendisi olarak alan kişi de Mesih düzeyini yansıtan olarak aynı çizgide devam edecek olmalıdır.

1. Ruh'la dolu olmak

2. Meshedilmiş olmak

3. Eksikliğin farkında olanlara Müjde'yi duyurmak

4. İnsanları kendi ruhları üzerindeki kendi kabuklarından kurtarmak

5. Ruhsal anlamda göremediklerini görmelerini sağlamak

6. Ve kendi kendilerini “alma arzularının” o müthiş baskısı altında ezen insanlığı bu ezilmiş durumundan kurtarmak elbette sonuç olarak

7. RAB'bin lütuf yılını getirecek olandır.

İşte bu adımlar “hükümranlık ilahiyatının” yaşamda ilanı olan adımlardır. Büyük bir yol haritasıdır aynı zamanda “alma arzusu” üstündeki insanlığın tersinde gelişen ve dinler ya da mezheplerle sınırlanamayacak derecede “dönüşüm ve değişimle” insanı

hakikaten insan yapan Yaratan sureti olma özelliği bahşeden adımlardır ve elbette bu adımlarla özellikle dindar halkın önüne gelmek oldukça farklı bir gerçekle bu kişileri yüzleştirmek demektir. Ve bu nedenle bu adımların arkasından önce takdiri ve sonra tekdiri görmektedir.

LÜTUF YILI'NIN IŞIMASI VE İÇ ÇATIŞMA

Bu hepimiz için geçerli olan bir gerçektir. Mısır kurtarılışı ile Yaratan'a yürüyenler tam olarak kendileriyle yüzleşememişler ve yeniden ve yeniden kendilerini kaos içinde bulmuşlardır ve Babil dönüşünde de "RAB'bin lütuf yılı'nı" bir türlü yakalamak mümkün olmamıştır. Günümüz dindarları gibi kısa vadeli "lütuf" tadımları ile uzun vadede "mana yolundan düşüşlerle" sağa sola yalpalayarak yürümüşlerdir. Oysa Efendimiz'in ilanı oldukça iddialı bir "tövbe ve hükümranlılık" ilanıdır. Yani insanlığın ilk üç düzey algılarının tam tersine bir iddiadır. Konuşan düzey ilanıdır. Konuşan düzeyin olması gereken seviyenin neyi ifade ettiğinin ilanıdır.

Böyle bir olguda birçok insanın ilk tepkisi hayran olmaktır. Çünkü bütün bu esas varılması gereken noktalar kendilerinin de zaman zaman farkında oldukları noktalardır. Çünkü "yukardan uyandırma" gerçeğinde Yaratan'ın ışığının kesik kesik de olsa etkisi altında bu önemli noktalar fark edilmektedir. Özellikle "dönüşüm ve değişimi" yaşayan bizler için de her şeyden önce kendi çevremiz eğer hakikaten bir Mesihi düzey dönüşüm ve değişimimiz varsa öncelikle bunu bir müddet olumlu karşılamaları

mümkün olacaktır. Ama ne zamana kadar? Kendi gerçekleriyle sizin gerçekleriniz çatışmaya başladığı ve gerçekle yüzleşmeye başladıkları ana kadar. İşte o anda yavaş yavaş kendilerinin “benlikleri için alma arzularına” tezat olan Mesahi yaşam biçimini, kurtuluş yolunu, mana yolunu reddetmeye başlayacaklar hatta hiç duymamak için sizi devreden çıkarmaya çalışacaklardır.

Burada da öncelikle Efendimiz’in etrafındaki kişilerin tepkisinde “*herkes İsa’yı övüyor, ağzından çıkan lütufkar sözlere hayran kalıyordu*” (Luka 4:22) sözleriyle olumlu yaklaşımı görmek mümkündür. Ama Efendimiz’in konuyu biraz daha yaşama indirgemesi ve onlara biraz daha yürek derinliklerinde sahip olduklarını onlara hatırlatması, durumu tamamen değiştirmeye yetmiş ve artmıştır bile. Kısacası birçok hakiki iman ehlinin öncelikle en yakınındaki kişiler tarafından anlaşılamayacağı vurgulanmak istenmektedir. Çünkü onlar sadece görmek istedikleriyle gören kişiler olacaklardır. Ve birçok zaman olduğu gibi kişiler ellerindeki değerleri kolay kolay fark edebilecek bir konumda değillerdir.

Pentekost günü sonrasında da “imanı edinmiş” kişiler Mesahi düzey yaşamlarından ötürü “*halkın beğenisini kazanmışlardı*” (Elçilerin İşleri 2:47). Ama daha sonra birçok şikayetlerle samimi iman ehlinin başına gelmedik kalmadı. Yani burada da topluma önce hoş gelen Yaratan’a paralel uyum daha sonra kişilerin kendi içsel hayatlarıyla karşılaştırmalarında tezat oluşturmakta ve kişilerin sert tepkilerine yol açmaktadır.

NOKTA SORUMLULUĞU

Bu durumda aslında Mesih İsa bizim öncelikle kendi çevremizden göreceğimiz yoğun zıtlığa karşı oldukça önemli bir noktayı hatırlatmaktadır. Bu nokta yaratılmışlığımızın nedeni üzerinde var olan noktadır. Bizler Yaratan düşüncenin işlevinde gereklilik olarak bir maddi görünüm içinde bulunma durumunda yaratıldık ve her bir yaşayan can olarak belli bir nokta sorumluluğuna davet edildik. Yani kainat içinde her bir zerre bütünüün ifşası için önem teşkil etmektedir. Daha doğrusu yaratılış gayemizde Yaratan'ı ifşa ve O'nun "sevgi ve ihsanını" madde içinde devam ettirmektir. Bu tabloya göre kainat içinde sebebi olmayan tek bir zerre dahi yoktur. Ve hele hele biz Yaratan sureti olarak düşünebilen, idrak edebilen, işleyebilen ve hükmedip çoğalabilen yaratıklar olarak bu gerçeği kavriyor ve Yaratan'ın Ruh'unun uyandırmasında Mesih'in kurtarışını gönenmek ve Mesih'te biçimlenmek haliyle Yaratan'a yürümeye başlıyorsak işte bu durum çevremize Yaratan'a paralel olmamızla elbette tezat oluşturmaya başladığımızı gösteren bir durumdur. Böyle olmaya başladığında eğer doğru bir noktada isek şayet ve Yaratan'ı edinme olgusu içinde "benlik üstünde" yürüyorsak o zaman "nokta sorumluluğumuz olduğu" gerçeğini hiç aklımızdan çıkarmamamız gerekmektedir. Ailemizin ya da çevremizdekilerin bizdeki Yaratan'ı edinme yolunda değişimlerimizi algılayamamaları ve bize zıt olmaları durumunda yaklaşımımız onlar göremeseler de esasında her birimizin ne denli önemli bir ilahi sebepten ötürü dünyada var olduğumuz gerçeğidir.

Aslında anlaşılmasak bile esasında her birimiz belki bir başka kişinin ya da başka kişilerin hayatlarında çok önemli bir rol oynamak için böylesine bir dönüşüm ve değişimle Efendimiz Mesih İsa'nın kurtarışı ile Mesih düzeyinde Yaratan'a yürümeye

çağrıldık. Bu gerçektende böyledir. Yani kainat içinde en ummadığımız kişinin hatta yaratılmış herhangi bir nesnenin dahi o müthiş Yaratan sistemin takdirinde bir ehemmiyeti vardır. O nedenle bu gerçeğin üzerinde “*hiçbir peygamber kendi memleketinde kabul görmez*” (Luka 4:24) ifadesi kullanılmakta ve Yaratan’la paralelliğin halk içindeki zor algılanışı üzerinde özellikle durulmak istenmektedir. Hele hele buradaki anlatımda Musevi inancının derinliklerinde manevi gerçekleri hep bir din olgusunda anlamak gibi bir durum vardır. Ve Efendimiz özellikle din kabukları içindekilerin bu muhteşem üst dünyalar açılımını algılamalarının ne denli zor olduğunu vurgulamak istemektedir. Ve elbette hemen içsel dini gurur ortaya çıktığı için de bir an önce Mesih İsa’nın söylemlerini kendi yaşamında ve çevresinde görme gibi bir talep ortaya çıkmaktadır. İşte bu doğal tepkiler bize aktarılmak kaydı ile esasında bizim de hazırlıklı olmamız istenmektedir. Evet, eğer hakikaten yepyeni bir yaşamla Yaratan’la form eşitliğine dönüşüyorsanız biliniz ki çevrenizle zıt düşeceksiniz, eğer zıt düşerseniz biliniz ki, bu durumunuzun belki de insanlık alemi için çok büyük bir önemi var ve sizi yıldırım için sizden mükemmel örneklemeler bekleyecekler, ama siz bunlara aldırılmak yerine alabildiğinizce Yaratan’ın ışığını içinize alın ve Mesih seviyesinde bir yaşama yapışın.

İşte kısaca burada ifade edilmek istenilenler bunlardır. Ve bu özette de vermeye çalıştığımız gibi Mesih İsa’yı dinleyen sinagogta oturanların talebi öncelikle bu müthiş üst dünyalar dediğimiz manevi yüceliklerin yansıması olan yaşamı Mesih İsa’nın kendisinde ve çevresinde görme arzularıdır. Çünkü diğer taraftan bunların mümkün olamayacağına olan imanları yüreklerinden fıskırmaktadır. Yani “imkansız” bakış açısı onların kurtuluşunu da zaten “imkansız” kılan bir kabuk olarak üzerlerindedir. Zaten İsa Mesih bunun bilincinde olduğunu ifade

ettiği için takdir birden bire tekdire dönmüştür. Bunun farkındalığını önce şu sözlerle dile getirmektedir; “*ey hekim önce kendini iyileştir, başka diyarlarda yaptıklarını burada da yap sözlerini bana hatırlatacaksınız*” (Luka 4:23) demektedir. Yani insanlarını gerçekten yakından tanımaktadır. Dediğimiz gibi esasında böylesi bir yargı ile başlayan sözlerin sahiplerine ne yapılırsa yapılsın hakikatin bu kişilere kolay kolay aktarılamayacağını da göstermektedir. İşte bu bağlamda Efendimiz hemen Kutsal Yazılar’dan iki önemli noktayı vurgular ve onlara söylemek istediğini biraz daha netleştirir ve elbette bu gerçekle yüzleşme onları çılgına döndürmektedir. Yani bir manada “bütün bu söylediğim muhteşem kurtuluş, lütf yılı, Mesih çağı, Mesih düzeyi sizin için değil belki bilmediğiniz az sayıda başkaları içindir” demektedir. Çünkü onlara İlyas’ın birçok dul kadın arasından Sarefad Kenti’ndeki dul kadına gönderildiğini ve Elişa’nın ise birçok cüzamlı arasında sadece Naaman’a gönderildiğini hatırlatmaktadır. Bu birçok dini beklentiler içindeki insanların esas anlamda Yaratan’a yürüyüş yolunu doğru dürüst bulamayacağı ve özellikle “fakirlere yani eksiklerinin farkında olanlara Müjde’nin” ulaşacağı anlamındadır. Yani belki de Musevi geçmişlerine güvenenler, Hristiyan ya da kilise geçmişlerine güvenenler, aile soy ağaçlarının ne kadar dindar olduklarına güvenenler için de burada esasında büyük bir uyarı söz konusudur.

O ZAMAN

Her birimizin Yaratan'a doğru O'nu Ruh'unda ve Mesih'inde "dönüşüm ve değişimle" edinme koşulunda çıktığımız yolda "çöl deneyimi" ve yeni yaşamı algılamamanın "yedi adımını" attıktan sonra bir müddet kişilerin kabulünden sonra gerçekte yüzleşmelerinde bir zıtlığın ortaya çıkacağı kesindir. Ve böyle olduğunda yaratılma gerekliliğimizde "nokta sorumluluğumuz" bilincinde Mesih'te biçimlenmişliğimiz Yaratan'ı yaşamayı getirecek ve bizi "nokta sorumluluğumuza" sevk edecektir. Bu arada karşı çıkılmalar ne olursa olsun "mana yolu" "sevgi ve ihsan yoludur." Aldırılacak olan "alma, alınma, kendi onurumuz ya da benliğimiz" değil, çok daha yüce değerlerdir. Yaratan'ın ışığı gönlümüzü aydınlattıkça bizim de Mesih düzeyini tamamen ilan edişimiz daha da bir net olacaktır. Bu netlik "tövbe ardından göklerin hükümrانlığını" yani en üst değerleri aşağıya çeken bir gerçekliktir. İşte bu noktada dağdaki vaazın yine bize büyük yol haritası olan o yedi noktasının sonucundaki cümlelerde Mesih gönlümüze hitap etmektedir "*Ne mutlu doğruluk uğruna (yani uyum prensibi) uğruna zulüm görenlere! Çünkü göklerin hükümrانlığı onlarındır*" (Matta 5:10). Ve bu sözlerin arkasından "*Benim yüzümden insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size!*" (Matta 5:11) demektedir. Mesih'te biçimlenmek büyük bir dönüşüm ve değişimdir. Yani insanlarla yüzleşmenin hem de dosdoğru olan Yaratıcılarının bütün prensiplerini içine alan "sevgi ve ihsan'la" yüzleşmenin esas Yaratan'da sevinmenin kaynağı olduğu burada oldukça açıktır. Bu yüzleşme kişinin Hak Olan'ı insanlığa takdimle Hak Olan'a yürüyüşüdür. Bu yol sonsuzluğun yoludur.

V. İNSANA YÜRÜMEK (*Luka 4:24-28*)

Hiçbir peygamber

kendi memleketinde kabul görmez.

- Luka 4:24

Bir önceki konumuzda Efendimiz'in kendi hayatıyla çizdiği yol haritasında biz insan-ı kamil yani Yaratan suretine dönüşmenin getirdiği Yaratan'ın "sevgi ve ihsanını" ifşa sorumluluğunda kendisiyle yüzleşmiş Allah dostunun bu durumu başkasıyla da yüzleştirebilmesini gördük. Ama bu yüzleşme ve yüzleşmeye vesile olmak sürekli olarak bir zıtlığı da beraberinde getirdiği için özellikle Yaratan'a yürüyen kişinin kendi çevresindeki yaratılmış insan kardeşine yürüme zorluğu çekebilmektedir. Çünkü Yaratan doğasına uyum esasında "benlik" doğasına aykırılıktır. Bu da doğal olarak bir tezat çıkarmaktadır. Ve bu tezat sonucunda da özellikle Yaratan'ın Ruh'unda "aydınlanmış kişilerin" özellikle kendi çevreleri tarafından anlaşılmaları çok zordur. Çünkü kendi çevrelerinde Yaratan'a uyum sağlayabilecek bir ışıma bekleyemezler. Aslında bunun dahi olması bir grup insanın kendi ortamı, kendi çevresi ve kendi düşünce biçimi ile bir manada yüzleşmesi anlamına gelmektedir.

İşte bu nedenle Efendimiz İsa Mesih, kendi talebelerinden önce kendi üzerinde yaşayarak tecrübe ettiği, gerçekleştirdiği Yaratan'a yürüyüş hareketini bütün çıplaklığı ile kendi talebelerine olduğu gibi aktarmak istemektedir. Ve elbette talebeleriyle birlikte kendisini dinleyen herkese ve öncelikle de kendi çevresine, kendi doğup büyüdüğü kasaba ahalisine. Luka'nın aktarımında net olarak

gördüğümüz gibi bu aktarımında belli yüzleşme eksikliklerinden kolay olmadığını da yine Efendimiz dile getirmektedir.

YÜZLEŞME İLE YÜZLEŞEMEME

Yüzleşme ile dahi yüzleşememe esaslı bir sorun olarak bütün insanlığın başına bir derttir. Esasında bu “benliğin alma arzusunun” ne denli bizi bağladığının güzel bir göstergesidir. Bu nedenle Efendimiz Mesih İsa daha “yüzleşme ile yüzleşememe” zorluğu gibi bir zorluğa maruz kalmadan hemşehrilerini uyarmak durumunda kalmış ve hemen daha onlar düşünmeden kendisi “*kuşkusuz bana şu deyimi hatırlatacaksınız; ey hekim önce kendini iyileştir!*” (Luka 4:23) demiştir.

1. Yüzleşme konusunun reddi

Bu şekilde yaklaşım aslında insanların kendi buldukları nokta içindeki rahatlıklarından ödün vermemek için hemen kendilerine doğru gelen her tür eleştiri mekanizmasını ya da rahatlarını bozacak herhangi bir şeyi defetmek için kullandıkları bir yaklaşımdır. Biz de bizi kendi yararımıza samimiyetle eleştiren en yakınlarımızı bile hiç utanmaksızın buna benzer cümlelerle terslemeye meyilliyizdir. “Sen önce kendine bak” der çıkarız işin içinden. Esasında böyle bir tepkinin ardında oldukça büyük bir sorun vardır. En büyük sorun esasında “yüzleşme ile yüzleşememe” sorunudur, kendi gerçeklerimiz bizim için sorundur. İnkâr etmek ve bu sorunu başkalarına çevirmek bu nedenle esasında kolay olandır. Kolayı seçmek ve kolay olana eğilmek aslında sebepten ziyade sonuca hedeflenmektir. Negatifi daha iyi takdir edebilme gerçeğidir. İşte burada da olan budur.

Halkın Mesih İsa'da gördükleri Yaratan'a yürüyüş gerçeğinin kendi yaşamlarıyla ters olduğu gerçeğini birden bire kabul etmeleri mümkün olamadığı gibi kendi aralarından çıkan birisinin de kendilerinden farklı olmasını da kabul edebilmek mümkün değildir. Bu esasında insanlık aleminin önemli sorunlarından ve dolayısı ile gerçeklerinden biridir. Burada Mesih İsa söyledikleri ile esaslı bir biçimde kurtarıcılığını anlamalarını isterken diğer taraftan da esasında insanı ne kadar yakından tanıdığını da bize göstermektedir. Dolayısı ile bizlerde yüreğimize aldığımız Efendimiz, kurtarıcımız Mesih İsa'ya benzerliğe büründüğümüz her samimi anda ve noktada aynı tepkilere açık olduğumuz bir gerçektir. Belki de Luka'nın bu metin üzerinde Efendimiz'in hizmete ayrılışı, çağrılışı, bir takım aşamaları atlatarak tam anlamı ile kurtarıcı olarak varlığını ortaya koyması gibi anlatımları belli bir tertipte kaleme almasının da esas nedeni Mesih'i yüreğine alarak Yaratan suretine yürüyüşe geçen Mesih talebelerini bütün bu ruhsal yolculuk için sürekli ayık tutmak istemesidir. Aynen Mesih İsa'nın karşılaştığı durum, yüreklerinde samimiyetle Mesih olan talebeleri için ve Mesih'in kurtarışında "Göklerdeki Baba" ile birlikteliğe yürüyen kişiler için de aynı durumdur. Yani Yaratan'ın "sevgi ve ihsanı" ile Yaratan'a yürüyüşünde insana yürüyen kişi de "sen kendine bak" şeklinde bir ifadeyle karşılaşılacaktır. "Sen yapabiliyorsan kendin yap da biz de görelim" şeklinde ifadelerle dolu bir yaşama kucak açmış olacaktırlar.

1. Yüzleşmeye neden olan kişinin reddi

"Yüzleşme ile yüzleşememe"de ilk tepki "sen kendine bak" şeklinde bir yaklaşımken hemen ardında hazır duran ikinci tepki ise o kişiyi aşağılamak ve reddetmektir. Bizden üstün olarak

gördüğümüz kişileri çoğu zaman görmemezlikten gelmeye çalışmak gibi bir eğilimimiz vardır. Kendimizden aşağı gördüklerimizi de söz ve eylemlerimizle rencide etmek genelde eğilimlerimiz arasındadır. Ama üst olanları görmemezlikten gelmekte esaslı bir tepki biçimimizdir. Onlar hakkında dedikodular yapmak, negatif konuşmak ve dolayısı ile reddetmek bizim için adeta rahatlatıcı bir unsurdur. Çünkü bize sürekli durumumuzu, zorluklarımızı ya da seviyemizi hatırlatır dururlar. Bu esasında bizim kendi iç hissediş dengelerimizde kaynaklanmaktadır. Hele manevi manada farklı ve bize göre daha bir şeyleri aşmış konumda gördüklerimiz zaman zaman bize baş düşman bile olurlar. Kaldı ki, bu kişiler bir de kendi çevremizden çocukluklarını bildiğimiz kişilerse işte o zaman iş biraz daha katmerli olarak sarpa sarar. Halk içinde “dünkü çocuk şimdi büyümüşte bana ders mi veriyor?” tarzında bir yaklaşımla aşağılama, reddetme ve bir türlü o kişideki cevheri görememe başlar ve Efendimiz Mesih İsa’nın da dediği gibi bu özellikle yakın çevreden gelen bir tepki ve reddetmedir. Çünkü onların böylesine soyunu sopunu bildikleri, çocukluğunu bildikleri bir kişinin “mana yolu kurtuluşu” sunmasına hiç mi hiç tahammül edemezler. Bu gerçekten “yüzleşme ile yüzleşmemenin” en önemli engellerinden biridir. Ve Efendimiz bunun bilincinde olarak “hiçbir peygamber kendi memleketinde kabul görmez” (Luka 4:24) demektedir.

NOKTA SORUMLULUĞU

Bu nedenle Efendimiz Mesih İsa’nın özellikle kendi yaşam

bölgesinde etkisinin daha az olacağı gerçeğini vurgulaması ve bunun nedenlerini izaha çalışması önemli bir noktadır. Çünkü bu noktada bütün Mesih talebelerine büyük bir hatırlatma, büyük bir uyarı vardır. Her şeye rağmen Mesih'i giyinmeleri Ruh'un rehberliğinde Mesih'in aydınlatıcılığında kurtuluşu gönenmeleri konusunda kesin kararlı ve "mana yoluna" tam yapışarak devamlarını istemektedir. Yani her ne olursa olsun hakikat "yukarıdan açılandır." Aynı Petrus'a söylediği gibi, "bunu sana açan Göklerdeki Babam'dır." O zaman bu gerçek eşliğinde "nokta sorumluluğu" gibi çok esaslı bir işaret verilmekte ve Yaratan'a yürüyüşün özellikle "insana yürüyüşle" mana kazandığı ifadelendirilmektedir. Belki kitleler, belki büyük halk toplulukları ya da birçokları sizi içinde bulunduğunuz muhteşem aydınlığı, dönüşüm ve değişimi algılayabilecek değillerdir. Ama bu Mesih'i giyinmiş bir Mesih talebesi için, bir Yaratan tapınağı için sorun değildir. Çünkü belki de yalnız bir tek şahsın Yaratan'a yürüyüşüne yön vermek için bir vasıta olunmak için Yaratan yolunda Mesih talebeliğine çağrılmışlığınız vardır. İşte bu vizyon kainatta bir kişi bile kalsa Yaratan'a yürüyüşün tek ve esas gerçek olduğu ve Mesih düzeyinin Yaratan sureti noktasında tamlık düzeyi olduğu gerçeğidir. Bu "mana yolu", manevi yolculuk "çoğunluğun" yolculuğu değildir. "Kapının darlığından" bahseden bizzat kurtarıcımız, Efendimiz Mesih İsa'nın kendisidir. "Ey küçük sürü korkma!" diye uyan da kendisidir. Dünyanın hükümdarlarının, birçok saygıdeğer kişilerinin çoğu zaman manen kayıplarda olduğunu da beyan eden yine Efendimizdir. Bütün bu işaretlerde kişi "bütün içinde bir birey olarak" kendisine büyük bir değer verildiğinin farkındalığına davet edilmektedir. Ve elbette bir bütün içinde bir bireye hizmeti dahi bir bütüne hizmettir. Çünkü Yaratan yaratılarda ifşa olunmaktadır. Çocukları bilmeden evlerinde melekleri ağırlamışlar. Yani üst ruhları taşıyan insan-ı kamil insanları, Yaratan sureti insanları ağırlamışlardır. Üstü başı ne

olursa olsun, makamı ne olursa olsun, ırkı, dili, dini ne olursa olsun karşımızda atan bir yürek, dile gelen bir düşünce doğru ya da eğri Yaratan'ın "sevgi ve ihsan" sunumunda değer verilerek sistem içinde oluşturulmuş bir kainat harikasıdır. Ve böylesi bir gerçeği görmenin kurtuluşuna getirilmesi için insanlığa Mesih bahşedilmiştir. Kişinin günahlı benliği dediğimiz "yalnız kendisin gören" gözlerinin artık kör olup Yaratan'ın o muhteşem yaratılışında bütünlüğünü tespit "gökler dediğimiz o inanılmaz, kat kat yükselen evren engininin Babasını yani Mesih'in Babasını yani Yaratan düşünceyi görebilmemiz" demektir.

İşte bu bütünde bireyi görebilmenin özeti olan iki "üst şahsiyetin aydınlığının" nokta sorumluluğu içinde nasıl hizmet gördüğünü bu noktada bizlere anlatır. Bu iki misalle Efendimiz Mesih İsa, hem o gün orada bulunan ve yürekleri ile iki tepki ile Mesih'in kurtuluş düzeyini reddetmeye kalkanlara hem de bugün günümüz insanlığı içinde Mesih'i giyinmiş insanlara "bütün içinde bir birey olarak" kişinin kendi davet edildiği Mesih düzeyindeki varlığı ve hizmetinin önemini anlatmaya çalışmaktadır.

BÜTÜN İÇİNDE BİREYİN ÖNEMİ

Mesih İsa'nın o yüce kurtarıcı rolünü anlama zorluğu içindeki insanlar bugün bu dönüşüm ve değişim yolunda Mesih'te kurtuluşu gönenmiş olan samimi Mesih talebelerini de elbette anlama zorluğu içinde olacaklardır. Çünkü Mesih İsa'da önlerine konulan yol artık Adem düzeyinin çok üstünde olan Mesih düzeyi yoludur. Yaratan vasıfları olan "sevgi ve ihsanın" edinilmeye hedeflendiği

esaslı “insan insan” olma dolayısıyla “Baba ile Ben biriz” yoludur. Her ne tepki gelirse gelsin, çağdaş yaşamda insana insan olma yolunu açan her bir bilimle barış içinde ama manevi manada ise Mesih’in “sevgi ve ihsan” vasıflarını giyinmiş halini giyinerek Yaratan’ı edinmiş olarak kainata ve insanlığa ışık getirmek “üst dünyaların ışıklarını” aşağıya çekmek esastır. Bu yaratılmışlığın tamlığı olan yürüyüşüdür. Kabul edilsin ya da edilmesin bütün içinde her zerrenin yeri ve önemi vardır. Ve her zerre kendi gereklilikte varlığının rolünü en iyi bir biçimde üstlenmek durumundadır. Esasında üstlendikçe de esas hazzın esas mananın sahibidir ve o hazzın kaynağına koşar. Yani olması gereken bütünü farkındalığında bireyin önemini kavramak ve bu öneme Yaratan’dan yaratılana bulunulan noktadaki rolü ve sorumluluğu en iyi bir biçimde üstlenmektir. Hem de hep dönüşüm değişimle daha iyiye, daha güzele ve daha üste. O zaman bütün bu esaslı gerçeklerin ışığında sizi birilerinin anlaması ya da anlamaması diye bir kaygıya pek de gerek kalmamaktadır. Çünkü vermenin zaten karşılıksızlığı Yaratan’ın ifşasıdır bu durumda sizi kimse anlamasa da muhakkak insan nesli içinde bir arayan, bir anlayan ya da sizin durumunuzun bir duruş sebebi mevcuttur ve sebep olmaya devam esastır. Her şey Yaratan ve yaratılan bağlamında sebeplerle sonuçlara zaten bağlanmıştır. Bize düşen bu durumu görebilme ayrıcalığında Yaratan’ı yüceltmek ve bütün bu harika planların gölgesinde Ruh’ta ve gerçekte Mesih’i giyinmiş olarak Yaratan’dan haz almaktır.

Zaten “acılar yolundan mana yoluna” döndürülmenin de nedeni ikidir. Sanki Yaratan’ı yüceltip O’ndan sonsuza dek zevk alma ikilisi gibi neden de ikidir. Bu nedenlerden biri “Yaratan’a yürümektir.” Bu nedenle Efendimiz İsa Mesih bütün Kutsal Yazılar’ı “Allah’ı bütün yüreğinle sevmek” ilkesinde özetler ve ikincisi ise “İnsana yürümektir” ve orada da yine Efendimiz İsa

Mesih bütün Kutsal Yazılar'ı "dostunu (komşunu) kendin gibi sevmek" ilkesinde özetler. Bu "kadim antlaşma" için böyledir ve elbette yaşam öğretişiyle Efendimiz Mesih İsa'da antlaşmayı yaşama tam indirgeyişi ile bu antlaşmayı tamamlamış olmaktadır. Bu nedenle tepki de ikidir yani biri "Yaratan'a yürümeden bahsediyorsan o zaman kendin yaşa" tepkisidir. Bir diğeri "insana yürümekten bahsediyorsan benden uzak dur" tepkisidir. Efendimiz hizmete adım atar atmaz yani "hamlıktan pişmeye gelme noktasından sonra" pişmeden yanma anına geçtiği noktada "mana yolunu" çevreleyen acılar yolunun tepkilerini vermiş ve bunları doğal, olması gereken tepkiler olarak belirginleştirmiştir.

VE İNSANA YÜRÜYEN İKİ IŞIK İNSAN

Ve aynı zamanda da bunlar olduğu zaman hiç unutmamamız için de hemen "kadim antlaşmada" iki aydınlanmış mana şahsiyetinin "bütün içinde bireye" gönderilmelerine ve "nokta sorumluluklarını" yerlerine getirmeye tayin edildiklerine dikkatleri çekmiştir. Bizim de hakikaten hamlıktan Efendimiz Mesih yüreğimizde Ruh'un rehberliğinde pişmeye yüz tuttuğumuzda hakiki manada "sen yaşa" veya "çekil" git tepkilerine maruz kaldığımızda İlyas ve Elisha peygamberlerin "bütün içinde bireye" yönelme gibi bir yönlendirilişle "nokta sorumluluklarında" çok önemli bir "mana hizmetini" yerine getirdiklerini aklımıza getirmemiz gerekmektedir. Belki de bütün "acılar yolunda" edinimleriniz şimdi Ruh'un rehberliğinde

Mesih'in kurtarışında "mana yolunda" edinimleriniz öncelikle sizi Yaratan'a yürütürken, sonsuzluğa taşırken belki de İnsan'a yürüyüşünüzde de sadece Yaratan'ın çok önem verdiği tek bir şahsiyete taşıyacaktır. İşte bu iki varış noktası da varlık gerekliliğinizdir. O'nu yüceltmek ve O'ndan sonsuza dek haz almak esasında "yolun kendisi yaşamdır, hakikattir" ve hatta hep bir sonrayı keşfeder yani sonsuzluktur.

a) İnsana yürüyen İlyas Peygamber - I. Krallar 17: 8-24

Galile bölgesi ile dönemin İsrail bölgesi yani kuzey krallığı arasında bir benzerlik kurmamız mümkündür. Çünkü o dönemde putperest bir kralın yönetiminde olan kuzey krallığı içinde oldukça az sayıda "kadim antlaşma" üzerinde kişiler vardı. Galile yani on şehirden müteşekkil Mesih İsa'nın ilk hizmet için adım attığı alanda da ne yazık ki çok az sayıda "kadim antlaşma" üzerinde kişiler vardı. Böyle bir toplum ortamında elbette Yaratan'ı edinmenin ne demek olduğunu ifade etmeye çalışan Yaratan'ı yaşayan kişilerin hiç bir saygınlığı yoktu. Ve ilginçtir ki, İlyas'la böyle bir ortamda ilgilenen sadece kargalar ve dul bir kadındı.

Görüldüğü gibi Efendimiz esasında kendi durumu ile İlyas örneğini özdeşleştirmektedir. Dolayısı ile bu bizim içinde geçerli bir örnektir. Çünkü Mesih İsa'nın dediğı gibi "üst manevi söylemler" kesinlikle edinimlerdir. Ve Mesih düzeyinde insanlık kurtarılışlarında henüz benliklerinden dolayısı ile günahlı durumlarından kurtulmamışları o seviyeye çekme gibi bir mesuliyetle esasında donatılmaktadırlar. Ama bu oldukça zorlu bir süreci beraberinde getirmektedir. Çünkü insan her şeyden önce benlikten hareket edecek ve Adem seviyesinden Nuh'a oradan

İbrahim seviyesine ve elbette Musa gibi daha üst seviyelere doğru bütün alma arzularını Ruh'un yüreği ışığı ile delmesinde, aydınlatmasında kısacası rehberliğinde taşıyıp götürecektir. Ve Efendimiz Mesih'te bize yansıyan o üst kurtuluş seviyesinde ise sonuç Yaratan'la vasıfları itibari ile form eşitliğidir ki, bu bizi geldiğimiz o mükemmel kaynağa dönüşle ödüllendirecek bir seviyedir.

Bu örnekte Efendimiz Mesih İsa'nın Samiriyeli kadına hitabına benzer bir hitap vardır; aydınlanmış insan "eksikliğin farkına olan" insandır; "bana su verir misin?" ifadesinde o samimi farkındalık alçak gönüllülük vardır. Ve ardından "bana ekmek" ifadesi gelmektedir. Mana önderinin böyle bir farkındalıkla ihtiyaç içinde olduğunu dile getirmesi esasında karşıyı uyandırma noktasına taşımaktadır. Bir parça un ve bir parça yağ sahibinin "alma arzusu üstüne çıkıp" beklentisiz vermesine örnek olan bu anlatımda sonuç tek kelimeyle "bol yaşamı" işaret etmekteydi. Yani bir manada İsa Mesih "sizden şu anda su ve ekmek isteyen yani uyanmanızı isteyen kim olduğunu bilseydiniz karşılıksız olarak kendinizi Yaratan'ın sevgi ve ihsanında verirdiniz ve "o bitmek tükenmek bilmez bereketlerle dolu" bol yaşamı edinirdiniz demek istiyordu. Ve diğer manada da belki sizler değil ama içinizde bu dul kadın olan ve Yaratan'ın Ruh'unun yüreğini hazırladığı o tek bir kişi için ben bugün buradayım demek istiyordu. Oysa özellikle dini seviyeler için hakiki olarak Yaratan'ın ışığını, kurtuluşunu gönenen, O'nu vasıflarıyla edinip yansıtan değil, dıştan bakıldığında da görüldüğü kadarıyla sadece ve sadece ahkama uyan, dindar sayılan kişiler için kurtuluş söz konusudur. Elbette böyle "bütünde bireye verilen önem" gibi çok ince ve dar "mana yolu" kapısının anlaşılması mümkün değildir. Ve hatta küfür addedilir. Ve zaten burada da böyle olmaktadır.

Hikayeyi tam olarak okuduğumuzda esasında bu kadına yürekten “sevgi ve ihsanla” vermesinin sonucunda hem “gündelik ekmeğinin” sürekli olarak verildiğini hem de “hayat bahşedildiğini” görüyoruz. Bütün bunları “mana yolu” olarak değerlendirirsek burada ruhun esas ihtiyacı olan maddi sınırlar içindeki alma arzusu üzerindeki ruhun esas gıdası olan sonsuzluğun hazzının verildiğini hem de esas sevgi ve ihsanda yürek konulan sonsuz yaşamın dirilişle kişiye bahşedildiğini görmemiz mümkündür.

Kısacası Mesih İsa bu örneği boşu boşuna vermiş değildir. Çünkü bu anlatımın sonunda kadının ağzından şu sözler dökülmektedir; “*Şimdi anladım ki, sen Yaratan’dansın ve söylediğin söz gerçekten RAB’bin sözüdür*” (1. Krallar 17:24). Yani Efendimiz sadece bu öykünün son noktası bile kendi yerini, kurtarıcılığını, Mesih olduğunu ilan etme durumundadır ve aynı zamanda da bu öyküde anlatıldığı gibi İlyas birçok dullar varken özellikle yüreği böylesine vermeye açık, Yaratan’ın “sevgi ve ihsan” vasfına açık bir kişi için nokta sorumluluğunu yerine getirmeye memur edilmiş olarak bir anlamda Efendimiz İsa’nın Mesih düzeyindeki o eşsiz hizmetine işaret edilmektedir. Böylesi Yaratan’dan uzak bir yörede “kadim antlaşma” üzerindeki az sayıda kişilerin bile gaflete düştüğü bir ortamda birçok dul hanım içinde yukarıdan uyandırılmış bir dul hanım böylesi bir bol yaşama sadece kendi varlığında “sevgi ve ihsanı” karşılıksız sunması ile edinebilmiştir. Bu önemli bir vurgu noktasıdır. Ve İlyas böylesi bir yüreğe hizmet için ordadır. Efendimiz de Celile’de böyle bir hizmet için vardır. Ve Mesih’in bütün talebeleri bizlerde esasında böylesi bir “mana yolu” yolcusu olarak bütün insanlığa su ve ekmeğe ulaşabilmek ve hayat verebilmek için kendimizi feda yolunda esas hazların hazzına ulaşacağımız ve Mesih’le o muhteşem mana seviyelerinin en üst noktalarında

Yaratan'la bütünleşeceğimiz kesindir.

b) İnsana yürüyen Elişa Peygamber- II. Krallar 5: 1-14

Elişa örneği de yine özenle seçilmiş bir örnek olarak karşımıza çıkmaktadır. Burada adeta cüzam günahla özdeşleştirilmiş ve gururlu bir kişinin içinde olduğu durum vurgulanmıştır. Kısacası belki de Celile bölgesinde “sen kendin yaşa” ya da “çekil git aramızdan” diyecek olanların “yüzleşme ile yüzleşememe” sorunları da bu örnekle vurgulanmak istenmektedir. Burada hiç istenmese de Suriyeli Naaman için kurtuluş düşman olarak bilinen bir halktan olan hem de bir küçük hizmetçi kız aracılığı ile gelmektedir. Yani burada gurur vardır ve kaale almama yani saymama söz konusudur. Mesih İsa'yı o gün dinleyenler içinde de muhakkak “tereciye tere mi satıyorsun biz zaten Musa'nın yazılarını biliyoruz” diyenler ve “dini sistemleri içinde gururlarıyla Yaratan'ı edinmeyi bir kenara bırakmış olanlar vardı.” Ve belki de Efendimiz burada bir yanda Elişa'ya ilişkin bu olayı aktarırken “küçük bir hizmetçi kız” aracılığı ile gelen kurtuluşu da dile getirmesi söz konusu olabilir. Diğer taraftan her ne kadar Elişa Naaman'a kendisini dahi göstermediyse de yani yanında olmasa da “söyledikleriyle” bile Naaman'ın şifa bulmasına neden olabilmiştir. Görüldüğü gibi başka diyarlarda dolaşan Mesih İsa'dan kendi diyarında mucize bekleyenlere Efendimiz'in kurtarıcılığının maddi varlığında değil mana varlığında aranması vurgulanmaktadır. Ve Elişa bütün bu hizmetlerini hiç bir karşılık beklemeden sunmaktadır.

İşte Efendimiz İsa Mesih hizmetine başladığı ilk noktada Yaratan'a yürüyüşten insana yürüyüşe geçişteki anlayış ve kabul

zorluğunu dile getirerek esas gayeyi hatırlatmış ve bu iki örnek ile de pekiştirerek bütün hakiki ve samimi Mesih talebelerine Mesih dergahı olan “ne o dağ, ne bu dağ” şeklindeki mabedin insanların kendisi olduğu bir ortamda hizmetin bütünden bireye boyutunu bizlere net bir biçimde öğretmiştir.

HİZMETTE MANA REHBERLİĞİ

Konuyu kapatmadan önce Mesih İsa'nın bize sunduğu kurtuluş hayatında bu hayata davetten bu hayatın zorluklarına kadar bize örnekler takdimi esasında günümüzün bütün “mana rehberleri” içinde büyük bir “baş mana rehberliği” yapmaktadır. Özellikle Elişa örneğinde Elişa'nın hiç bir karşılık beklemezsizin yaptığı “mana hizmeti” örneğini de Efendimiz'in “baş mana rehberliği” birleştirildiğinde önemli bir öğreti noktası daha çıkmaktadır. Bu noktada yukarıdan uyandırılma ile Ruh'un rehberliğinde Yaratan'ı ifşa hizmetine çağrılan Mesih İsa'da kurtuluşla Mesihi düzeyde bir yaşamla Yaratan'ın ışığını ve kurtuluş müjdesini ifşa edecek kişi aynı zamanda ve öncelikle kendi iç varlığının mana rehberi olacağı gibi çevresindekilere de Mesih'te Ruh'un ışığını yansıtacak bir mana rehberidir. O zaman bu rehberliğin de yukardan olması yine bu öğretiler doğrultusunda bir temele bağlıdır.

Bu bağlamda Mesihi manada hakiki “mana rehberliği” her şeyden önce Efendimiz Mesih'in Luka 4'de çizdiği, 1) bir pişme evresinin idraki, tecrübe edinilmesi sonucu olan ve bütün bu

pişmeler sonucu yukarıdan verilen bir “Mesih’le sürekli özdeşleşme ilkesinde” bir yatay önderlik, eşitlerin birincisi ilkesinde bir önderliktir. 2) Kesinlikle hiç bir karşılık beklemeden sunulması gereken ve sürekli Yaratan’ın Ruh’unda ve Mesih’inde derinleşmeyi gerektiren bir ruhani hizmettir ve aynı zamanda bu hizmetin sunumu 3) katiyen dil, din, ırk, milliyet ayırımı gözetmeden yapılmalı ve hiç bir kişiden hizmetin sunumu sonrasında illa belli bir ıslah, dönüşüm ve değişim beklenmemelidir. Çünkü her şey Yüce Yaratan’ın Ruh’unun işleyişine ve Mesih’inin kurtarış ve önderliğine tabidir. İnsana düşen sadece samimi bir gönül ile Yaratan’a tabi gönlün Mesih olduğu bir hizmeti sunmak ve sonucu Yaratan’a bırakmaktır. Bütün bu anlatımların sonucunda Efendimiz Mesih İsa’nın çizgisi nettir ve hizmeti ve kurtarış da net olmuştur. Darısı yeri bütün kainat olan Mesih dergahındaki bütün Mesih talebelerinin başına...

VI. YÜREĞE YÜRÜMEK (*Luka 4:24-28*)

İlyas... yalnız Sayda bölgesinin Sarefat Kenti'inde

bulunan dul bir kadına gönderildi.

- Luka 4:26

Mesih İsa'nın kurtuluş hizmeti Yaratan'ı yani "Göklerin Hükümrânlığını" aşağıya çekmiş olmasında ifade bulmaktadır. Yani Yaratan suretle tam anlamı ile bütünleştiği noktada artık Yaratan yaşanmaya başlar. Artık Yaratan Mesih'le bütünleşmiştir. Ve Mesih Yaratan'la bütünleşmiştir. Dolayısı ile dünya üzerinde bütün mana aşamalarını aşarak konuşan düzeye çekilen konuşan insanın da oluşturduğu bütünlük esasında ve artık Mesih bedenidir. Bütün bu kavramlarda artık insanların kendi kuralcılıkları ve kültürel kabuklarıyla oluşturdukları bir takım dini seviyeler bir bir yerini "ruhta ve gerçekte" olgusuyla değiştirmektedirler. Ve böyle bir Yaratan'ı edinme noktasında artık kişi Mesihleşmekte ve Mesih kişiden ifşa etmektedir. Ama bu herkes için anlık bir algı noktası değildir. Zaten Yaratan'ı yaşayana düşen, Yaratan'ı, aşılması gereken manevi seviyeleri uyandırıldığı kadarıyla aşarak bir yepyeni bir bakış açısında edinmesidir. Esasında değişen insanın iç varlığındaki arzularının üstüne çıkan yeni ve ilahi bir bakış açısı ile bakmaktan görmeye geçebilmesidir. Bakın, eğer herhangi bir mezhep öğretisi üzerinde takılıp kalındığında esasında sürekli tekrarlanan öğretiler bizi adeta "hipnoz" durumuna sokacaktır. Ve bu durumda sadece mezhebin işaret ettiği noktalara bakma gibi bir durumla yüzleşmiş olacağız. Oysa esas olan

Yaratan ışığının Ruh'u ile gönüllerdeki işleyişinin farkındalığı ile Mesih'i yüreğe almak ve Mesih'le bütünleşmek dolayısı ile "sevgi ve ihsan Olan'ı" vasıflarında Mesih'te giyinmektir. Yani esas olan Yaratan'ı edinme seviyesi dediğimiz bütün kainatı "gönül gözü" ile görebilmektir. Yaratan'ın bütün her şeyi kapsayan o muhteşem düşünce yapısını her yerde idrak edebilmektir. Bu olmuyorsa o zaman olan şey sadece gören gözle maddede yoğunlaştırılmış bir algı ile sadece inancın akıl öğretileri ile irdelenmesi durumudur. Bu da dediğimiz gibi sadece görülmesi istenileni görmemizdir. Yüzeysel olarak insanların oluşturduğu kural ve kavramlar bütününü ve belli oluşturulmuş ilahileri algılamakla meşgul olmaktır. Bu sığdır. Gönül gözü Ruh'un açtığı gözeden içe sızan ışıktan mahrum olduğu için karanlıktır.

EKSİKLİK FARKINDALIĞINA HİTAP

Bu nedenle Mesih İsa'nın belli bir dini algı üzerine oturmuş ve kültürle örülmüş kendi duvarları arasındaki halkını içinde buldukları bu durumdan kurtarma arzusu bu bölümdeki ifadelerin arasında oldukça nettir. Ve burada kabuklar arasında olmanın getirdiği sorunu oldukça net irdelemektedir İsa Mesih. Evet, hem "sen uygula" uyarısı ve hem de "reddetme" yüreği bu kabukları içinde yaşayanların genel semptomlarıdır. Diğer taraftan inançları içinde ayrıcalıklı olduklarına ve kendi inanç emniyetleri içindeki rehabetlerine göre kendi bakış açıları dışındaki bütün bakış açılarına kapalıdırlar. Aşağı görmekte, kınamakta ve reddetmektedirler. İşte bu nedenle Mesih İsa'nın iki peygamberi örnek göstererek Yaratan'ın gerekirse birçoklarını bir kenara

bırakıp esas “eksikliğinin farkında olana” yöneleceğini hatırlatan sözleri onlara ağır gelmektedir. Çünkü onlar dini algılarının tamlığı içinde tamdırlar. Günümüzde “benim imanıma değil kilisenin (belli bir kilise grubu) imanına” bak zihniyeti ile kendi kendilerini Yaratan ışığında ıslah etme sorumluluğundan kaçınma adeti hala devam etmektedir. “Benim mezhebim, dinim, inancım en mükemmel” görüşü içinde olarak bu mükemmellik içinde kalmak ve hiç sorgulamamak ve o inancın görkeminde kendimi kurtulmuş addetmek adeta “eksikliğimin üstünü görmeden örtmek ve ötelemek durumudur.” Oysa Efendimiz İsa burada böyle düşünen zihniyetler o zaman bir anlamda “benim söylemim ve kurtuluş Müjdem” bu zihniyetler haricinde “eksikliğini fark edenler” içindir demektedir. Bir diğer ifadesiyle de adeta “siz kendinizi din içinde emin hissediyorsunuz ama dikkat ederseniz Yüce Yaratan o sizin takdir edip saydığımız büyük peygamberlerimizi bile belli noktalarda birçoğklarını bir kenara bırakarak kendi eksikliklerinin farkında olanlara gönderdi” demek istemektedir. Ve diğer taraftan da “eğer beni beklenen Mesih olarak kabul etmezseniz siz bilirsiniz nasıl olsa ben o eksikliğin farkında olanlara geldim, kaybeden siz olursunuz” demektedir.

NOKTA SORUMLULUĞU

İlyas ve Elişa gibi manevi aydınlanmışlık içindeki şahsiyetler gerçekten de Kutsal Yazılar’ın ifadelerinde hep belirli “nokta sorumluluklarında” yer almaktadırlar. Diğer manevi aydınlanmışlar ve bütün mana yolcuları gibi elbette ki esas varlık sebepleri hep “Haktan aldıklarını halka takdimdir.” Yani “İnsana

yürüyüşür” ama insana yürüyüş “nokta sorumluluğu” olan daha doğrusu bunu Yaratan’ın Ruh’unda ışığını yüreğine alan Yaratan’a yürüyüşü gerçekleştiren hakiki Yaratan suretine dönenler esas bir algı içinde gerçekleştirmektedirler. Yaratan’a yürüyüş insana yürüyüşü getirmektedir. Ve bu İsa Mesih’in muhteşem kurtarış Müjdesinde esas “yüreklere hedef” alan bir gönül yürüyüşü olmuştur. Çünkü peygamberler yolu tarif ederlerken Mesih İsa “yol” olmuştur. Yani eski Türkçe ifade ile “tarik” olmuştur. “Tarik” yani “dar yol” çünkü tek başına “yol” kelimesi Mesih İsa’nın öğretiş ve kurtarışını tam olarak ifade etmemektedir. Çünkü yol bir cadde olarak da algılanabilir, geniştir ve rahattır. Ama burada bizzat yolla ifade “dar kapı” gibi dar olması, zorlu bir mana yolu olmasıdır. Bu nedenle İsa Mesih “bu kapıdan geçenlerin az olacağından” bahsettiğini görüyoruz. Neden? Öğretilenlerin zorluğundan mı? Hayır, tam tersi “kişinin kendi çıkarı için alma arzusunun, kötü eğiliminin ve kötü olanın kişinin varlığında baskın olduğu gerçeğinden.” Zaten bu nedenle işte Efendimiz Mesih İsa’nın “yol, gerçek ve yaşam” öğretisi, müjdesi ve ölüm ve dirilişle tasdikli kurtarış gerçeği sonunda dört duvar kültürleri yansıtan yapılar içinde envai çeşit şekil ve türde giysi, sistem ve ayinler içinde esaslı “mana” gerçeğinden koparak “din” kalıbına dökülmüş ve öyle kala kalmıştır. Bu nedenle Mesih İsa’nın “ey küçük sürü” ifadesi hep bu kalıpların içinde ya da dışında bakmayan ama gönül gözüyle görenlerin varlığında hala ifade bulmaktadır. O zaman gerçek Mesih İsa’nın yürek kapısını çalmasıdır. O zaman Yaratan’ı yaşayan Yaratan’a yürüyüşünde aynı zamanda ışığı ile insana yürüyendir. Kutsal Ruh’un işleyişinde Mesih’le bütünleşen samimi iman edinimindeki kurtulmuş fert esasında insana yürüyüşünde doğrudan “gönlü hedeflemekte” ve elbette Mesih İsa gibi yüreğe yürümektedir. Yani insana yürürken Ruh tarafından yüreği hazırlamış o tek kişinin yüreğine yürüme gerçeği vardır. İşte İlyas ve Elişa örneği

birçok manevi gerçekleri adeta bir bütün olarak ve karşıdaki kişilerin algılarına hitap edebilecek şekilde sunabilmektedir. Ve zaten görevini de tam olarak yerine getirmiştir. Bu halkın şiddetli tepki göstermesinde belirgindir.

YÜREĞE YÜRÜYÜŞ ÖRNEKLERİ

Mesih'in "yüreğe yürüyüşe" yani birçoklarını bir kenara bırakıp özellikle bir kişiye yürüyüşe örnek olarak İlyas ve Elişa peygamberlerin hizmetlerinden örnek vermektedir. Ve her iki örnekte de zorlu bir an içinde olan kişilerin yaşamlarında "mana rehberlerinin" dönüşüm ve değişim dokunuşları vardır. Dolayısı ile İsa Mesih kendi kurtuluş hizmetini Yaratan'ı yaşama ile en üst düzeylerde insana Yaratan sureti olma yolunu açma hizmetini bu örneklerle ifade etmeye çalışmaktadır. Çünkü Mesih'in Müjdesi sadece dıştan değişim ve dönüşüme yol açmak değil dönüşüm ve değişimi "tövbe" ve "göklerin hükümranlığı" kavramıyla kişinin kendi iç varlığına taşıyarak tamamen bu kavramlarını yaşamlarına edinmelerini sağlamaktır. İlyas'ın hizmetinde görülen şudur; dullar arasında bir dula ulaşan Yaratan'a yürüyen kişi yani İlyas, insanlara yürürken yüreği buna hazırlanmış bir yüreğe doğru yönlendirilmiş ve bu durumla Yaratan'dan kaynaklanan "nokta sorumluluğunu" yerine getirmiştir. Elişa'nın da yaptığı budur. Onun hizmetinde görülen yine aynı şeydir; birçok cüzamlılar arasında bir cüzamlıya ulaşan Yaratan'a yürüyen kişi yani Elişa, insanlara yürürken yüreği buna hazırlanmış bir yüreğe doğru yönlendirilmiş ve bu durumla Yaratan'dan kaynaklanan "nokta sorumluluğunu" yerine getirmiştir. Dolayısı ile Mesih İsa'nın rolü

bütün bu nokta sorumlulukları üzerinde insanı tamamen madde aleminden mana alemine taşıyacak olan çok daha kapsamlı bir rol olmakla beraber Yaratan planında yine aynı şekilde işleyen bir roldür. Ve bu en üst düzeydeki rolün anlaşılması için halkın yakından bildiği bu iki örnek gerçekten de yerli yerindedir. O gün Mesih İsa'nın hitap ettiği halka olduğu gibi esasında bu iki örnek bize de çok şeyler anlatmaktadır. Yani Mesih İsa öğretilerinde de buyurduğu gibi Yaratan dünyayı çok sevmiş ve biricik (mecazi manada) Oğlunu, o Yaratan suretini tam olarak ifşa eden Mesih seviyedeki Oğlunu bu dünya için göndermiştir ve bu bağlamda her bir yaratılmış insan önemli olduğu için “güneş” hepsinin üzerine doğmaktadır ve elbette her bir yüreği hazır olan insan ise binler arasında hep en önemli olandır. Yeter ki, yürekler Yaratan'ın Ruh'unda O'nun nurunu alsın ve yürekler Mesihî düzeylere hazır olarak Mesih'i gönensin.

MESİH İSA VE İLYAS

Metin üzerindeki anlatıma göre İlyas gerçekten kötü yönetilen ve manevi manada değerleri algılayamayan bir topluma “kuzey krallığına” hitap etme sorumluluğunda bir mana rehberiydi. Yaratan'dan edinimi onu böyle bir karanlığı aydınlatmaya yönlendiriyordu. Halk tapındıkları nesnelere yaşadıkları doğa olaylarıyla bağdaştırıyor ve elbette manevi derinliği ve Kainatın Efendisi'ni idrak edebilmede ve daha üst manevi değerleri görebilmeye ileriye gidemiyor ve dolayısı ile “kötü eğilimlerine” ve elbette “kendi benliklerine” yeniliyorlardı. Oysa İlyas topluma kuraklık kavramında tapındıkları nesnelere rollerini sorgulatarak

onları içinde buldukları bu dehlizlerinden yani kabuklarından çıkmalarına gayret ediyordu. Ve sonuçta elbette kabukların sertliği daha doğrusu bu “insana yürüyüş” olgusunda esas olan “yüreğe yürüyüş” bir türlü gerçekleşmiyordu. Hatta öyle ki, İlyas Efendimiz Mesih’in işaret ettiği “kutsal yalnızlığa” itilmişti. Yani “sen yaşa” ve “reddediş” dediğimiz kişilerin yüzleşme ile yüzleşmemeleri konumunda Yaratan’la yüzleşen ve yüzleştirmek isteyen doğal olarak zıtlıkta yerini almıştı. Yani “benlik üstüne çıkan” ve Yaratan doğası ile uyuma geçen bir “uyum talebesi” doğal olarak “benlikte” ve Yaratan doğasına uyumsuz yaşayanlarla bir zıtlık oluşturmak durumunda olacaktır. Bu nedenle metne göre İlyas “kutsal yalnız” olarak üstten uyandırılışın bir memuru olarak yaptığı hizmette hayatını sürdürebilmek için hiç de temiz sayılmayan bir hayvanın ve dul bir hanımın yardımına muhtaç kalmıştır. Daha doğrusu böylesine manevi ihtiyaç içersinde bir toplumda en umulmayan noktada bu hizmete cevap veren bir hayvan ve dul bir bayandır.

Metne baktığımızda Efendimiz’in bu metne işaretinin nedeni açıkça görülmektedir. Celile oldukça zorlu bir bölgedir. Yürekerin mana ışıklarına kapalı olduğu, Yaratan’ın sevgi ve ihsanının net olarak algılanmadığı bir bölgedir. Ve Mesih Yaratan’ı yaşayan olarak böyle bir manevi karanlık ortamı içindeki kendi halkına sevdiklerine ışık sunmak, kurtuluş bahşetmek istemektedir. Ama gerçekleri onlara düşündürerek aynı tapındıkları maddenin doğaya kaynak olduğu konusunda emin olan kuzey krallığına İlyas’ın düşündürülen şahıs olması gibi Efendimiz de adeta onları “ya tapınma kaynaklarınız ellerinizin işleriyse” diye düşündürmek istemektedir. Ve onların cevaplarının olumsuzluğunun farkında olduğunu dile getirmekte ve belki de bu hizmetinin sonucunda kendisine cevap verenin bir karga ve bir dul hanım olabileceğinin bilincinde olduğunu beyan etmektedir. Ama ne olursa olsun

“yüreği hazır olan” o tek kişi için hazır olduğunu da hakiki, şaşırtan, harika bir mürşit edasıyla dile getirmektedir.

YA KURAKLIK GELİRSE

“Ya manevi olarak maddede gördüğünüz kaynaklarınız ellerinizin işleriye” yani ya dolu bildikleriniz boş çıkarsa. İşte böylesi bir durum insanlığı düşünmeye iten bir durumdur. Celile halkının da düşünmesi gereken bir durumdur. Çünkü esas varken sahte olanla gün geçirmek abestir. İşte böyle bir durumda muhakkak “insana yürüyüş” bir yolla “yüreğe yürüyecektir.” Çünkü bir hazır yürek böylesi bir Yaratan’ı yaşayanı çekecektir. Ve metin anlatımında olan da budur.

Ve böyle bir ortamda o hazır yürek yine kendisi gibi aynı tecrübeleri yaşayan birinin davetine icabet edecektir. Öyle de olmuştur. Kuraklık içinde aç ve susuz İlyas yine açlık ve susuzluk içinde kıvranan kadınla aynı tecrübe içinde o kadına yaklaşmıştır. Mesih İsa bütün insanlar için “insanoğlu” olarak insanlardan “su istemektedir.” Bu su isteme esasında “seninle aynı tecrübelerde, çöl tecrübelerindeyim” demektir. Yani “yüreğinin hazırlığı yüreğimin hazırlığında cevaplarını bulacaktır” demektir. Burada maddede görülen kuraklık manada görülen kuraklığa işarettir. Ve suya ihtiyacı vardır ve ekmeğe ihtiyacı vardır. Yani kuraklığın öncelikle sulanması ve sonrada beslenerek yeşertilmesi esastır. Kısacası kurtarıma gerektiren durumu yakinen bilen ancak kurtarandır.

YÜREĞE YÜRÜYÜŞ

Yüreğe yürüyüş yüreğin yukarıdan uyandırıldığı durumlar için mümkündür. Bu anlatımda kadın son noktaya gelmiş vahim bir durum içindedir. Yani toplumun inançları ferde indirgendiğinde kişiye kaynak oluşturamamıştır. Metindeki yağmurun tanrısı kuraklık içinde toplum içindeki bir bireye bile çözüm değildir. Ve bu durumda son noktaya gelmiş olan kadın için gerçeklik elindekileri sınırları içinde kullanmaktır. Bu anlatımla İsa Mesih toplumun geldiği noktayı da ifade etmektedir. Yani eldeki neyse onunla yetinemeyeceğinin farkında sonu da tüketecektir. Ve şimdi İlyas bunu isterken İsa Mesih'te esasında dinleyicilerinden alışkanlık haline getirdikleri ama bir türlü gerçek Yaratan'a dönemedikleri o manevi kuraklık ortamı içindeki tanrı belledikleri işlerini vermelerini istemektedir. Onlarla aynı deneyimde aynı Celile'den olan olarak.

Ve bu adımı atarken öğretisi nettir: “korkma!” “ver” esasında bir üst seviyeye çıkış daha önce de çalıştığımız gibi ya “anlık dönüştürme şokları” ya “zaman içinde değişim mecburiyeti” ya da “gönül görüşü” gibi belli evrelerle gerçekleşir ve her yükselişte a) terk ediş b) “şabat” yani duruş ve c) ilerleme aşamalarını beraberinde getirmektedir. Burada da durum budur. Yani önce bulunduğu seviyeyi “terk etme” ifadesi vardır. Ve bu ifade “korkma!” emri ile desteklenmektedir. Daha sonraları Efendimiz Petrus'un o doğaüstü su deneyimini desteklerken de yine aynı sözcüğü kullanmaktadır; “korkma!” ve Yeşaya'da “korkma seninleyim” ifadesi “bayrak bir ifadedir.” Demek ki, İsa Mesih

belli din kabuklarında Yaratan'ın muhteşem haz ışıklarını görebilmek ve dönüşüm değişimle Mesihi düzeye yükselişin önünde en büyük engel “korkudur.” Ve bu kadının Yaratan'ı edinme yolunda Yaratan'ı yaşayanda ışığı görmesi harikadır. Ve kadının böyle bir teklife olumlu cevabı yani elindeki son yiyeceğini Yaratan'ı yaşayanda Yaratan'ı fark edip itaati “yüreğinin hazır olduğunu” göstermektedir. Ve bu yürek hazırlığında da Yaratan'ı yaşayan artık insana yürüyüşünde Ruh'un hazırladığı bir yüreğe doğru yürüyüşe çevirmiş ve o kişiye, onun çevresine yaşam ve bereket olmuş ve o noktada ışık kaos olan yaşamı ıslahla yaşanır kılmıştır.

ÖRNEĞİN ÖĞRETİŞİ

Ve artık bu yaşam modelidir. Mesih İsa'nın canını feda etmesinde binler manevi kurtuluşa can kazanmıştır. Yani “verme” çok günler yemek yeme ifadesindedir. Mesih İsa sanki bu küçük örneklemeye hatırlarda olan öykünün dinleyenlere sürekli olarak bir şeyler anlatmasını istemektedir. Belki İsa Mesih'i kovduklarından sonra eve gittiklerinde ve hatta aralarında İsa Mesih'in sözleri üzerinde düşündüklerinde bütün bu örnekler sürekli birer öğreti olarak onlara hitap edip duracak gibidir. Muhtemelen öyle de olmuştur. Ve gerek metindeki unun ve yağın en son noktada takdimi ile bereketi getirmesi ve gerekse Mesih'in ifadesi ile “kendileri ile aynı konumdaki” varlığı ile halkının kendi ellerindekini korkmadan vermelerini istemesi muhakkak onlara birlikte “bol yaşamı, bereketi getirecektir.” Ve hatta böyle bir bereket durumunun sürekliliğinde daha büyük sorunların gelmesi

durumunda dahi Yaratan'ı yaşayan yaratılanı hükmü ile çoğaltandır. Kainata uygulanan ne varsa sistem işlevde bütün insanlığa uygulamaktadır. Yaratan suretinde olmak esasında "Koruma, karşılıksız verme ve bütünlük anlamlarını içinde barındıran sevgi ve bunların pratiğe indirgenmesi olan ihsan'ın" kişiden ifşasıdır, yansımasıdır ki, bu kadında bu görülmektedir. Yani verme bol yaşamı ve bereketi çekmiştir. İşte Mesih'i giyinmek bu noktadadır. İlyas bu hanıma aynı tecrübelerde bir şahıs olarak gelmeseydi bu hanımın Yaratan sureti düzeyi belki de ortaya çıkmayacaktı.

YÜREĞİN DÖNÜŞÜM VE DEĞİŞİMİ

Yüreğin kendisine gelen İlyas'ı, İlyas'ın Yaratan'ı yaşamasında gördüğü ışığa verdiği cevabı ve elinde kalan son gıdasını takdimi esasında tam anlamı ile bir dönüşü ifade etmektedir. Yürek karşısında gördüğü kişide gördüğü sistemin sahibi Yaratan düşünceye dönmekte ve O'nun vasfı olan vermeyi gerçekleştirmektedir. Ve elbette bu dönüşümün sürekliliği iniş ve çıkışlarla yüreğin yerini bulmasındadır. Ve bu bazen zorlu yaşam olgularının arasında yerini bulacaktır. İşte bu gelinen noktadaki iniş ve çıkış, düşüş ve kalkışlar seviyenin tam anlamıyla edinilmesine yol açacaktır. Burada metne göre bu hanımdan daha da ötesinin verilmesi talebi söz konusudur. Yani madde olarak sahip olduğumuz değerlerde kendi arasında bir derecelendirmeye sahiptir. Ve burada un ve yağ ile oğul elbette farklı sahip olma değerleridir. Ve edinimde ulaşılan seviye daha üst bir tecrübe ile sarsılmaktadır. Dönüşüm değişimi arayıp kendini işlevde ifşaya

dönüştürecek bir konuma gelmesi esastır. İşte özellikle oğlunun ölüm derecesinde rahatsızlığı bu hanımı şimdi bu seviyelere taşımaktadır. İşte bu nedenle bu hanım terk ettiği geçmiş korkuları üzerinde yeni seviyede yaşadığı bir şabat noktasına gelmiştir. Çünkü metnin ifadesinde oğlunu yitirmek un ve yağ yitirmek gibi bir kavram değildir. Hem de Yaratan'ı bu kadar yakinen edindiğinin bilincinde ve elbette bu isyan noktasını getirecektir. Ve bu dul hanımın haykırışlarında “durma” noktası vardır. Ama Yaratan'ı yaşayan kuraklıkta yaşatan olarak daha üst kaoslarında ıslahında hükmeden ve çoğaltandır. Çünkü Yaratan suretidir. Ve Mesih İsa'nın daha sonraki o muhteşem mucizelerle topluma “tövbe” sonrası “göklerin hükümrانlığını” çekmesinin işaretleri yine burada kendini göstermektedir. Yani Mesih İsa hem kişinin hayatını sürdürmesi için temel ihtiyaçları hem de kendi fiziksel varlığının ihtiyaçları için gerekli olanı sunmaya geldiğini ifade etmektedir. Çünkü burada hem hayatın devamlılığı için gerekli bir sunuma dikkat çekilmekte hem de can verme gibi ilahi bir örnek sunulmaktadır. Kısacası Mesih İsa kabuklarını kırıp Yaratan'ı yaşayanı bu İlyas'ı kabul eden hanım gibi kabul edenin hem hayatı hem de canı için gerekli olan esası edineceğini ifade etmektedir. Ve bu iniş ve çıkış, bu düşüş ve kalkış artık o üçüncü seviyeyi getirmiştir. Bu seviye terk edilmiş ve duruş seviyesi ardından gelen artık ilerleme seviyesidir ki, esas “nokta sorumluluğunda” Yaratan'a yürüyenin insana yürüyüşünde hazır yüreğe yönelişindeki gaye bu noktada ortaya çıkmaktadır. Çünkü bu noktada artık o kişi Yaratan'a yürüyüşe geçmektedir. Yani görev tamamlanmıştır. Efendimiz Mesih İsa'nın da kurtuluş bahsettiği ve bir türlü bunu göremeyen halkından esaslı talebi esasında bu hanımın söylediği bu sözlerde gizlidir: “*Şimdi bildim ki, sen bir Allah adamısın ve senin ağzında RAB'bin sözü haklıdır*” (1. Krallar 17:24).

Bu son noktadır. Demek ki, İlyas'a işarette gaye bütün bu öykünün hatırlatılması ve bu bir türlü beklenen Mesih gerçeğini göremeyen halkın yavaşta olsa yukarıdan uyandırılmasına ön ayak olabilecek bir hatırlatıcı noktanın kendi düşünceleri içinde sunulmasıdır. Zaten daha ilerde de sanki bütün bu kadim kitap anlatılarındaki esas söylenilmek istenilenler efendimizce özetlenmektedir. Mesela bu sözler yukarıdaki metnin içeriğini adeta bir manada güzelce ifade etmektedir:

“Önce O'nun hükümranlığını ve salahını (doğruluğunu) arayın ve bütün bu şeyler size arttırılacaktır” (Matta 6:33).

MESİH İSA VE ELİŞA

Efendimiz Mesih İsa'nın ikinci işaret ettiği örnekte hiç kuşkusuz kişiler üzerinde düşündükçe Mesih'in Müjde'sine ve İsa Mesih'in kim olduğuna ilişkin düşünmelerine yol açacak bir başka iyi bilinen bir konudur. Bu metinde Suriye kralının ordu komutanı gibi üst rütbeli kişinin çok saygın olmasına karşın cüzamlı olmasından bahsedilmektedir. Yani bazen güçlü gibi görünen kişiler esasında kendi “çıkarları için alma arzuları içinde” eriyip yitmektedirler. Aslında Yaratan'a yürüyemeyen kişilerin egemen olduğu bir ortamda bu kişiler güçlü görünmektedirler. Ama “acılar yolunun” her ferdi gibi çoğu zaman maddede güçlü görünme manada güçsüzlüğün örtülme çabasından başka bir şey değildir. Hep dediğimiz ve diyeceğimiz gibi sorun “alma arzumuzdur.” Bizi bizden kurtaracak ve “mana yolunun” Mesihi seviyenin esenliğine kavuşturacak kişiye kavuşmak her zaman derinliklerimizin en ücra

köşesinde durup durmaktadır. Evet, bu anlatımda Mesih İsa kendi varlığına ve yine o çok önemli “bütüne hitap eden sorumluluğuna” işaret etmektedir.

Yani birinci örnekte kendisine İsrail diyen kişilere bir mesaj verilirken, bu ikinci örnekte yine onlara bir mesaj olmakla birlikte özellikle Tora’dan yani Yaratan nurundan ve O’nun kelimelerinden yoksun olan diğer halklar için de bir mesaj bulunmaktadır. Cesur bir yiğit ama cüsamı bir adam. Esasında çoğumuzun tasviri Naaman’ın üzerinde görülmektedir. Her birimiz bulunduğumuz konumda oldukça cesur görünmeye ve cesur yürümeye çabalar dururuz ama çoğu zaman kendimizi kendimizden bile saklarız. Ve eksikliklerimiz elbette tamlığı arar durur. Ve bu tamlık çoğu zaman İlyas’ın beklentisinde olduğu gibi ne rüzgârdadır, ne de fırtınada. Bu beklenti umulmadık bir ince seste bize ulaşır. Ama eğer yüreklerimiz duymaya hazırlanmışsa. Bu metinde de cesaret, yiğitlik ve itibar madde içinde kendini olmayacak bir noktada zayıflığa terk etmiştir. Cüzam yani manevi dünyamızın kötüye meyli ve kötünün oyunlarına gelmesi ve her halükarda sürekli alma arzusu kişiyi karanlığa ve kaosa taşımaktadır. O mana yolunun dinginliği Yaratan’a teslim olunmuş Mesihleşmenin dinginliği elbette yoktur. Adem seviyesinin düşkünlüğü içinde sorgulama içinde “ben sadece kendi değerlerini” ortaya koyar durur ve gurur artık küçük değerlerin farkındalığını asla göremeyecek düzeydedir. Ve öyle de olmuştur.

Mesih İsa’nın vurgusunda “yüreğe yürüyüş” bütün karşı çıkmalar, bütün kabukları içine gömülmüşlerin dalga geçmeleri ve hakaretlerinde Nuh sabrında mana inşasındadır. Nuh seviyesi bizi üst noktalara taşıyan seviye olarak karşımıza çıkar. Ve bir hizmetçi yani bir hatırlatıcı bir işaret fişegi görülene dek hayatımızda Adem üstü seviyeler bize asla açılmazlar.

Efendimiz'in o güzel ifadesinde olduğu gibi; "Petrus, bunu sana açan babamdır." Ve küçük kız bu işaret fişegidir. Ve Mesih İsa elbette müjdesi ile çok daha "yüreğe yürüyüş" uzmanı işaret fişegidir.

YA CÜZZAM GELİRSE

Görüldüğü gibi kendi inandıkları değerler içinde Tora'dan uzak olanlar günlük başarı, itibar dolayısı ile gururlarına göre yaşarlar. Ve bütün bunlar aslında günümüz insanı içinde aynı şekilde geçerlidir. O dönemde Musa'nın yasası üzerinde din anlayışları içinde yaşayanların birçoğu da ve farklı inanç sistemlerine tabi ve gerçek Yaratan ışığından yoksun olanlar da esasında sadece madde kalıbına döktükleri bir mana algısı içinde mana yolundan çok uzaklarda yürür dururlar ta ki başlarına bir bela gelene dek. Yani İlyas döneminde İsrail krallığının yağmurun ve bereketin ilahı olarak Baal'e tapması gibi ve yağmur kesilene dek de esas Yaratan kaynağı düşünmüş değıllerdir. Burada da Naaman gibi günlük başarı, itibar ve gurur ve elbet bereketin ilahi kaynağı olarak bu kalıplarda inanılanlar etkindir. Ta ki, cüzam ve mecazen günahın eziciliği üstün gelene dek. İşte bu durumda yine esirlik, kölelik zincirini yüklenmiş yani insan düzeyinde karşı tarafın yaşadıklarını yaşayan, onunla empati kuran bir kişi yani "küçük hizmetçi kız" burada öne çıkmaktadır. Aynı kuraklık acılarında eşit ortamda o dul hanıma manevi kurtuluşu uzatan İlyas gibi. Burada da kurtuluş yoluna işaret eden, "Esir edilmiş adeta

günahlarla esir edilme gibi manevi bir durumu ya da cüzamla esir edilme durumunu algılayabilecek seviyede olan bir kız çocuğudur.

YÜREĞE YÜRÜYÜŞ

Muhtemelen Mesih İsa'nın bu örneğe işaret etmesinde Yahudi olmayan birisine kurtuluşu işaret eden bu küçük kızla yani kaale alınmayacak halk içinde Yusuf'un oğlu olarak bilinen birisi olarak kendisini özleştirmekte ve Yahudi olmayanlara dahi kurtuluş olmaya geldiğine de güzel bir biçimde işaret etmekteydi. Çünkü metinde Suriye kralı bile Naaman'ın hizmetçisinin Elişa'yı işaretine olumlu bakarken İsrail kralı esas iman ediniminde olması gereken birisi olarak bunu canı gönülden kabul etmesi gerekirken tam tersine böyle bir teklife tepki göstermekte ve bir manada "cüzamdan temizlenmek için bizden başka bir yer bulamadılar mı?" şeklinde bir ifadeyle inançsızlığını dile getirmiştir. Aynen o gün Mesih'in önünde duran bazılarının isyan eden yürekleri gibi. Kısacası Celile'de de birçoğları aynı durumdaydı. Yani dün ve bugün aynıydı ve bu gürhün arasında önemli olan Ruh'un hazırladığı yüreklerin olduğu gerçeği idi. Ve bu gerçekte samimiyetle Yaratan'a yürüyen önce insanlara ve sonra da o hazır yüreklere doğru yürüyordu. Efendimiz Mesih İsa kendi baş mana rehberliğini, mürşitliğini, kurtarıcılığını, efendiliğini bütün bu ana "sevgi ve ihsan" prensipleri üzerine oturtuyordu. Varsın dinleyenler değişmesinler. O tamamen Yaratan'ı edinmeyle Yaratan'ı yaşıyor, hiç bir karşılık beklemezsizin öğretiyor ve müjdesi her ne kadar dönüşüm ve değişim müjdesiyse de katiyen kişilerin yürekleri ışığı almaya hazır olmamışsa onların

değişmelerini beklemiyordu. Ve “bunu açan Göklerdeki Baba” yani Yaratan düşüncedir diyerek sonucu “Kainatın Efendisi’ne” teslim ediyordu. İşte bu bağlamda bu küçük hizmetçi de ve elbette Elişa’da özellikle Yahudi olmayanların Müjde’ye davetin işaret örneği olarak hep Mesih İsa’nın kendisini temsil ediyordu. Efendimiz bu nedenle bu iki örnekte öncelikle dinleyenlerin uzun vadede gönüllerine hitap etmek ve aynı zamanda bu muhteşem kurtuluş müjdesinin sadece Yahudiler’le sınırlı olmayacağını da beyan ediyordu.

ÖRNEĞİN ÖĞRETTİĞİ

Bu örnekte de dediğimiz gibi İlyas’ın teklifine ilk önce tepki gösteren dul hanım gibi Elişa da tepki göstermektedir. Ama içinde bulunduğu durumun çaresizliğinde elindekini verme yani terk etme durumundadır. Burada da Naaman itibarını, gururunu ayaklar altına alarak Elişa’nın kendisini dahi göstermeden uzaktan söylediği sözlere en sonunda imanla tabi olmaktadır. Ve bu durumda sonuca ulaşmakta yani tamamen yenilenmektedir. Yani Elişa bir anlamda Naaman’ın hem ihtiyacına bereket olmuş hem de ona yepyeni bir hayat takdim etmiştir. İlyas da dul hanımın hem ihtiyacına bereket olmuş hem de oğlunu diriltme anlatımında olduğu gibi ona yepyeni bir hayat takdim etmiştir. Dolayısı ile İsa Mesih her iki örneğe işaretle “önce sen kendini iyileştir” ve “bir peygamber kendi memleketinde kabul görmez” ifadelerinde Kendisini ve dolayısı ile kendisi gibi Yaratan’a yürüyen ve insana yürüyen talebelerini reddetmesi durumunda bile unutulmaması gerekenin başta Kendisi olmak kaydı ile bütün Yaratan’a

yürüyenlerin esasında “yüreğe yürüyenler” olarak “nokta sorumluluğuna” çağrılı olduklarıdır. Ve bu “nokta sorumluluklarında” da gerçek birçokları değil birçokları arasında yürekleri hazır olanlardır.

YÜREĞİN DÖNÜŞÜM VE DEĞİŞİMİ

Ve bu noktada da İlyas'ta olduğu gibi Suriyeli komutanın o bütün itibar, gurur dolu hayat anlayışına rağmen yürekten değiştiğine tanık oluyoruz. Dolayısı ile metnin bu anlatımında da İlyas anlatımındaki dul hanımın yüreğinin dönüşüm ve değişimi gibi bir dönüşüm ve değişimi görüyoruz. Yani Yaratan'ın ışığının aksettiği yürekler eninde sonunda kendilerine yürüyenlerin dokunuşlarında aydınlanıyorlar ve “tövbe” ve “göklerin hükümlerine” yolu yani dönüşüm ve değişim yolu bu insanların yüreklerinde yol olmaya başlıyor ve sonunda bu insanlar önce Yaratan'a yürüyüşe ve sonra insana ve sonra da İlyas ve Elisha'da görüldüğü gibi yüreğe yürümeye başlıyorlar. İşte günahlı insanın yavaş yavaş cansız seviyeden, bitkisele ve oradan hayvan seviyesine ve oradan insan seviyesine doğru yükselişinde ancak samimi bir biçimde İsa Mesih'i yüreğine kurtarıcı ve Efendisi olarak alması ile ve Mesih'le özdeşleşmesiyle böylesi bir Yaratan'ı yaşamamanın söz konusu olacağı gerçeği esasında Mesih İsa'nın bütün bu anlatımlarında defalarca irdelenip durmaktadır. Esas olan yüreğin dönüşüm ve değişimi olduğu burada da açıktır ve Suriyeli Naaman'ın ifadelerinde de sonunda bunu aleni bir biçimde görmek mümkündür:

“*Ve işte şimdi bildim ki, bütün dünyada Allah yoktur, ancak İsrail’de (Yaratan’a gerçekten yürüyenlerde) Allah vardır ...*” (2. Krallar 5:15) demektedir ve bu sözler ardından da hemen “verme” eğilimi göstermektedir. Ve elbette bu öyküde de kainat formülünde samimi iman edinimindeki kişiye takdim edilmek istenildiği gibi dikkat edilirse Elişa da “almama” eğilimini ortaya koymaktadır. Ve Naaman kendi ülke kültürü altında bazı şeyleri yerine getiremeyeceği konusunda da dürüst ifadeler de bulunmaktadır.

Kısacası Mesih İsa, Mesihi düzeyin yegane temsilcisi ve insanlığı “mana yoluna” en etkin bir biçimde ulaştıran tek yol, gerçek ve hayat olarak kendisini ifade etmeye başladığı anda bu örneklerle ilk hizmet çağrısını tamamlamış olmaktadır. Elbette bu örneklerin hatırlatılması her ne kadar tepki uyandırmışsa da dinleyenleri gerçekten düşünmeye ve yüzleştirilme sonucunda, yüzleştirilme ile yüzleşememeleri sonucunu doğuracak kadar onları düşünmeye ittiği kesindir. Ve Yaratan’ı yaşamak ışığın o dayanılmaz aydınlığını karanlığa bırakmaktır. Ve karanlığın elimize dolanmış ve biz sarmalayıp boğmaya çalışan iplerini kesip atmaktır ve sonuç salt aydınlıktır. Kimisi için bu, gözleri kamaştırıp uyandıran bir ışıktır, kimi zaman bu, gözleri alan ve kör eden bir ışıktır. Burada ayırım ışığa bakmayı ve görmeyi bilme noktasıdır. Bu da yukarıdan Ruh’la uyandırılan yüreklerin aşağıdan da gayretindedir.

VII. DÜŞÜNDÜREN ÖRNEKLER (*Luka 4:28*)

*Havrada bu şeyleri işitince hepsi
öfkeyle dolup ayağa kalktılar.*

—*Luka 4:28*

Genelde ibadet için toplanılan yerlerde ve mabetlerde kişiler sadece duymak istediklerini duymak için oradadırlar. Esasında hep beklentileri vardır. Kiminin kendisini daha rahat hissetmesi, kendi bencil günahlı durumlarından kurtuldukları hissini edinebilmeleri ve çoğu zamanda hep “kendi bencil arzularının karşılık bulması” için oradadırlar ve çoğu zaman inandıkları esasında kendi arzularının tatmini doğrultusunda kendi oluşturduklarıdır. Bazen öyle bir görüş geliştirirler ki, geliştirdikleri görüş artık inandıkları ile esas inanılması gereken arasında bir sorun bile teşkil edecek düzeydedir. Çünkü onlar esastan ziyade kendi esasları etrafında toplanmışlardır.

MABETTEKİ BU ŞEYLER!

Burada da durum aynıdır. Babil sürgünü sonrasında hala halk olarak İsrail olduğu yerde saymaktadır. İçlerinde elbette Yaratan’a yürüyen hakiki manada Tora’nın aydınlığında kurtuluşu bekleyen ve iman edinimi ile Yüceler Yücesini kendi hayatında ifşa etmek için Musa’nın öğretilerini yaşama gayreti içinde olanlar vardır

muhakkak ama çoğunluk artık bir kültür inancı oluşturmuş ve beklentilerini de Roma'dan kurtuluşa bir manada politikaya bağlamışlardır. Günümüz inançlarının bazıları da ırk, kültür ve politika üçlüsü arasında esasında kendisini esas maneviyatın çok uzaklarına taşıyıp durmaktadır. Ve elbette bu kaymanın karşısına çıkan her hangi bir içten ve samimi öğretiyi duyduğu an bütün değerlerin yegane sahibi olduğunu ortaya koyarak büyük bir bencillikle bu içten ifadelerle, inanca saldırma girişiminde bulunmaktadır. Burada da olan budur esasında. Halkın değer yargıları arasında sadece bir millet, bir kültür olarak var olma ve elbette bu kültür ve var olma değerlerinde bir kurtarıcı bekleme durumu içindedirler.

Esasında bu tehdit bugün geçmiş bir tehdit değildir. Efendimiz Mesih İsa'nın kurtarıcı kişileri kendi firavunlarından yani "bencil alma arzularından, günahlılıklarından" kurtarmadır. Bu tamamen kişilerin yüreklerinde gelişen ve yaşamlarına intikal etmesi bir olmazsa olmaz olan bir olaydır. Oysa insanların çoğu bunu da yine bir ırk, kültür ve politika üçlüsünde değerlendirmeye başlamışlar ve bir de gelişen toplumun yükleri içinde kendilerine bir terapi yolu olarak değerlendirmeyi yeğlemişlerdir. Bu nedenle bu giriş sözü esasında önemlidir; "*Havrada bu şeyleri işitince...*" Peki, havrada ne işitmeleri gerekiyordu. O güne kadar duydukları ve belki de kendilerini mana yolunda yani maneviyatta hiç geliştirmeyecek olan şeyleri. Yani bir hayvan sunusunda ne yapılır, sabah kalkınca üç adım atmadan eller nasıl yıkanır, etin neresi yenir neresi yenmez. Ama bu şeylerin dışında Yaratan'la insan yani yaratılanı arasındaki o esaslı bağı algılamak için havrada olmak çoğu zaman düşünüleliyordu bile. Bugün de birçok inançlar Yaratan'dan ziyade yaratılanın kuralları arkasında koşmaktan esas varlık değerlerine ulaşmamaktadır.

Günümüzün modern görünümlü ve İsa'yı vaaz ettiği söyleyen birçok kurum ve kuruluş dahi bir takım kişisel, anlık ve o kültürün, o sosyal yapının beklentilerini karşılama hem de en iyi bir biçimde karşılama çalışması içinde gelişip serpiilmektedir. O zaman sade, olması gerektiği gibi halk içinde, insanların günlük yaşamlarında esas manada bir kurtuluş hakiki bir Yaratan kurtuluşu sunmak, Mesih İsa'nın o her seviye ve topluma hitap edebilecek olan kurtuluş vaazlarını halka indirgemek birçoğunun derdi bile değildir. Ve ilginçtir maneviyat yolu her zaman en zor yol olarak gösterilmekte ve böylelikle kişilerin "boş ver" deyip bu yoldan nasibini almasına daha başından mani olunmaktadır.

YAHUDİ OLAN DA, OLMAYAN DA

Oysa kurtarıcımız, Efendimiz'in burada yaptığı çok nettir. Bir anlamda "madem bekliyoruz diyordunuz, işte ben buradayım, biliyorum hemen algılamamız zor, çünkü beni tanıyorsunuz, bu nedenle reddedeceksiniz ama şu iki örneği hatırlayın. Birisi İsrail'in yani Yaratan'a yürüyenlerin kaybolan koyunları için Yaratan'ın arzusu olduğuna, diğeri ise diğer ulusların yürekleri hazır olanları için arzusu olduğuna örnektir" demektedir. O zaman hem mabetlerde ibadet edenlerden samimi olanlara hem de milletlerden samimi olanlara burada bir müjde verilmektedir. En azından Efendimiz İsa Mesih bu müjdeyi bugün hala bütün

dünyaya sunmaktadır. Ama işte o anda havrayı karıştıran da daha önce de açıkladığımız gibi bu açıklamalardır. Çünkü orada devreye giren “benliktir” yani “her bir Yahudi kurtulmuştur be adam sen ne diyorsun, bir de bu inanç sade bizimdir ne demek başka milletlerin de kurtarılması.” İşte sorun budur. Sorun burada esasında örneklerin onların benliklerine saldırmış olması, esasında zaten kuşkulandıkları manevi seviyelerden gerçekten kuşku duymaları gerekliliğinin onlara hatırlatılmasıdır. Ve bu noktada da işte kıyamet kopmakta ve Mesih İsa'nın da beklediği gibi kişiler reddetmektedirler hem de vahşice. Bugün aynı radikal inanç sahibi birçoklarının tavrı burada da dile gelmektedir.

Demek burada sorun esasında Mesih seviyesinin doğrudan bütün karanlıkları ayağa kaldıracak olan bir seviye ve ilahi bir seviye olmasındandır. Çünkü bu seviye daha önceki bölümlerde de dediğimiz gibi kişiye kendisini göstermektedir.

HAKİKİ AYNA OLMAK

Ama bu örneklerde gözümüzden kaçmaması gereken bir nokta vardır. Bu noktada Efendimiz Mesih İsa'nın hep kişilere buldukları seviyeyi yansıtmadaki hassasiyetidir. Ayna olmak esasında kişinin kendini görmesini sağlamaktır. Aksi takdirde ayna olmak değil çuvaldızı başkasına batırma söz konusudur.

Birinci örnekte dikkat edilirse o manevi aydınlanmış şahsın Peygamber İlyâ'nın kendi açlığı içinde, ihtiyacı içinde karşı tarafa yaklaşmasıdır. Yani evet, elinde inanılmaz manevi değerler vardır.

Ve paylaşmak için yürek aramaktadır ve yüreği bulana kadar da dolaşmaktadır. Ve yüreği bulduğunda da kendi insanlık vasıfları içinde kendini büyük görmeden karşıdaki ile manevi zenginliğini paylaşma içindedir.

İkinci örnekte de dikkat edilirse yine o manevi aydınlanmış şahıs yani Elisha da sadece kendi tefekkür ve peygamberlik dünyası içinde kalarak gururdan uzak bir biçimde kişiye kendisini değil de ne yapması gerektiğini göstermiştir. Bu her iki örnekte de verilen mesajda esas “sevgi ve ihsan yolunda” olan ve Mesih’teki kurtuluşu gönenerek Mesihî düzeyde hayatlarında “nokta sorumluluklarını” yerine getirmek durumunda olan hepimiz için çok güzel örnekler vardır. Yani bizler anlaşılmadığımız için dertlenip durmak yerine ve bunu bahane etmek yerine ve kendi dünyamızı karartmak yerine ve her zaman birbirimize bunları şikayet etmek yerine bu örneklerde olduğu gibi ve hele hele Efendimiz İsa Mesih’in bunun farkında olduğunu bilerek ve bize Luka 4. bölümdeki hayatının kesitinde verildiği şekliyle bu ve benzeri durumlarda daha gayretle “insana ve esaslı manada yüreklere yürümeye devam etmemiz” gerekmektedir.

MESİH BÜTÜNLÜĞÜ

“*Havrada bu şeyleri işitince...*” sözleri gerçekten de bizim için çok önemli sözlerdir. Çünkü Yaratan’a doğru yürüyüşümüzde bizim yolumuz Mesih’i giyinme yoludur ve bu yol elbette “mana yoludur” ve asla tek başına yürünecek bir yol değildir. Çünkü bu Efendimiz’in duasında bile açıkça belirgindir; “*Ey Göklerdeki*

Babamız” ile başlayan duada bile bizimle aynı yola çıkmış gönül yoldaşlarımızla birlikte aynı binada bir araya gelinme şartı aranmaksızın manevi bir birliktelik söz konusudur. Zaten amaç bütün insan kardeşlerimizin bu manevi yükseklığe Mesihi düzeye ulaşmaları esası üzerinedir. Bu bir din değil, bir mezhep değil, falanca ve filancanın yolu değil, aksine Yaratan’a yürüyüşte bütün manevi aydınlanmış şahsiyetlerin o birbirinden değerli tecrübeleri ve kadim yazılarda bu tecrübelerin aktarımları üzerinde ve en sonunda da Mesih İsa’nın kendi varlığında ifade bulması ve bize manevi kurtuluşu sunması ile doruklarda bir yürüyüşdür. Bu bir manevi iç keşif, iç seyahattir. Ve bu ve benzeri derinlikler ve elbette Efendimiz’in varlığındaki samimi ve hakiki kurtuluş ibadethanelerde konuşulmayacaksa ve daha üst seviyeler ibadethanelerde ifşa olunmayacaksa daha nerede ifşa olacaktır. Ama halkın beklentisi artık alışıl gelmiş ve yüreklere manevi derinliklere taşıyıcı bir dokunma yapamayacak okumalar ve tekrarlardan başka bir şey değildir. Çünkü bir kabuk söz konusu ise ortada hiç kimse bu kabuğu kaşıma riski almamaktadır.

Elbette bu örneklerin içindeki ayrıntılara bakarken bir başka ayrıntıyı da göz önünde bulundurmak gerekmektedir. Muhtemelen burada Efendimiz İsa Mesih kendisini her iki peygamberle özdeşleştirerek örneklemeye çalıştığı gibi muhtemelen burada yabancı bir halka esir düşmüş küçük hizmetçi kızın varlığında da bir özdeşleştirme yapmaktadır. İsrail halk olarak Roma’nın elinde esirdir. Ama kutsal metinde verilen örnekte bir küçük Yahudi hizmetçi yabancı bir halka esir olduğu halde bir Suriye komutanının içinde bulunduğu “cüzam sorununu” yani mecazen günah sorununu halledebilmesine yardım etmektedir. Ve bu yardımın da sonucu Yaratan’a övgüdür. O zaman yaratılış gayesi O’nu yüceltmek ve O’ndan sonsuza dek zevk almak olduğuna göre gaye hem Yahudiler hem Yahudi olmayan bütün Allah’ın yarattığı

insanlar için eşittir. O zaman bu dahi bu havrada ve elbette kendi dini yapısı içinde mahkum olmuş olan ve bunun ötesini göremeyen herkes için kurtuluş vaaz etmektedir. Ve her bir Yaratan'a yürüyenin ne denli Yaratan'ın "sevgi ve ihsan vasfını" ifşada ve elbette Mesih İsa'da bu ifşanın en doruk noktada kurtuluş bahşettiğini ilan etmede mesuldür. Ama bunu yaparken yukarıda söylediğimiz gibi Mesih İsa'nın önce kendisinin yaşayarak ve sonra yaşamamızı istediği bir hayat metodu içinde yapmamız esastır.

KÜÇÜK KIZDAN BÜYÜK UMUTLAR

Şimdi bu noktada bu esir, küçük ve Yaratan'a yürüyen samimi iman edinimindeki kızın tavrına bakarsak özellikle iman ediniminde kişilere bir hayata açılma metodu sunulduğunu görmek mümkündür. Yani bu kızcağız kendi varlığındaki Yaratan'ın ışığını ve Mesihi düzeyi karşı tarafa tamamen "Yaratan'ın olumlu ve olumsuzunu iyilik için var ettiği" bilincinde bir olumlamayla sunmaktadır. Cümle şöyledir; "*Keşke efendim Samiriye'deki peygamberin önünde olaydı, o zaman onu cüzamında iyi ederdi*" (2.Krallar 5:2). Bu görülemeyecek kadar küçük bir değer olabilir. Ama esasında hepimizin hayatını etkileyen bir değerdir. Yani insanlara daima "iyi Olan'ın" vasfında "iyi seviyesinde" yaklaşmak. Bu iyilik "işlerle kurtuluş" iyiliği şeklinde alınmamalıdır. Bu iyilik Yaratan'ın iyi olmasından kaynaklı "Mesih'te içimize ifşa olunan" seviyenin iyi olmasıdır. Orada artık Mesih Yaratan'ın Ruh'unda işlemenin sonucu olarak dünyaya "kaostan ıslah olma" yolunda ışık tutmaktadır.

Bir gece firavun iki ayrı rüya görür. İlk rüyada yedi zayıf inek yedi iri ineği yemektedir. İkinci rüyada ise yedi iyi başak yedi cılız, yanmış başak tarafından yok edildi. Ve Firavun bu rüyaların yorumu için kıvranıyordu. Sonunda Yusuf bu rüyaları yorumladı ve “*akıllı ve hikmetli bir adam arasın ve onu Mısır diyarı üzerine koysun*” (Yaratılış 41:33) hükmü uyarınca Yusuf’u diyarın üzerine koydu.

IŞIĞIN BEKLENTİSİZ SUNUMU

Bu Yaratılış bölümünde anlatılan kadim bir tecrübe aktarımıdır. Burada dikkat edilecek hususun Yusuf’tan istenilen yorumun ötesinde Yusuf’un bu yorumlardaki olumsuzluk üzerine olumlu olabilecek yolları da takdim etmesidir. Kendisinden istenilen sadece yorumken bu yorumlara çözüm olabilecek yolları da Yusuf gönül rahatlığı ile ve ediniminden emin bir vaziyette ifade etmektedir. Birçok insan otorite önünde sadece kendilerinden istenileni yerine getirirler, birçok ülkede ülke yönetimi için çalışanların büyük bir çoğunluğu da ekstra kendilerinden bir şeyleri hem de olumlu bir şeyleri vermeyi çoğu zaman istemezler. Dünyanın bunca sorunu içine yine birçok insan asla kendiliklerinden olumlu bir takım katkılarda bulunmak istemezler. Oysa burada aynen Naaman’ı yönlendiren ve bir ülkenin en saygın generalinin iyileşmesini sağlama yolunda en önemli rolü oynayan bu küçük kız gibi burada da bir mahkum olan Yusuf kendisinden istenilenin ötesine geçerek ciddi bir konuya pozitif olarak yaklaşmıştır. Bu inanılmaz küçücük nokta esasında dünyanın büyük problemlerine çözüm getirebilecek bir noktadır. Ama

görüldüğü gibi dünya daha çok bütün basın yayın organlarıyla hep en olumsuz olan ne varsa onları hem de abarta abarta onları konuşma arzusu içinde yanıp tutuşmaktadır.

Çünkü eğilimlerimiz hep problemlere odaklıdır. Oysa diğer tarafta insanlar çoğunlukla çözüm odaklı olmayı alışkanlık haline getirmiş olsalardı bugün dünyamızın birçok sorunları çoktan çözülmüş olacaktı. Çünkü zihinlerimiz esasında bir bahçe gibidir. Oraya ne ekersek sonucu da ona göre elde ederiz. Görüldüğü gibi bu hem bir sorunun halline büyük bir çözüm yolu sunmuş hem de bu olumluyu aktarım yolu bu yolun sahibine büyük bir çözüm olmuştur. Muhtemelen bu o esir ve küçük hizmetçi kız için de böyle olmuştur. O zaman bu örneklerin ışığında Efendimiz İsa Mesih'in Yaratan'ın kurtarış planındaki o büyük kurtarış rolü esasında insan dünyasının o sorunlu manevi derinliklerine ve dolayısı ile sorun dolu yaşamlarına inanılmaz bir olumlu çözüm sunmaktadır dememiz hiç de yanlış olmaz.

Çünkü dünyamız kendini hep bir diğerinden ayırarak tanımlar bunun olması zaten başlangıçta böyle tayin edilmiş olmakla birlikte gaye karşı tarafı iyi tanıyabilmektir. Oysa bu yanlış bir yorumla karşı taraftan nefret ve kaçma şeklinde algılanmaktadır. Elbette senin “varlığını” yok etme gibi bir girişim karşısında karşıyı farklı değerlendirmek mümkün bile olsa yine en olumsuzda bile karşı ile bir bağ olduğu muhakkaktır. O zaman Efendimiz'in bu iki örnekte ifade ettiği bir diğer noktada “eğer sizler Mesih'in kurtarışını arzuluyorsanız o zaman hem Yahudi hem Yahudi olmayanları kurtarılmaya layık, bir bütün olarak görmemiz esastır” noktasıdır. Yukarda değindiğimiz gibi bugün olmasa bile o gün bu nokta büyük, kolay kolay aşılması mümkün olmayacak olan bir nokta olarak karşımıza çıkmaktadır.

BÜTÜNLÜK ARAYIŞI

Kişi esasında Yusuf misali kayıp haldedir. Yani dünya içinde yönsüzdür. Babası Yusuf’u kardeşlerini bulması için göndermişti ve bir türlü kardeşlerini bulamıyordu ve bir adam Yusuf’a sordu “ne arıyorsun?” Ve Yusuf cevap verdi; “kardeşlerimi, onlar sürüyü nerede güdüyorlar lütfen bana bildir.” Dikkat ederseniz yönünü kaybetmiş bir kişi kardeş yakınlığını sorgulama durumundadır. O emniyetsizlik içinde. İşte dünyamızın o Yaratan bütünlüğünü Mesih’te yakalayamama durumunda esasında Ruh’un uyandırmasında hep bu soruyu sorar durur “kardeşlerim nerede?” Ve adamın cevabı esasında hepimizi esarete sürükleyen bir cevaptır, elbette manevi olarak ve mecazen ama adam şöyle demektedir; “bu bölgeden çoktan ayrıldılar.” Yani demek istenilen, seninle bir alakaları olsun istemiyorlar. Bakın burada dünyayı inananlar inanmayanlar diye dahi ikiye ayırmak, Yahudi ve Yahudi olmayan diye kainatı bölmek Yaratan’ın Mesih’indeki bütünlüğüne daha başından zarar getirmek demektir. Ve Yusuf’un kardeşlerini bulamamasındaki bu gerçek kardeşlerinin ondan ayrılması, onu kıskanması, onu ayrıcalıklı görmesiydi ve bu bölünmüş durum sonunda Yahudiler’in Mısır sürgününü getirdi. Bu Yaratan’a samimiyetle yürümek isteyenleri de manevi manada “kendi benliklerine esir eden bir sürgünü getirmektedir.”

Görüldüğü gibi bu iki örnek dahi Efendimiz’in sözlerinde esasında biraz manevi yüreği olanlar için çok zengin içerikler taşımakta ve büyük mesajlar vermektedir. Yani “havrada konuşulmaması gereken” birçok şeyi esasında Efendimiz Mesih İsa birkaç paragraf ve iki örnekte dile getirmiş ve sonucu da böylesine bir yüzleşme ile yüzleştiren üst aklın yani Mesih İsa’nın

havradan dışarıya atılması ve hatta neredeyse canına kast edilme durumunu getirmiştir. Ama yüzleştirilmekten korktuğumuz gerçekler belki de bizim hakiki manada “mana yoluna” geçerek Yaratan’ı edinmemiz ve Ruh’unun aydınlığında Mesih’inde esas anlamda kurtulmamız demek olacaktır ve bu muhteşem dönüşüm ve değişim “hayatımın gayesi ne?” sorusuna cevap vererek sonsuzluğu içime çekecek ve geldiğim kaynakla bütünleşerek sonsuzlaşmama neden olacaktır.

VIII. YÜREKTEN BÜTÜNLÜĞE (*Luka 5:4*)

Derin sulara açılın,

balık tutmak için ağlarınızı atın.

- *Luka 5:4*

Mesih İsa'nın kendi hizmetine başladığı o ilk noktada hizmetinin sınırlarını net olarak belirlediğini görüyoruz. Buna göre hizmeti “Allah’ı bütün yürekle sevmek” ve “dostunu kendin gibi sevmek ilkesinde” hem Yahudiler’in manevi manada kayıp olanlarına hem de Yahudi olmayanların manevi manada kayıp olanlarına geldiğini açıkça ifade etmektedir. Ve bu açıklamasının arkasında esasında daha da ileriye gitmektedir Mesih İsa. Çünkü böylesine bir yaklaşımda esasında kişilerin “eksikliklerin farkındalığı” esası üzerinde taleplerinin de ön planda olduğunu görüyoruz. Yani yukarıdan uyandırmaya aşağıdan gayretle bir bağ oluşturmanın öneminin de vurgulandığını görüyoruz. İşte bu yaklaşımla hizmete girişen Mesih İsa kendisinin sunduğu “dönüşüm yani tövbe ve göklerin hükümlerini yani değişim” yolunda yürümenin prensiplerini de çizmeye devam etmektedir.

TALEBELİK ESASI

O zaman her şeyden önce “acılar yolundan” mana yoluna geçmek elbette bir “çölde deneyimi” gerektirmektedir demiştik. Bu deneyimin ardında özellikle “edinim testine” tabi olma esasından sonra artık kişinin dönüşümle değişime geldiği Mesih İsa'nın kendi varlığında ifade edilmektedir. Bu ifadenin hemen arkasından da Mesih'in “hükmedin ve çoğalın” emri doğrultusunda

yetkin Yaratan'dan gelen bir yetki ile ışığı yani “sevgi ve ihsan Olan'ın” bu iki mühim vasfını yansıtmaya başladığını görüyoruz. Böyle bir durumda da ışığın etkinliği net olarak karşımıza çıkmaktadır.

O zaman her şeyden önce “acılar yolundan” Yaratan'a yürüyüş yoluna geçiş yani “mana yoluna geçiş” ve Yaratan'ı edinme şu seviyeleri içermektedir:

1. Yukarıdan uyandırılış (Müjde)
2. Aşağıdan gayret (Tövbe)
3. Edinim testi (maddi, manevi ve ruhi seviyeleri ışığa teslim)
4. Yaratan'a yürüyüş,
5. İnsana yürüyüş,
6. Yüreğe yürüyüş,
7. Bütünlük (Göklerin hükümlerliliği)

Bu yedi seviye aynı zamanda tövbeden göklerin egemenliğine geçiş aşamalarını göstermektedir. Yani aynı zamanda dönüşüm ve değişimdir ve aynı zamanda “kaostan ıslaha” bir dönüşüm ve değişimdir. Yani kainatın başlangıçtaki “karanlık ve şekilsizliği” Yaratan'ı ışığının her bir karanlık ve şekilsiz noktaya nüfuz etmesinde bir ışımaya olmuş ve o alanda esaslı bir “ıslahla” esaslı bir

“yeni yaşam” dönüşümü olmuştur. Kısacası daha kainatın ilk başlangıç anında dahi bu “talebelik” esasları adeta yaratılış ilkeleri olarak uygulanmıştır. Burada Efendimiz Mesih İsa’nın mübarek varlıklarında da aynı ışımının kaostan ıslaha İsa Mesih’i insan evladı konumundan Yaratan’ın kelimasına dönüştürmektedir. Ve elbette bütün bu aşamalar öncelikle daha çok uygulamaya yönelik bir takım dini uygulama seviyelerinde kendileri mana seviyelerine hazırlanmış Yahudiler içinde yine ışığın nüfuzu yani bekledikleri kurtaran Mesih’in ışığının ışımaya başlamasının sonucu yine aynı dönüşüm ve değişim başlamaktadır. En azından Mesih’i bekledikleri Mesih olarak görebilen, kalp gözleri açılanlar için. Ve bu dönüş ve değişim Mesih İsa’nın varlığında kainatın doruklarından artık insanların ayaklarına kadar net bir şekilde görsel olarak ulaşmış ve bu şekilde de Petrus’un dönüşüm ve değişiminde gördüğümüz gibi ferdan ferda bir ışık alışı ile Yaratan’ın farkındalığında bir yaşama giriş yaşanmıştır.

Yani Efendimiz Mesih İsa’da bize intikal eden ve bizzat kendi hayatıyla irdelediği ilahi talebelik ilkeleri ta kainatın yaratılış anında “Yaratan kelimasının” o muhteşem “ol” sözündeki içerik olarak “kaostan ıslaha” ve “karanlıktan aydınlığa” ve “maddeden manaya” o inanılmaz dönüşüm ve değişim esasları olarak hep insanlar için bulunmaktadır. Bu “ol” sözü Mesih İsa’da artık insan varlığının bütünlüğü içinde insana kurtuluş olarak hakiki “İsra-el” yani Yaratan’a yürüyen ortaya çıkarmak için vardır. Ve bu Petrus ve diğer “ilk Mesih talebelerinin” hayatları ile bizlere çok net örneklerle anlatılmakta ve bizlerin de tövbeden göklerin hükümlerine, kaostan ıslaha, karanlıktan aydınlığa, şekilsizlikten şekle bu şekilde ulaşmamıza yol açılmış olmaktadır bu bütün insanlığın kurtuluşuna yoldur. Dar bir kapı ardındadır ama hakiki ilahi yüksekliklerin yegane yoludur. Yani “yeni yaşam yoludur.” Hakikat yoludur. Hakikat kişinin “kendini bilmesidir.”

Kişinin kendini bilmesinde esaslı kurtuluş Ruh'un yüreği hazırlamasında Mesih'in yüreğinin kişinin yüreği olmasıdır. Yani Yaratan'ı edinme yoludur.

VE ÜSTATLARIN ÜSTADININ İŞİMASI

Ve bütün bu adımları kendi hayatı ile ortaya koyan Efendimiz Mesih İsa bu hayat tarzının her bir noktasını adeta bir hayat sınıfına çevirmektedir. Çünkü hizmete çağırılma anından hizmet için donanımlı olmanın zorluklarından tutun da, aşılması gereken engelleri dahi hayatında kendi örneklemeleriyle bize aktarmış ve aktarmaya devam etmektedir. Böylesi bir mürşit hakiki irşat eden yani aydınlatan, yol açan, öğreten mana rehberi elbette gönüllerin kurtarıcısından başkası olabilecek değildir. Mesih İsa hizmete yola çıktığında görüldüğü gibi üç ilkeye özellikle önem vermektedir. Bunlardan ilki hakiki bir mürşidin yani irşat eden hakiki bir üstadın esaslı görevi tam anlamıyla yerine getirmek için önce kendisinin tamamen Yaratan'ı hayatına edinen (yani sevgi ve ihsan vasıflarını doğası kılan) ve hakikaten Yaratan'a ve elbette insana yürüyen olmalıdır yani yüreğe yürüyen, ikincisi bütün bunları herhangi bir beklenti, bir maddi ya da manevi makam ya da ödeme beklentisi olmaksızın yerine getirmesidir ve üçüncüsü bütün bunları hakikaten karşı tarafa illa karşı tarafın bu öğretilere karşı olumlu bir cevap vermesini beklemeden yapmasıdır.

Yüce Yaratan “güneşini hem iyi hem kötü eğilim sahibi” bütün yarattığı insanlara eşit oranda sunmaktadır. Ama insanlar ancak kendi algılarında mevcut gerçekliklerine göre bu verileni alma ya

da almama, değerlendirme ya da değerlendirmeme durumundadırlar.

Mesih İsa hizmete başladığı anda esasında artık Yaratan'ı tam olarak ifşa edebilme durumunda O'nun mesh ettiği, tayin ettiği beklenen kurtarıcısı olarak vazifeye başlamaktadır. Yani birinci esaslı üstat olma ilkesini yerine getirmektedir. O Yaratan'ı yansıtmaktadır. O'nun gibi kendisi için alma arzularının üstünde tamamen sevgi ve ihsan vasfında kainata ışığı yansıtmaktadır. Ve bu bağlamda hiç bir beklentisi olmadan sadece kendisindeki o muhteşem kurtuluş ışığını insanlık alemine takdim etmekte ve hem Yahudi hem de Yahudi olmayanlara kurtuluş getirdiğini ilan etmektedir. Ve üçüncüsü dinleyicilerinin ve izleyicilerinin hiç bir biçimde anlık değişmelere tabi olabileceği beklentisi içinde değildir.

Kısacası Yaratan'ı yaşayan Efendimiz Mesih İsa bu yaşayışında tamamen “mana yolunun” yani Allah yolunun ve Allah'ı, O'nun o muhteşem vasıfları olan sevgi ve ihsan vasıflarını edinerek edinme yolunun emniyeti içinde inanılmaz bir manevi sükunete sahiptir. Esasında bu sükunet dahi bize özellikle mana yolu rehberi olmaya çağrılmış olan kişilere büyük bir öğretiş sunmaktadır. Eğer Yaratan'ın Ruh'u üzerimizde ise o zaman hakikaten Mesih üzerimizdedir. Yani Mesih İsa'nın o sükunet vasfı, o esenlik vasfı, o selamet vasfı üzerimizdedir. Ve selamet esas manası ile tamlıktır. Ve Efendimiz İsa bu nedenle “tamamlamaya gelendir.”

Şimdi o zaman yedi maddede hakiki bir mana talebesinin yani Mesih talebesinin izleyeceği yolları görürken aynı zamanda hakiki bir Mesih talebesi olarak mana rehberliğine davet almış bir kişinin de Mesihi manada bir “mana rehberliğinin” ne olduğunu bu üç

noktada görebilmektedir. Tekrarlamak gerekirse hakiki bir Mesihî mana rehberi;

1. “Sevgi ve ihsan Olan’ı” Ruh’unda ve Mesihinde hakikaten giyinmiş Yaratan’ı yaşayan bir kişi olmalıdır.

2. Yüce Yaratan gibi ve Efendimiz Mesih İsa gibi hiç bir maddi ve manevi beklenti içinde olmaksızın “karşılıksız aldığı Yaratan’ın dönüştürerek değiştiren ışığını” insan kardeşlerine takdim etmelidir.

3. Ve bu takdim edişte Yaratan’ın “güneşini iyi ve kötü eğilim sahiplerine” olarak sunmasında ve onlardan belli bir dönüşüm ve değişim beklentisinde bulunmaması gibi “mana rehberi de” kendi talebelerinden bu dönüşüm ve değişimi beklememelidir.

Bu ilkeler Yaratan’ı yaşama prensiplerini bize öğretti, hayatı ve kurtuluşu ile kısacası maddi ve manevi bütün varlığı ile ortaya koyan Efendimiz, üstadımız, kurtarıcımız Mesih İsa’nın Yaratan kelamı olarak ortaya koyduğu ilkelerdir. Ve Yaratan’ı yaşamak bütün bu ilkeleri doğamız olarak edinmemizdedir. O zaman Mesih’i giyinmek esasında bu özellikle manevi manada insanlığa hayat olabilecek bu ilkeleri doğamız üstüne yedirmemizdir. Yaratan’ı yaşamak dini ilahiyat ve uygulamalardan ayrılıp “ikinci ve esaslı bir insan-ı kamil düzeyi doğayı doğamız edinmemizdir.” İşte bu “mana yolunda” edinilen Mesihî düzey hakiki Yaratan sureti düzeyi olarak sadece salt ve konuşan düzey insan yaşamıdır. Sonsuzluk hayatıdır. Yaratan ışığının bizi “kaostan ıslaha” getirdiği hakiki manevi üst hazlar yaşamıdır.

Yukarıda irdelediğimiz noktalar doğrultusunda o zaman hakiki manada Mesih talebesi olmanın ne anlama geldiğini anlamamız mümkündür. Kutsal Yazılar'a baktığımızda Mesih İsa'nın katiyen bir din ya da mezhep kurma peşinde olmadığını görmemiz mümkündür

Mesih İsa, tamamen kendisine bürünen ve eksikliğinin farkında kurtuluşun Yaratan'ın Mesih'inde olduğu Ruh'un yürekleri açması ile malum olmuş kişilerin Yaratan'ı edinme yolunda olanlar olduğunu ve sonsuzluk hacıları olduğunu açıkça ifade etmektedir. Çünkü Mesih İsa'ya göre dini seviyeler insanların "hakiki anlamda manayı, Yaratan'ı sorguladıkları" düzeylerdir. Kültürel ifade düzeyleridir. İnsani seviyelerde ve yaşanılan dil, kültür, çevre anlayışlarına göre algılama çabalarıydı. Esas olan "yol, gerçek ve yaşamın" kendisinde ifşa olunan olduğu o da "konuşan düzeyde" hakiki Yaratan sureti olmak olduğu gerçeğiydi. Bu nedenle tapınağı kendi bedeni ile ifade ettiği gibi, tapınılan yeri de "ne o dağ, ne bu dağ" olarak ifade ediyordu. Ama insanların "kendi benleri için alma" arzusunun güçlülüğü Efendimiz'in bütün bu öğretilerine ve Müjdesi'ne rağmen ne yazık ki, insanlar bütün bu kurtarış öğretilerini ve kurtarışı dahi zincirleyecek bir dinler ve mezhepler ve ilahiyatlar ordusunu ortaya koymuştur.

Oysa Mesih İsa'da, Yaratan'ın Ruh'unda kurtarış Müjdesi "Tövbe ve göklerin hükümranlığı" ifadeleri arasındaki "mana yolundadır." Yani talebelikte bu iki ifade arasında Mesih İsa'nın bizzat kendi üzerinde deneyimleyerek anlattıklarını tecrübe ederek edinmektir. Ve dolayısı ile Mesih'in ölümü ve dirilişi öğretisinin

derinliğinde nefsin iptali ile nefsin üzerine ilahi Ruh'un ışmasına yol açan yepyeni bir Mesihî ego oluşturmaktır. Bunun için talebelik hayat boyu bir mana talebeliği bir ilahi karakter edinimidir. Yani Mesih'te biçimlenmek ve Yaratan'ı tam olarak vasıflarıyla edinene dek sonsuza yürümektir. Mana rehberlerinin ve bütün "mana yolu" talebelerinin yegane ve esaslı "mana rehberi Efendimiz Mesih İsa'dır." Ve Mesih İsa Yaratan'ın Ruh'unun muhteşem işleyişinde yüreklerin hazırlandığı her noktada insanlığı kaynağına yani Yaratan'a dönüştürüp değiştirmekle yönlendirmekte ve Yaratan'ın yansıması böylelikle yerli yerinde olmaktadır. Ve yaşam Yaratan'ı yüceltme ve O'ndan sonsuza dek haz alma esasına böylelikle oturmuş olmaktadır. Aynı zamanda bu hazda karanlık ve şekilsizlikte aydınlık ve düzen "eksikliği tamlığa" çevirmek olmasında kişisellikten bütünlüğe yürüyüş vardır. Yani "ben" yalnız kendi "alma arzusunda bendir." Alma yansıtmaya yani "vermeye" ama Yaratan suretinde vermeye döndüğünde Yaratan'la bütünleşme devreye girer. Yaratan'la bütünleşme kainatla bütünleşmedir. Yani "Sevgi ve ihsan vasfı" Yaratan'ı yaşamının esası bu nedenle bütüne çıkan bir yoldur. Allah'ı bütün yüreğinle sevmenin, dostunu kendin gibi sevmeye getirmesi bundandır. Ve Mesih İsa'nın öğretisinde olduğu gibi "dostun kimdir?" dostun "sana selam veren" değildir. Yoksa "putperestlerden farkın nedir?" sorusu ile karşılaşmak an meselesidir. Dost, yürüdüğü insan ve sonra yürüdüğü yürektir. O zaman "sevgi ve ihsanda" verme ancak Mesih bedeninde hakikati oluşturur. Yani Yaratan'ın ışığı "nerede iki ya da üç kişi varsa" kavramında bir "mana grubunda" vardır. O zaman Mesih talebesi Mesih'te Mesih'e çekilecek olandır. Bir başka deyişle Ruh'un hazırladığı yürekler Mesih'e çekilirler. Ve Mesih bu nedenle "ardımdan gel" dediğinde Ruh'un hazırladığı yürek Yaratan'a yürümeye başlar.

TALEBE OLMA YOLU GRUPTAN GEÇER

Mesih İsa daha önce talebelerini seçmişti. Matta 4. bölüm 18-22 arasında ve aynı zamanda Luka 4: 1-13'de okuduğumuza göre bu talebeler daha önce Mesih İsa'nın ilahi uyandırışına cevap vermişlerdi. “*Göle ağ atıyorlardı. Onlara ‘ardından gelin’ dedi. ‘Sizleri insan tutan balıkçılar yapacağım’*” (Matta 4:19) ve onlar Mesih'in ardından gittiler. Yani maddi varlıkları için olan gayretleri üzerine çok daha derin bir gayrete davet olunmuşlardı. Fakat Luka 5. bölümde gördüğümüz gibi böylesi yüce bir manevi çağrı algısında zorlandıkları için dünyasal işlerine daldıklarında esasında bir türlü bu çağrının gereği olan birlikteliği sağlayamıyorlar ve dünya gailisi ve başarı ya da başarısızlıkları arasında esas hedefi, esas yaratılış gayesini yitiriyorlardı.

İşte bu nedenle daha önce onları “gruba” davet eden ve esas talebeliğin “mana grubundan” geçtiğini açıkça belirten Efendimiz bu kez onlara dünya işlerinin dahi esas hayat gayesi bilincinde daha da büyük bereketler getireceğini vurguluyordu.

Eğer bizler hakikaten “hayatımızın gayesi ne?” sorusunu Yaratan'ı edinme olarak algıladığımızda, O'nun ışığının Mesih'te sunduğu kurtuluşa olduğunu anladığımızda; o zaman hayatın mana derinliklerinde olmanın getirdiği yürek esenliği ve emniyetinde “*daha da derin sulara*” açılabilceğimiz için daha da bereketlerle dolu, Yaratan'ın ışığının muhteşem enerjisinde, daha da dopdolu, gayesi belirgin ve sonsuza doğru devam eden ve sonunda Mesih düzeyinde Yaratan'la bütünleşen bir yaşama ulaşacağımız kesindir. O zaman bu gaye etrafında kurtuluş ışığının aydınlatmasında toplanan talebeler merkezlerinde Mesih'i yaşam

edinmenin o dayanılmaz aydınlığını birbirlerine yansıtarak bu aydınlığı bütün dünyaya daha etkin sunma ayrıcalığına sahip olacaklardır. Bu zaten Efendimiz'in "ilk talebelerinin" hayatlarında olanlarda ve birlikliklerinin dünyaya getirdiklerinde aşikârdır.

TALEBE DEĞİL ÖĞRENCİ OLMAK

Kısacası birinci aşamada daveti almış olan talebeler bu davetle kendi güncel hayatları arasında bir denge bulamadıkları için kendi iş hayatlarını yeniden öne geçirmişler ve kaygıları içinde Mesih'ten öğrenmeye açık ama talebe olmaya kapalı bir yaşam tarzını tercih etmişlerdir. Oysa Efendimiz'in bu bölümde ifadeleri ve işaretleriyle açık olduğu gibi Yaratan'ı yaşamak öğrencilikle değil talebelikledir. Yani bir şeyleri bilmek bizi Mesih'in kurtuluşunu edindiğimiz bir yaşamı, Ruh'un o muhteşem esinlemesi içinde yaşamamıza sebep olacak değildir. Oysa Yaratan'ın kelamı olan Mesih merkezli "mana grubuna" yani Mesih bedeni de diyebileceğimiz o manevi "dergaha (kapıya)" Yani Mesih dergahına manevi olarak dahil olmamız, bir başka ifadeyle kafamızı manevi ışık halkasına büyük bir taleple, istekle sokmamız bizi Ruh'un açtığı gönül gözü içindeki müthiş işleyişle Mesih gönlüne ulaştırmış olacaktır. Dolayısı ile bu Yaratan'ın nurunu, "sevgi ve ihsan olan varlığının" o muhteşem dinamizmini edinmektir. Yani insan olarak "surete" dönüştür. Bu da sonsuzluğu şimdi edinmeye başlamak ve dolayısı ile "hayatın anlamını" kendi düzeyimizde edinmemiz demektir.

Eğer Markos'un 1. bölümünde 16-20 arası yazılarına bakarsak Efendimiz İsa Mesih Müjde'yi yani "tövbe ve hükümranlılık" mesajını ilana başlar başlamaz kendisine talebeler edindiğini söylemektedir. Çünkü hakiki manada Yaratan'ı yaşayan ruh kendi

bütününü aramak gibi esaslı bir manevi işe öncelik vermek durumundadır. Yani bu durumda “uyanıklık” bedendeki nefsin üzerindeki mevcut can olan ruhunda üzerinde yer alan esas “ilahi ruhun” tamamen Yaratan’ın Kutsal Ruh’unun parçası olduğunun bilincindedir. Bütün insanlar bu muhteşem Ruh’un parçada ifşa için bölünmesinde “ben seviyesinden” hareketle yeniden Yaratan’a kurtarılmayı beklerler. İşte bu noktada bu en üst vazife Mesih’in vazifesidir. Elbette bu durumda bütün hazır ruhlara Mesih’e tabi bir yöneliş içindedirler. Bütün “kötü eğilimdeki” ruhlarsa elbette Mesih’i kurtarıştan ve Mesihî düzeyden rahatsız durumdadırlar.

Bu iki bölümden sonra Luka’da daha önce de dediğimiz gibi aynı talebeliğe, gruba davetli olan kişilerin dünya meşgalesinin etkin çekiciliği içinde talebeliği fark edemediklerine tanık oluyoruz. Ve burada Efendimiz’in onlara daha büyük bir öğretille yeniden gruba, talebeliğe davet ettiğine tanık oluyoruz.

DERİN SULARA AÇILMAK

Öğrenci olmak daha ziyade bilgi yani akıl merkezli bir öğreniş yolunu seçmektir. Oysa talebe olmak niyetle başlayan ve hedefe doğru ilerleyen bir hareketlilik halidir. Bu hareketlilik halinde hareketin sahibine ulaşma esasında kainatın bütün derinliklerinde görünende görünmeyeni görebilmeye yönelmektir. Bu da kainatın bütün işlevinde Yaratan’a yürüyüştür. Buradaki örnekleme de esasında iki yönü görmek mümkündür. İlkinde “manaya” davet edilmiş, kişinin sonsuzluğuna kapı olan Mesih dergahı dediğimiz o muhteşem manevi yapıyı oluşturmaya davet edilmiş olmayı

kavrayamamış olmaları ve buna da bir anlamda engel olarak dünya gailisini gösteren öğrencilere talebe olmanın dünya gailisinde de insana büyük bir derinlik vereceği ve ihtimalleri görebilme şansını açacağı anlatılmaktadır. İkincisinde ise verilmek istenilen esas “Yaratan’ın ışığı ile dolmanın” sığ sulara olamayacağı ve bu muhteşem ışığın ise muhteşem hazlarla kişiye manevi manada içsel ağırlara sığmayacak kadar bol bir iç haz ve bereket sağlayacağı anlatılmaktadır.

Kısacası öğrenciler talebelik istiyorlarsa öncelikle Mesih’in bedenini oluşturmaya davetlerinde “derin sulara açılmaktan” korkmamaları gerekmektedir. Talebelik bir kaç deneme ile vazgeçilecek bir durum değil aksine niyetin, amaç, hedef ve hareket ilkesinde sonunda Yaratan’la form eşitliği olan muhteşem bir yoldur.

ÖĞRENCİLİKTEN TALEBELİĞE PETRUS

Bu konunun başında dediğimiz gibi talebelik ilkeleri “tövbe ve hükümrancılık” arasında aşamalar zinciridir. Ve gaye “hayatın gayesidir.” Bu nedenle talebelik öğrencilikten farklıdır ve kesin “üst akla tutunmayı” gerektirir. Üst akıl Efendimiz İsa olduğuna göre bu Yaratan’ın Ruh’unun ışığında içimize kurtuluş olarak gelen Mesih’te ve Mesih’in oluşturduğu gönülde “tövbeden hükümrancılığa” bir manevi yolculuğun devamlılığıdır.

Kainatta dediğimiz gibi “karanlıktan aydınlığa” ve “şekilsizlikten şekle” aynı tabi olma ve talebelik ilkeleri esasında

dönüşüp değişmiştir. Ve bu bütün manevi aydınlanmışlarda ve elbette Efendimiz'in kendi hayatıyla da ortaya koyduğu öğretileriyle de bu şekilde ifade bulmuştur. O zaman yaratılış ve sonrasında İsrail'de gördüklerimiz ve Efendimiz Mesih'in kurtuluş hayatı ile sundukları sonrasında bu “dönüşüm ve değişim” talebeliğinin en üst “sevgi ve ihsan olma” seviyesinde yani Mesih seviyesinde Mesih İsa'nın ilk talebelerinde de doruklarda görüldüğünü görüyoruz. Buna en güzel örneklerden bir tanesi de Petrus'tur.

Petrus, Efendimiz Mesih İsa'nın davetine, yukarıdan uyandıırışa ilk cevap verenlerdendir. Ve öncelikle yüreğini hemen “öğrenciliğe” açmıştır. Ama özellikle ilk davet ardından yine “dünya gairesi” işe güce konsantre olma ve manaya tabi olma ve Mesih bedeninde bir grup oluşturmanın maddi varlığa pek de bir katkısı olmayacağı düşüncesi içinde işe güce önem vermeden “mana yolu” biraz silik görünmüştür. Ama Mesih İsa'nın etkin uygulamalı öğretisi birden bire “öğrenci” olma seviyesini talebeliğe döndürmüştür. Ve Simun Petrus “*Rabbi, benden uzak dur, ben günahlı bir adamım*” (Luka 5:8) ifadeleri ile “eksikliğinin farkına varmış” ve “*ne mutlu ruhta fakir olanlara, göklerin egemenliği onlarındır*” (Matta 5:3)cümlesinde olduğu gibi esasında “eksikliğini fark ettiği” o anda “Yaratan'ı yaşayan Mesih İsa'da” Yaratan'ı yaşamının ne demek olduğunu algılamaya başlayarak bunu “talep etme” konumuna gelmiştir. İşte bu “öğrenciliği” terk edip “talebeliğe” geçmiştir. Çünkü “öğrencilik” daha ziyade aklı geliştirme ve besleme yoludur. Oysa “talebelik” tamamen gönlü Yaratan ışığı ile doldurma ve Mesih gönlü kılmanın talep edildiği ve Ruh'un kişiye gönül yolu aracılığı ile üst dünyalara doğru yollar açtığı tamamen “mana yoludur.” Ve üst akla yani Mesih'e tam tabi olmayı ve bunu tamamen arzulayan diğer “gönül dostları” ile bir araya gelip hakiki, sağlam bir “Mesih grubu” yani “Mesihi düzeye

doğru birlikte hareket” edecek bir “mana grubu” oluşturmayı gerektirir.

VE MANA GRUBUNUN BEREKETİ

Işığı birlikte fark eden ve öğrencilikten hakiki “yolun talebeliğine” terfi eden öğrenciler bu şaşkınlıkları içinde Mesih İsa’nın o çok açık, net ve hatta anlaşılır ama insanlık için çok derin olan “buyruğu” ile karşılaşırlar: KORKMA. “...bundan sonra balık yerine insan tutacaksın”(Luka 5:10) yani artık hayvan seviyelerinde değil Yaratan’ın sureti olma ayrıcalığında yaratılmanın o harika seviyesinin farkında bir hayatla Mesih’in Müjdesi’ni ve kurtarışını kendi ediniminizle artık başkalarına da yansıtacaksınız. İşte bu nokta bize de talebeliğin en üst noktada ne anlama geldiğini ifade eden bir noktadır. Yani Ruh’un yukarıdan uyandırışı ile başlayan manevi hayatımız aşağıdan gayret olan tövbe ile yani dönüşüm ile artık değişim yoluna çıkar bu yol öncelikle tamamı itibariyle Yaratan’a yürüyüş yoludur. Ama başı “edinim testi” dediğimiz zorlu bir çöl yolculuğudur. Sonucu ise vaat edilen Yaratan’ın sözle ifade edilemez esenliği. Bu esenlik noktası üzerindeki yol kişiye doğrudan yepyeni bir bakış açısıyla insana götürür ve insan içinde Ruh’un hazırladığı yürekler de yüreklerle taşır. İşte o yüreğe bir kez varıldığında orada artık Yaratan’ı edinme vardır yani bütünlük. Talebelik işte bütün bu yolculuğun tamamen farkındalığında Ruh’un işığını yüreğe tam doldurmasında gönlün Mesih’te kurtuluş bulması ile Yaratan’ı aşama aşama edinme ve yaşamadır.

IX. ÖĞRENCİLİKTEN TALEBELİĞE (*Luka 5:8*)

*“Benden uzak dur,
ben günahlı bir insanım.”*

- *Luka 5:8*

Bütün inanç sistemini taradığımızda esas inancın edinime dönüştüğü nokta inancın içselleştirilip yaşama indirgendiği noktadır. Eğer inanç sadece inanma aşamasında kalırsa hiçbir zaman “benlik” kendi doğasını inandığı değerlerin doğası ile buluşturabilecek değildir. Bu durumda da sadece dışsal “dahil olma” kavramı gerçekleşecek ama içsel anlamda hiçbir zaman “olma” yani dönüşerek ve değişerek inanılan değerle bütünleşme anlamında ve inanılan değeri yansıtmaya anlamında bir “olma” gerçekleşmeyecektir.

TALEBE OLMANIN HAYATİ NOKTASI

İşte Efendimiz bu noktanın esaslı bir dönüşüm ve değişim noktası olduğunu açıkça vurgulamaktadır. “*Siz öncelikle O’nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir*” (*Matta 6:33*) ifadesinden bu içe yolculuğun temel prensiplerini net olarak görebiliriz. Çünkü burada özellikle bu sözlerin öncesinde Mesih İsa’nın “dışsal bir dahil olma” kavramı yerine yaşamın bütün değerleri içine indirgenmiş bir içsel

yolculuğu, dönüşüm ve değişimi vurgulamaktadır. Ve bu olgu bu yolculuk yaratılmış alem içinde Yaratan'ı yaşamının temel prensibi olarak algılanabilecek bir olgudur esasında. Çünkü bütün insanlığın, bütün ulusların hep kendi günlük kaygıları ve maddi yaşam kaygıları içindeki koşturmaları esnasında Efendimiz Mesih İsa'dan gelen o “üst akla tutunma” fikrinin doruklarındaki öğretilerde bütün hayatı omuzlarında taşıyabilecek olan esaslı öğretisi, esaslı mana yaşamını görebilmek mümkündür. Çünkü burada “Yaratan düşüncenin” normal olarak yaşam içinde bir insana gerekli olabilecek her şeyin hizmette olduğu vurgusu vardır. Yani işaret Yaratan düşünceyi göstermektedir. İşaret eden “oğul” yani sonuçtur yani mirasçı olandır. Yani Yaratan'ı yaşayan, Yaratan'ı tamamen edinme seviyesinde, O'nun “sevgi ve ihsan” vasıfları ile donanmış “Mesih İsa” buna işaret etmektedir. Yaratan düşünce “Saran Işığı” yani “işlevi ile” yani “Ruh'u” ile madde dünyasının her ayrıntısını düşünerek bize inanılmaz bir sunumda bulunmuştur. Mesih İsa'nın işaret ettiği nokta budur. Ve bu noktada kuşku bizi günlük ve fizik kaygılara iten tek sorumlu olmaktadır. Ve kaygılar bizi sadece madde üzerinde bir yaşama zorlamaktadır. Oysa esas Yaratan'la bütünleşme yolu Mesihleşme yolu ve Ruh'un meyvelerinin görüleceği yol “mana yoludur.” O da bu kaygı dünyasının üstünde “Yaratan düşüncenin” her ayrıntıyı düşündüğü algısında “iç yolculuğa” çıkışla yani Mesih İsa'daki kurtuluşu gönenmekle Ruh'un işleyişinde mananın özgürce açığa çıkarılmasında bizim edinebildiğimiz bir yoldur. Acılar yolu içinde yani dünya üzerindeki günlük doğal insan hayatı içindeki bütün noktalar bizi sadece kendi kısır döngümüzü sağlayacak olan noktalardır. Ve bu noktalar üzerinde yüzeysel inanç ve inanma eğilimleri dahi esaslı olarak Yaratan'ı edinme ve Yaratan'ı yaşama eğilimleri olmayacak ve bizi manaya değil hala madde içinde maddi çıkar algısında ve hala “ben için alma” arzusunda bir suni “mana yolu” algısı vermiş olacaktır.

O’NUN EGEMENLİĞİ VE DOĞRULUĞU

İşte burada öğrencilik ve talebelik farkının bir başka ayrıntısı gözler önüne serilmiş olmaktadır. Demek ki, yüzeysel ve rahatlama ve hatta yine “ben için alma arzusunda” yani günahlı bir şekilde inanma ve inanç gayretleri ve şekli inançları bilgilenme yoluyla edinme sadece günahlılığın devamından başka bir şey olamamaktadır. Bütün uluslar bunu yapmaktadır. Bütün inanç algıları, oluşturdukları kültürel anlayışlarındaki dinleri ve mezheplerinde uluslar zaten bunu yapmaktadırlar. Uluslar yani insanlar hep kendi durumları açısından, kendileri için alma arzularında kaygı çeker dururlar. Daha doğrusu acı çeker dururlar çünkü dinleri, inançları ve mezhepleriyle aslında hep acıların yolunda devam eder dururlar.

Oysa Efendimiz Mesih İsa’nın “bol yaşam” getirmesi söylemi ve yaşamı ile Yaratan’ı yaşama modelini sergilemesinde açıktır. Bu nedenle öncelik Yaratan’ın o muhteşem “mana” vasıflarını algılamak ve edinme yolunu kavramak esas olmalıdır. Yani “O’nun egemenliği ve doğruluğu” ardından gitmek. Yani öğrencilik biraz önce yukarıda dediğimiz şekliyle suni bir mana yolunu kendi çıkarımız için oluşturma safhasından başka bir safha değildir. Belki talebeliğe geçmek için bir vesile olabilir ama ya olmazsa? İşte burada yani “O’nun egemenliği ve doğruluğu” ardından gitmek işte bu nokta esas talebeliğin en hayati noktasıdır.

Bu mümkün müdür? Bu soru Efendimiz, kurtarıcımız Mesih İsa’ya talebeleri tarafından sorulan bir sorudur. Ve cevabı nettir;

“insan için mümkün olmayan Yaratan için mümkündür” (Matta 19:26). Yani yine aynı kavramda *“yukarıdan verilmedikçe”* mümkün değildir. Yani Yaratan işlevinin, *“saran ışığının”* yani Ruh’unun uyandırışı prensibinde bu mümkündür. Burada ilginç olan *“Baba’nın hükümranlığının ardınca gidilmesidir.”* Yani Ruh’ta uyandırılmış kişinin Mesih’i giyinmesi esasında alttan bir çalışmadır. Ve bu çalışma kişinin nefsinin haç üzerinde adeta Mesih’le birlikte ölümü ve Mesih’le birlikte yeni yaşama dirilmesiyle *“üst dünyalara yükselmesidir.”* Yani bu *“üst dünyalarda”* olmak bütün *“iyi kavramları”* dediğimiz Yaratan’ın yaratma prensibindeki bütün orijinal iyi olan kavramları daha yaşamda algılayabilmek, görebilmek ve yaşayabilmek demektir. Yani Ruh’la ve gerçekle yani Mesih’ini giyinmiş olarak, Mesih düzeyinde bir hakiki Yaratan sureti olarak.

YOL’A GİDEN YOLLAR

Mesih İsa’nın Müjdesi’ne doğru yükselen yollar esasında çeşitli yollardır. O döneme gelinceye dek kutsal metinlere de baktığımızda Yaratan yaratılan ilişkisi içinde birçok *“mana açısından aydınlanmış üst şahsiyetlerin”* çizdiği mana çizgisi üzerinde hep Ruh’un gönülleri hazırlayışını görmemiz mümkündür. İsa Mesih öncesinde ve daha önce de özellikle Musa’nın açtığı Tora yani *“ışık yolu”* üzerinde insanlar hep *“mana yoluna”* doğru çekiliyorlardı. Ama esas üst nokta her zaman Yaratan’ı edinme, O’nun *“sevgi ve ihsan”* vasıflarını kendi varlığımıza alma olduğu için bu üst nokta hep Mesih düzeyi olarak bütün bu çizgi hattı boyunca irdelenip durmaktaydı. Ve Mesih’in o

muhteşem “kurtaran Müjde ilanı” başlamadan önce de artık böylesi binlerce mana üzerine çalışma yolları artık belli bir düzeye doğru kanalize edilmeye başlanmıştı. Vaftizci Yahya buna en güzel örnektir. O özellikle dini seviyelere tamamen saplanıp kalan ve hakiki manada Yaratan’ı edinme yolunu, Yaratan’a yürümeyi terk eden birçok dindara elinden geldiğince bu yollarından dönüp hakiki manada Yaratan’a yürüyecekleri o manevi manada iç yolculuklarını yapabilecekleri tarafa yani Yaratan’a kesin bir biçimde dönüşü vaaz ediyordu. Bu vaaz din ile “kendi çıkarları için almayı deneyimleyen” birçoklarına gittikleri yolun doğruluğunu sorgulatan bir anlık dinin, kültürün, inançların üstüne çıkma noktasıdır. Esasında Vaftizci Yahya’nın düzeyi sorgulama “acaba mı, neden olmasın?” şeklinde bir sorgu bir uyanma noktasıdır. İşte bu noktada dine sapmışlığın ötesinde bir uyandırılma vardır. Ve bu ana kadar kendilerini inancın öğrencileri olarak addedenler işte bu noktadan sonra artık duyduklarına değil hakikaten edindiklerini kabul edeceklerine dair adeta kendileriyle bir anlaşmaya girmektedirler.

İşte bu “Rab’bin yolunun hazırlandığı noktadır.” Adeta Habakkuk’un Yaratan’a sorular yöneltmesi anı gibidir. Ve o sırada artık sorular kişiyi bir noktadan bir başka noktaya doğru hareket ettirmeye başlar. Vaftizci Yahya’da da “yolların düzleştirilmesi” şeklinde bir hizmetin esaslı bir vurgusu olması bu nedenledir. Çünkü Yahya gibi birçoklarına göre çılgın bir kişi “yukarıya man yani dua kaldırmalıdır ki” manevi manada ruhunu tamamen maddeye teslim etmiş ve dini çerçeveler içinde birçok olmazı olur kılmış bir yapıdan “dönüş” sağlanarak insanın tıkanmışlığı ortadan kalsın ve Yaratan’la bütünleşmiş ve insanı kendi “benlik” hapsinden kurtarmak için “kendini tamamen ortaya koymuş” ışıltılı kurtaran yüreklere girebilsin ve kişi kendisini bu kurtarıyla özdeşleştirip konuşan düzey dediğimiz insan seviyesinden Yaratan

sureti dediğimiz o muhteşem ruhsallık boyutuna erebilsin.

HAZIRLANMIŞ YÜREK

Öğrencilik evresi esasında vaftizci Yahya'nın hizmetinin sonucunda Mesih düzeyine hazırlanmış bir yürek olma aşamasıdır. Bu aşamada tamamen bir bilgilenme, anlama, algı açma çabası söz konusudur. Ve her şeyde olduğu gibi esasında bu hazırlanmış yürek henüz sadece anlama gayreti içindedir. Bu nedenle anlamaya çalıştıkça öğrenciliğinde derinleşmekte ama bazen de farklı yerlere doğru sürüklenip gidebilmektedir. Böyle bir noktada gerek öğrencilik aşamasında gerekse öğrencilikten talebeliye geçişte bize en güzel örneği Petrus vermektedir. İncil metinlerine göre hemen hemen Efendimiz Mesih İsa'nın ilk hizmetine başladığı anda kendisine oluşturmaya çalıştığı mana grubu için yani talebe olmaları için ilk çağrılanlar arasında Petrus bulunmaktadır.

Petrus kardeşi Andreas'la birlikte yürek hazırlama aşaması olan o aşamalarını Vaftizci Yahya'yı izleyerek yani onun öğrencileri olarak geçiriyorlardı. Ve işte tam o sırada yani öğrencilik algıları içinde devam ederlerken birden bire birisi hakkında bir başka “mana rehberi” hakkında çok güçlü bir işaret aldılar. Yahya Mesih İsa için “Tanrı kuzusu” diyordu. Yani adeta Yaratan için kendini feda eden, hatta Yaratan gibi “sevgi ve ihsanı” kendi varlığında yaşamı ile ifşa edecek olan. Bir başka manada tam anlamı ile Yaratan sureti dediğimiz esas insan-ı kamil düzeyini ifşa edecek olan. Ve bu bölüme baktığımızda bu sözlerin, bu işaretin ardından bu iki öğrencinin, öğrencilerin yapabileceği o doğal bir refleksle bu “hocayı” takibe niyetlendiklerini görüyoruz.

MANA HAYATIMIZ İÇİN EN ÖNEMLİ SORU

Yuhanna'nın metninde (Yuhanna 1:35-50) anlattığı bu hadise de Mesih İsa'nın bu farklılığın farkında olup birden bire öğrencisi olmaya kalkan bu iki öğrenciye sorduğu soru esasında hepimiz için oldukça önemli bir sorudur. Bu soru “*ne arıyorsunuz?*” sorusudur. Elbette o dönemde ya da bu dönemde öğrencilikte esas bilgilenme mahiyetinde bir hocadan sürekli olarak bilgi aktarmak şeklindedir. Ve günümüzde de o dönemlerde de herkes doğal olarak bilgilenme ve bir anlamda kendini, dünyasını ve hayatını ve elbette bakış açılarını biraz geliştirme arayışı içindedir. Günümüzde de birçok insanın normal eğitim ve öğretimleri dışında felsefe kursları dahil birçok konuda kendilerine öğretmenler bularak öğrencilik yaptığı oldukça açıktır. Bu elbette çok güzel bir şeydir. Ama Efendimiz'in sorusu burada dahi hepimiz için yeniden yankılanmaktadır “*Ne arıyorsunuz?*” Evet, Yahya'nın hazırladığı yüreklerde Yahya'nın uyandırma çığlıkları adeta Ruh'un yüreklerde bir nokta oluşturması ve Yaratan'ın ışığına yüreği hazırlaması misali hep duyulup durmaktadır. “*Tövbe edin göklerin hükümranlığı yakındır*” (Matta 3:1-2). Yani bütün maneviyat adına ve maddi dünya adına yapılanlarda insanın yönü doğru değildir. Yaratan doğasıyla uyum içinde bir “uyum dostluğu” yoktur. Yahya böylesi bir uyandırışın haykırışındadır. Ve bu uyandırışın gelişinin hemen ardından ise sorulan soru yine nettir: Ne arıyorsunuz? Mesih düzeyinin sorusu “neye inanıyorsunuz? Neyi kabul ediyorsunuz? Hangi inançtasınız?” şeklinde sorular değildir. Aksine çok daha düşündürten, çok daha düşünce ve işlevi bir araya getirip kişiyi sonuca taşıyabilecek olan bir sorudur “Ne arıyorsunuz?” Evet,

öğrencilere sorulabilecek en büyük soru belki de bu sorudur. Çünkü ya hayat boyu öğrenci kalınıp bir türlü esas istenmeden kalınacak ve ruhun Yaratan’la bütünleşmesi olabilecek olan esas “talep etme” dile gelmeyecektir. Ya da “esas talep” dile gelecek ve gerçek bir talebelik insanlığı tam anlamıyla yaratılmışlığı gayesine taşımış olacaktır.

İNSAN SİSTEMİ ARAYIŞI

Böylesi bir soruya öğrencinin cevabı ise henüz bu seviyede “Mesih düzeyini yani hayatın esas gayesini, alma arzumuzdan yani günahattan kurtulmamız” şeklinde değildir. Onlar hala öğrencilik düzeyinde “Mesih İsa’nın yani böyle bir kurtarıcının” dünyevi manada yaşadığı yeri sorgulamaktadırlar. Aynı Samiriyeli kadının sorguladığı gibi. Orada da burada da esas olarak aranılan esasında oluşturulmuş, belli çerçevelere sahip bir sisteme tabi olmak o sistem içinde belli bir takım bilgilerle donanmış bir öndere tabi olup devam etmektir. Oysa Mesih İsa’nın çizdiği Mesih düzeyi çok daha “derin sulara açılınması” gereken bir tablodur. Yani “kişinin avlanan değil” avlayan olduğu bir tablo yani mesuliyeti karşısındaki inanç sisteminin çekip sürüklediği bir maneviyata değil aksine kişinin kendi çekip sürüklediği, mesuliyeti alabildiği bir maneviyata sahip olabilmek. Burada esasında kişinin belli bir yöne, bir sisteme tabi olarak kendi inanç dünyasını bina etmesinden ziyade bütün kainattaki varlık alemini içinde değerlendirebileceği ve Yaratan’la Mesih’inde bütünleşebileceği

bir “sonsuz yaşam” öğretisi, buna işaret söz konusudur.

Görüldüğü gibi öğrencilik düzeyi bir arayış düzeyidir. Yürek hazırlanışı düzeyidir. Fakat asıl olan bu düzeyde kalmak değildir. Asıl olan Mesih İsa'nın “ne arıyorsunuz?” sorusuna yüreğin cevabında edinim sonrası Yaratan'a, insana ve yüreğe yürüyebilme aşamalarında “Yaratan'ı edinmek” yani “göklerin hükümranlığını” aşıya çekebilmektir. Bu Yaratan sureti olmanın bir gerekliliğidir. Esasında Luka'da anlatılan budur.

Petrus daha önce üstadı, hocası Yahya'nın işaretinde fark ettiği kurtarıcıyı izleme konusunda cesur bir adım atmıştır. Yani bu Petrus'un öğrencilikte ilk aşamasıdır. Çünkü bir gerçeği fark etmiş, öğrenmiş ve bu konunun üzerine gitmiştir yani hemen İsa'yı öğrenme yolunu seçmiştir. Ve belki de ilk öğrendiği şey Efendimiz'in “ne arıyorsunuz?” sorusunda ona ve bize öğrettiği o en önemli noktadır. Yani yüreğin esas aradığı şeyin ne olduğunu fark etmenin ve bunu bilmenin insan hayatı için önemi. Ve belli bir süre sonra Celile kıyısında Mesih İsa'nın bu hazırlık evresinden sonra onlara çağrısı artık onlar için bir anlam kazanmış olmaktadır. Efendimiz; “Ardımdan gelin... sizi insan tutan balıkçılar yapacağım” diyordu. Ve ilk basamağı aşmış ve “ne arıyorsunuz?” sorusuna bir anlamda yeni adım atmış olan bir öğrenci olarak şimdi bu noktada adeta manevi manada büyük bir iç yangınına yani Yaratan'a yürüyüşle insana yürümeye davet ediliyordu ve sonrasında yani üçüncü adımda ise artık bu iş “dünyada olup dünyada olmama” yani maddede olup ama görünürde görünmezi yaşamaya bir davet olduğu netleşiyordu. İşte Luka 5. bölümde geline nokta da buydu. Ve o noktada Petrus artık yüreğe yürüyordu.

TALEBELİĞE ÜÇ AŞAMALI YÜRÜYÜŞ

Petrus'un bir öğrenci olarak Mesih'e talebeliğe doğru yürüyüşünde gördüğümüz bu üç aşamada dahi Efendimiz Mesih İsa'nın hizmet öncesi kendi hayatıyla bizlere öğrettiği talebelik prensiplerinin işlemeden başka bir şey değildir. Yani Yuhanna'nın anlatımında Yahya'nı işaretini ile Mesih İsa'yı fark ederek ona yönelen Petrus bu ilk aşamada henüz hamlık aşamasında henüz Yaratan'a doğru yürümeye başlamaktadır. Celile kıyısında Efendimiz Mesih İsa'nın davetinde ise artık pişme evresi söz konusudur. Çünkü burada da insana yürüyüş başlamaktadır. Bu ikinci evreyi de gerek Matta'nın metninin dördüncü bölümünde, gerekse Markos'un metninin birinci bölümünde görmek mümkündür. Yani Mesih İsa hizmetine başladığı anda "mana grubunu" oluşturmak istemiş ve kendisine talebeler edinmek istemiştir. Üçüncü evre ise yüreğin ışığı artık kendi benliği için değil de yansıtmak için almaya başladığı evredir. Bu da Luka'nın metni beşinci bölümünde açıktır. Bu kez Mesih İsa doğrudan yüreğe yürümektedir. Yani Mesih İsa bu anlatımda Petrus'un teknesine binmekte ve orada Yaratan'ı anlatmaktadır. Ve buradaki bütün tavır ve anlatışta esas verilmek istenilen şudur; Yaratan'la yaşamakta esas dünyanın gaileleri ile mücadelelerinin ön planda olduğu bir yaşamda "manayı öğrenmek" değil, tamamen Yaratan'ın ışığının farkındalığında yani mana hazzının ortaya çıktığı, ön planda olduğu bir yaşamda "manayı edinmektir." Mana Yaratan'la form eşitliğidir. Mana Mesih'i yaşama alıp Mesihleşmektir. Mana olaylara birçok insanın baktığı açı ile değil Yaratan'ın açısından bakabilmektir. Mana, her

şeyde iyi olanı görebilmektir. Mana, Kutsal Ruh'un rehberliğinde Mesih'in önderliğinde Yaratan'ın "sevgi ve ihsan" vasıflarını sonuna kadar edinip kullanabilmektir.

EKSİKLİĞİN TAMLIĞINI FARK ETME

Bir anlamda sanki İsa Mesih Petrus'a "Yahya'dan Müjdeyi duydun bana geldin ve sonra kayboldun sonra seni ben bir kez daha çağırdım ama yine işine gücüne daldın ve ben seni yine de bırakmadım. Bu öğrencilik arzunun farkındayım ama orada kalırsan hep günlük başarı ve başarısızlıklar peşinde koşar durursun ama önce "*O'nun egemenliğinin doğruluğunun ardından git, bütün bu şeyler sana verilecek*" (Matta 6:33) demek istemektedir.

Yüzde birlik insan algısı ile sınırlı bir dünyada yaşamamanın getirdiği o madde içindeki sıkışmışlık bu balıkçı teknesindeki karamsar bakış açısında bize güzel bir biçimde verilmektedir. İsa Mesih'in talebeleri ile fırtınaya yakalandığı o anlatımda da esasında dünya adeta bu tekne ile örneklenmişti. Burada da bu tekne yüzde doksan dokuzu fark etme durumunda dünyanın, daha doğrusu kendi dünyamızın nasıl bereketlendiğine güzel bir örnek oluşturmaktadır. İşte bunun farkındalığı da yüreğin dönüşüm ve değişim anıdır. Bunun farkındalığı artık öğrencilik gibi bir hazırlık evresinden talebeliğe geçişin harika adımıdır. Bu adım "Eksikliğin farkındalığı" noktasıdır. Bunun ardından "ne mutlu ruhta fakir (eksikliğin farkında) olanlara, göklerin egemenliği onlarındır" evresi gelmektedir. Bu noktada artık Yaratan'a yürüyüş esaslı bir biçimde üst akla tutunma ile çok daha hızlı evrelerle devam

edecektir. Aynı Petrus'un hayatında olduğu gibi. Mesih İsa Yaratan'ı yaşarken tamamen bir edinim yaşamı yaşamakta ve sunmaktadır.

O zaman buradan řu sonuç çıkmaktadır: Edinim yaşamı yani Yaratan'ı yaşama yaşamı adeta "sihirli değnek" misali dokunduğu yere inanılmaz bir "sevgi ve ihsan" yansıması sunacak ve yaşamları değiştiren kadar ışığı yaşamlar üzerine yansıtacaktır. Petrus'un kendi eksikliğini fark ettiği an yani "*benden uzak dur, ben gūnahlı bir adamım*" dediği an Mesih İsa ile üçüncü kez karşılaştığı andır. En azından elimizdeki metinlerin ifadesinden çıkarılan sonuç budur. Yani Yaratan'ı yaşayan ve "sevgi ve ihsan" vasıflarında Yaratan'la form eşitliğinde olan Mesih İsa'nın ışığı her karşılaşmada biraz daha karşıya işlemek kaydı ile sonunda karşıdaki yüreği adeta eritmiş ve o yüreğe kendini görebilmesine bir ayna olmuştur. Ve elbette "kendini gören" yürek artık o noktada Yaratan'ı görmeye başlayan yürektir. Bu da dolayısı ile "talebeliğin" yani "mana yolunun" tam olarak başladığı noktadır.

Unutulmaması gereken Petrus'un daha önce öğrenci olduğu gerçeğidir. Yani Vaftizci Yahya'nın öğrencilerinden biriydi Petrus yani öğreniyordu, algılamaya çalışıyordu. Yaratan'ın Ruh'u onun yüreğinde uyandırma vazifesi yapıyordu ve müjde yani Yahya'nın "*işte Tanrı kuzusu*" (*Yuhanna 1:29*) dediği an geldiği anda öğrenciliğinin gereği o öğrenme, anlama, kavrayabilme gayretinde Mesih İsa'ya doğru o ilk adımı attı. Ve hala öğrenciydi. Yani aldığı ışığı hala edinmeden ziyade bilgi düzeyinde değerlendirmeye devam ediyordu. Ve günlük hayatın içinde inanç ancak belli yeri işgal ediyordu ve ikinci karşılaşmada bu kez bir "ayrılma" kavramı ile karşılaştı. Kendisinden "İbrahim" gibi bir yürüyüş bekleniyordu. Ayrılma ve yeniye doğru ilerleme. O hala öğrenci algısında devam ederken ve kendi dünya kaygıları arasında

bocalarken. Mesih'in kendi teknesine gelişinde çok daha kapsamlı bir öğretiş gündeme geldi ve o an, yüreğin eksikliğini tam hissettiği an işte o an “İbrahim” gibi esas anlamda “yolun dostu” olmanın gerekliliği yani “tam teslimiyetin, tam adanmışlığın” esas olduğunu ve bunun kişiyi Mesih seviyesinin “talebesi” esas yolcusu yapacağını anlamıştı Petrus.

Görüldüğü gibi bu seviye hasıl olduğunda Petrus her ne kadar “uzak dur” demiş olsa da kendisi artık uzak duramıyordu. Çünkü metne göre Mesih İsa'nın dizlerine kapanan bir Petrus'u görmüş oluyoruz. Yaratan'ı yaşayan Mesih'le bütünleşmenin Yaratan'ı yaşayan olma ile olan bağlantısı için ve bunun yaşamımıza bir örnek olması ve hatta yaşamımıza indirgeyebilmemiz için bütün bu anlatımların gerçekten de önemi oldukça büyüktür.

MANA YÜKSEKLİĞİNDE KORKUSUZLUK

Ve böyle bir kendine yolculuğa çıkma durumunda üstadımız, Efendimiz Mesih İsa'nın ifadesi birçok yerde olduğu gibi “korkma” şeklindedir. Yani “mana yoluna” çıkış her zaman maddenin görülenden ötürü olan gücü sebebiyle oldukça zordur. Ama bütün kainatın esas bütün sistem idaresi dahil varlığı görülmeyende aşikârdır. O zaman görülenden görülmeyene çıkış her ne kadar zorsa da bir kez ve hakikaten çıkılabildiğinde ise yüzde birden yüzde doksan dokuza olan geçişin getirdiği muhteşem bir özgürlük orada mevcuttur. İşte “kuzunun” yani “sevgi ve ihsan” sunumu olan Mesih İsa'nın bizlere takdim ettiği bu alan bu özgürlükle mevcut olan alandır ve Mesih seviyesidir.

Bu alana gelen kişi için artık “korku” yoktur. Bu korku kişinin kendi için alma arzusundan kaynaklı kaybetmeyle karışık bir çıkarıcı korkudur. Bunun yerine artık yeni ve sağlıklı bir korku yaşama girecektir. Bu korku “Yaratan’ı Mesih’inde ve Ruh’unda edinememe korkusudur” ki, bu korku “ruhun fakirliğini hissetmesi” gibi bereketli bir korkudur.

Onun için Efendimiz İsa Mesih “Korkma!” demektedir. Ve “bundan böyle balık yerine insan tutacaksın.” Yani bu gerçekleri, bu ışıkları, kendi ışığı ile seni aydınlatanın bu ışık kaynağını artık başkalarına anlatacağısın. Balık beden içindi yani madde içindi insan ise Yaratan için yani mana içindir. O zaman aydınlığın bizden yansıması bizi de doğal olarak yansıttığımıza daha da yakınlaştırıp o geldiğimiz kaynakla bütünleşmemizi sağlamış olacaktır.

“Ve sonra onlar tekneleri karaya çektiler ve her şeyi bırakıp İsa’nın ardından gittiler” (Luka 5:11). İşte Mesih’in havarilerini havari yapan an yani öğrenci olmayı bir kenara bırakıp yaşamları ile Mesih’te Yaratan’ı yaşamaya kendi iç yolculuklarına çıkararak an bu andır. Çünkü burada her şeye rağmen “sevginin”, her şeye rağmen “ihsanın” yansıması artık Petrus ve diğerlerinin üzerinde etkisini göstermeye başlamıştır. Ve görüldüğü gibi bu anlatılanlar bugün 21. yüzyılda günlük hayatımızın bütün çekişmeleri içinde bizim için de esas olmaktadır. Bu her şeyi bırakıp bir başka dünya gairesi haline dönuşmüş hatta bir başka meslek dalı olmuş misyonerliğe geçmek asla değildir. Aksine burada kaygı anlamında, korku anlamında maddenin tahakkümünü hayatımızdan çekip çıkarmak ve bizi mananın o muhteşem haz ufuklarına taşıyacak Yaratan’ı yaşamanın Mesihleşmenin Ruh’un rehberliğinin zirvelerinde işimizi, gücümüzü, okullarımızı, hangi mesleğe yöneliyorsak mesleklerimizi “Yaratan’a, insana ve

yüreğe” yürüyerek sürdürme esasında devam etmemizdir. Çünkü maddede yaşam sadece bir buğudur. Oysa manada yaşam sonsuzluktur. O zaman sonsuz olanı buğu olana tercih ederek buğu olanı da var olduğu süreç içinde esaslı kalitesinde yerli yerinde tutmak esas olmalıdır. Petrus’un öğrencilikten talebeliğe ve sonrasına evreleri;

1. Hamlık evresi - İşaret edilene öylesine gidiyor.
2. Pişme evresi - Mesih İsa davet ediyor.
3. Yanma evresi - Eksikliğini fark ediyor. **DÖNÜŞÜM**

1. Hamlık evresi - Talebelik süreci
2. Pişme evresi - Çarmıh süreci
3. Yanma evresi - Diriliş sonrası **DEĞİŞİM**

MESİH’İN HAYATI İLE TALEBELİK

1. Yukarıdan uyandırılış (Müjde)
2. Aşağıdan gayret (Tövbe)
3. Edinim testi (maddi, manevi ve ruhi seviyeleri ışığa teslim)

4. Yaratan'a yürüyüş,

5. İnsana yürüyüş,

6. Yüreğe yürüyüş,

7. Bütünlük (Göklerin hükümlüğü)

PETRUS'UN HAYATI İLE TALEBELİK

1. Yukarıdan uyandırılış (Müjde) - Yahya işaret ediyor

2. Aşağıdan gayret (Tövbe) - Mesih'i arıyor.

3. Edinim testi (maddi, manevi ve ruhi seviyeleri ışığa teslim)

Hayat mücadelesi.

4. Yaratan'a yürüyüş - "ardımdan gel" deyince gidiyor.

5. İnsana yürüyüş - "insan avcısı yapacağım"

6. Yüreğe yürüyüş - "kuzularımı otlat"

7. Bütünlük (Göklerin hükümlüğü)

X. MÜJDE VE TALEBE (*Luka 5:11*)

Sonra onlar tekneleri karaya çektiler ve her şeyi bırakıp İsa'nın ardından gittiler.

- *Luka 5:11*

Onlar tekneleri karaya çektiler ve her şeyi bırakıp İsa'nın ardında gittiler. Bu sözler öğrenciliğin bir anlamda görevini tamamladığı ve yepyeni bir evrenin başladığını göstermektedir. Çünkü bu noktada artık “yeni yaşam” değimiz esaslı bir yaşam başlamaktadır. Bu “yeni yaşam” kavramı ne kadar anlaşılmalıdır esasında bu da tartışılmalıdır. Çünkü yeni yaşam bir şey yapmak değil olmaktır. Bu çok büyük bir ayrımdır. Bir mezhebe dahil olmak, o mezhebin koşullarını yerine getirmeye çalışmak, öğren dediklerini öğrenmek, programlarını izlemek elbette kötü değildir ama bütün bunlar yapmaktır. Oysa bizim esas uyandırılmak istediğimiz nokta bir şey yapma noktası değil Yaratan'ı yaşayan olma noktasıdır. Çünkü Efendimiz İsa Mesih Yaratan'ı yaşayandır. Yani “kelam” bedende ifşa olmaktadır. Yani “sevgi ve ihsan” Yaratan vasıfları olarak Efendimiz'in üzerinde şekillenmekte ve beden adeta bu ifşayı verme ile ilan etmektedir. Ve Yaratan'ı yaşama konseptinde İsa Mesih, Mesih seviyesinin bütün ihtişamını günahlıların “temiz olmasını” yürekten dileyerek ve “temiz olduklarını” ilan ederek “sevgi ve ihsanı” yeryüzüne çekip yerli yerinde uygulamaktadır. Burada muhteşem bir mesaj vardır. Mesih İsa'yı giyinen kişiler Ruh'un işlevinin gücünün farkındalığında Yaratan'ı yaşayabilenler olabilirler. Eksiklik farkı ile Mesih düzeyine hareketin başlaması adeta aynı anda gerçekleşmektedir.

İşte bu noktada Yaratan'ı yaşamak esasında Müjde olmaktadır. Yani “tövbeden” bahseden kişinin Yaratan'ın Ruh'unda Mesih'in önderliğinde kurtarışa sarılması Petrus'un Mesih İsa'nın dizlerine kapanıp “benden uzak dur” demesi gibidir. Yaratan'ı yaşamak adeta manevi manada sağlıksızı terk edip sağlıklı olanı seçmiş olmak gibidir. Özgür iradeyi Ruh'un rehberliği ve Mesih'in önderliğinde tek ve en doğru olan seçim için kullanabilmektir. Yani “mana yolunda” yürümektir. O zaman mana yolunda yürümek Efendimiz Mesih İsa'nın hayatı ve öğretileri ve kurtuluşundan algıladığımız kadarıyla Yaratan'ı sahip olduğumuz maddi beden ve dünya içinde yaşamaktır. Bu yaşamın kendisi esasında Müjde yaşamıdır. Çünkü bu hayat yürürken dönüştürüp değiştirmektedir.

MÜJDE'NİN HAYATLARDAN GEÇMESİ

Hareket bereketin esasıdır. Bu esas acılar yolundan “mana yoluna” geçişte de kendisini göstermektedir. Efendimiz İsa'nın hayatında bu hareketlilik her yerde “İşte, Yaratan kuzusu” dedirten bir hareketliliktir. Bu hareketlilik Müjde'nin insanların hayatından geçmesine vesiledir. Petrus'un hayatında buradaki yazılardan anlayabildiğimiz kadarıyla üç kez geçmiş ve üçüncü defa geçişinde artık Müjde Petrus'u bulunduğu ham öğrencilik noktasından, önce pişme noktasına ve sonra “günahlı olduğunun, kendi çıkarı için alma arzuları içinde yaşadığının” farkındalığında olma noktasına yani yanma noktasına getirmiştir. Bu yanma noktasında Mesih İsa'ya Yahya'nın işaret ettiği gibi bir işaret ya da Mesih İsa'nın kendi daveti ya da Mesih İsa'nın kendisinin gelmesi yoktur. Şimdi bu noktada artık Müjde dokunuşu ile öğrenciyi, öğreneni, arayanı talebe yapmaktadır. Yani bu noktada “benden uzak dur” ifadesi ile birlikte gelen ayaklarına yapışma evresi vardır. Yaratan'ı yaşayan Efendimiz Mesih İsa gibi birçok hayatlara mecazen ve adeta “üç

kez dokunmaktadır.”

İlk önce Yaratan'ı yaşayan dikkat çeker. İkinci aşamasında Yaratan'ı yaşayan davet eder. Üçüncü aşamasında Yaratan'ı yaşayan kendini sunar. Bu daha önce çalıştığımız talebe olmanın yedi prensibi yani “talebelik esası” içinde önce Yaratan'a yürüyüş, sonra insana ve sonra yüreğe yürüyüş evrelerinin Mesih İsa'da “Müjde ve talebe” bağlamının göstergesi olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü bütün bu üç aşama Müjde aşamasıdır ve tövbe ile başlayan dönüşüm ve değişim süreci talebelikten Müjde'ye devinir ve bu yeniden talebe üreteceği için “insan düzeyini” yakalamadır yani Yaratan suretinin bütünlüğüdür. Göklerin hükümranlığına ulaşmadır. Ve işte bu bakış açısında sanki Müjde üç aşamalı olarak adeta “bol yaşam olsun” diye kendini “sevgi ve ihsanda” sunmaktadır. Ve bu sevgi ve ihsanda Müjde yani dönüşüm ve değişim bütün insanlar için bir hayat dönüşümü ve değişimidir. Yalnız kişinin değil bütün insanlığın “göklerin hükümranlığına” daveti ve bir anlamda “göklerin hükümranlığının” yani bütünlüğün bütün insanlara sunumudur.

VE MÜJDE, MÜJDE DOĞURUR

Çünkü yaratılışı gereği her insanın başlama noktası daha doğar doğmaz kendi “benini” oluşturma noktasıdır. Bu nedenle bütünü algılaması herkes için zordur. Bütünde Yaratan'a yükseliş vardır. Bütünde kaynağa dönüş başlar. Oysa yaratılıştaki öncelikle “benlik” farkındalığı çabası vardır. Olmalıdır da, bunun için vardır. Öyle tayin edilmiştir sistem içinde. Hep alma arzusu onu hayata iter

durur. Ama Yaratan'a ters çizgide varlığını hissetmek durumundadır. Çünkü geldiği nokta ile eşit çizgide direnç yoksa gelişim de yoktur. O nedenle gelişim Yaratan karşıtlığı içindedir. Oysa esas yaratılış gayesinde “hükmetme” ve “kendisini çoğaltması” talebi vardır. Bu kişiyi “bol yaşama” yani “sevgi ve ihsan” yaşamına, bir başka deyişle “Yaratan sureti” olma konumuna getirecektir. İşte bu konum Yaratan'ın yansıdığı konumdur. Yani Yaratan'ı yaşayan Müjde oluşturur “tövbe” ve “göklerin hükümlerliliği” bu kişinin yaşam prensibidir ve yansıttığı budur. Bu yansıma insana ve sonra yüreğe doğru yönelir. Yani hayatlar içinden Müjde geçmeye başlar ve Müjde Ruh'un saran ışığında hazırlanmış yüreklere Müjde olduğu gibi aşama, aşama; basamak, basamak işlemeye başlar ve o geçtiği hayatta Petrus'un hayatında olduğu gibi Müjde olur. O kişiyi önce öğrencilikten talebeliğe taşır ve talebelikte de kişiyi yine hayatlardan geçecek Müjde kılar. Şimdi dikkat edersek Efendimiz kendi “edinim testi” sonrasında adeta dört manevi basamak aşmıştır. Bu basamağın üçünü deneyim sırasında aşmış ve sonuçta “ilahi” düzeyde, “oğul” seviyesi dediğimiz “mirasçı” düzeyinde artık “mana yolunun baş rehberi ve kurtarıcısı” olarak hayatını insanlığa vakfetmiştir.

Bu basamaklardan ilki daha önce çalıştığımız gibi “fiziksel” basamaktır. Çünkü fiziksel açlıkta dayanıklılık testinde içinde bulunduğu konumdan “mana yolunun” gücünde kurtulması talep edilmiş adeta Yaratan'a yürüyüşünün fizik üzerinde hiç de etkin olmayacağı ve kişiye hiç bir şey kazandırmayacağı irdelenmeye çalışılmıştır. Oysa “mana yolunda” Yaratan'ı yaşayan Efendimiz burada “*insan yalnız ekmekle yaşamaz*” şeklindeki cevabında o görünürlüğün hakimi görünmezliğin esas yaşam kaynağı olduğunu vurgulamıştır. Yani “mana yolunda” Yaratan'ı yaşama kavramında ilk yükselişin hangi noktada olduğunu bize tarif etmiştir.

İkinci aşılan basamak ise ruhsallık basamağıdır. Yaratan'ı yaşamak fizik sınırlarının getirdiği zorluklara bağlı olmadığı gibi ruhsal olarak da dünyanın emniyetsizliklerine bağlı değildir. Yaratan'la yaşamak sınırlılıkta sınırsızın farkında olmak, görünürlükte görünmezlik farkında olmaktır. Bu bağlamda Yaratan'la yaşarken dünyanın bütün tehlikeleri hala tehlikedir ama Yaratan bunlarla denenebilecek bir varlık ya da kavram değildir. Çünkü Yaratan parçası olan ruhun ve ruhsal insan yaşamının varlığı bütün bu sınırlılıkların ve görünürlüklerin dışında olduğuna göre emniyet kavramı da tamamen bu sınırlılık ve görünürlük için geçerli bir kavramdır. Yani hakiki manada Yaratan'ı yaşayan kişi bu emin hissetme ya da hissetmeme kaygılarıyla bağlı olmayan bir Yaratan yaratılan ilişkisinde olan kişidir. Ve Efendimiz Mesih bu ikinci basamağı da aşmıştır.

Ve üçüncü aşığı basamak ise psikolojinin sınırlılık içindeki hükümlerinin üzerine çıkmasıdır. Bu noktada önemli olmak, güç sahibi olmak ve hemen sonuç elde etmek gibi kişinin kendini ispat etme gayretleri vardır. Ve doğal olarak her kendi beni için, kendi çıkarı için alma arzusuna sahip olan kişi “benliğin kısıtlı varlığını kanıtlama” gayretleri içinde hep bu psikolojik çekişmeleri iç aleminde yaşayıp durmaktadır. İşte hakikaten Yaratan'ı yaşayan kişi bu sorunun da üstüne çıkabilme cesaret ve gücünü göstermiş olan kişidir. Ve Efendimiz Mesih İsa bu noktada da “O’ndan başkası yok” ilkesi ile hareket ederek, bütün çekişme değerlerini esas kaynağına vermek kaydı ile fiziksel ve ruhsal ve psikolojik olarak insanı Yaratan'ı yaşamaktan alıkoyan bütün evreleri aşabilmiştir. Yani Müjde “yukarıdan uyandırma” ve akabinde “aşağıdan gayret” ve onun ardından da “edinim testi” saran ışığın açtığı kalp noktasından içeriye Mesih düzeyini sızdırmış ve Müjde bütün bu üç basamağın üzerine çıkılmasını sağlayarak bu yüreği Mesih gönlü haline yani yeni bir Müjde

haline getirmiştir. Bu elbette öncelikle Efendimiz Mesih İsa'nın kendi deneyimlemesinde bize takdim edilmiş ve bize adeta örneklenmiştir. Bu manevi basamakları aşmak Mesih İsa'yı artık Müjde'nin ifşa aşaması olan ilahi seviyeye getirmiştir. Çünkü bu seviyede “sevgi ve ihsan Olan” ifşa edecektir. Yani bu üç aşamalı testin sonunda artık Mesih İsa “o Mesihi seviyededir” yani ilahi seviyededir ve bu seviyede Müjde kendiliğinden işlemektedir. Artık Mesih İsa dahi o seviyede “hizmet edilen değil hizmet edendir.” Yani “sevgi ve ihsanı ifşa eden” yansıtan, verendir. Yaratan'dan Ruh'un saran ışığında doğrudan gelen ışık kabı tamamen doldurmakta ve artık almanın durduğu noktada artık “gönlün Mesih olduğu” durum ortaya çıkmakta ve tamamen bir yansıma başlamaktadır. Bu yansıma “Müjdedir.” Tövbe ve Göklerin Hükümranlığı artık yürekten kendiliğinden varlığın doğası olarak dökülmekte ve talebelik seviyesine bir sonuç oluşturmaktadır.

MÜJDE TALEBE, TALEBE MÜJDE DÖNGÜSÜ

Mesih İsa Yaratan düşüncenin işlevinde yani saran ışığında Kalam'ın kendisidir. Yani Yaratan düşüncenin adeta talebesidir. Ve talebe aynı zamanda talep ettiğini alır ve aldığını yansıtır. Çünkü Yaratan düşünce ile Yaratan işlev bir araya geldiğinde “sevgi ve ihsan” artık yerinde duramaz ve “merhamet yani verme” olur ve bu verme sonucu arasında “irfan yani vahiy” belirir. İşte bu nokta Müjde'dir. Müjde sağında merhamet ve solunda adaleti dengeler ve “oğul” olur. Yani gönlü Mesih kılar. Efendimiz Mesih İsa yoluna baş koyduğu kurtuluş serüveninde bütün bu akışı döngüsel olarak yaşayıp bize yaşatandır. İşte bu bütün evreleri ile birlikte biz de “müjde ve talebe ve talebe ve müjde” döngüsünü

getirmektedir.

Ve Petrus'un imana gelmesinde de daha önce de dediğimiz gibi öncelikle Müjde ışımalarının talebe olma arzusunun çekilmesi vardır. "İşte, Yaratan kuzusu" yani Yaratan'ın "sevgi ve ihsan" sunusu. Yani vasıflarını bütün insanlığın önüne döktüğü, koyduğu seviye yani Yaratan'ı tam yansıtmak için gerekli olan tek şeyin "hiç ama hiç karşılık beklemeden sevgi ve ihsan vasıflarını" yaşamak ve bütün kainata takdim etmek olduğu vurgusu.

Kısacası, Müjde Yaratan'ı yaşamının doğal ışması olduğu gibi talebe de bu ışmanın doğal sonucudur. Ve talebe olmanın doğal sonucu da yine talebe olmanın ışımada Müjdedir. İşte bu döngü Yaratan'a yürüyen yani İsrail'e hakiki İsrail olma ayrıcalığını veren bir döngüdür. Yaratan ve yaratılan arasındaki antlaşmanın yani birbirine aidiyetin doğal sonucudur.

MÜJDE'NİN DÖRT AÇISI

Mesih İsa'nın ışımada Petrus'un Mesih'e çekilişinde de yine 1) Fiziksel 2) Ruhsal 3) Psikolojik aşamaların aşılmasından sonra o esaslı noktaya yani 4) İlahi aşamaya geliş söz konusudur. Bu aşamada artık yüz yüze'lik vardır. Yani Mesih ile yüz yüze bir İsa vardır. Burada karşılaşma vardır. Yani İbrahim'in antlaşma ve sünnet sonrası Yaratan'ı kendi varlığında "yüz yüze görmüş" olması gibi bir karşılaşma vardır.

Bu gerçeklik Müjde'nin yani Yaratan'ın Mesih'te ifşasının yazıya geçirildiği Matta, Markos, Luka ve Yuhanna bölümleriyle

de adeta irdelenmektedir. Matta'da özellikle Efendimiz'in fiziksel dünya üzerine çıkışı vurgulanmakta ve beden üstüne hakimiyet ve fiziğe hükmediş, hükümranlık vurgulanmaktadır. Matta'da adeta yazı ile aktarılmaya çalışılan Efendimiz'in "insan yalnız ekmekle yaşamaz" tarafıdır. O'nun ağzından çıkan her bir kelam yani bütün yaratılış sistem formülleri, göklerin sistemleri tamamen varoluşa hükmeden bütün sistemdir. Yani Matta'da o ilk seviyede uyanış vardır bu insanın sıfır noktası olan cansız seviyeden fizik üstüne çıkmaya başladığı bitkisel seviyedir. Markos'ta ise orada Kurtarıcımız, Efendimiz hizmet etme alçak gönüllülüğünde adeta "O'ndan başkası olmadığını" vurgulayarak bütün psikolojik iç, çelişki ve çekişmeleri ortadan kaldırmaktadır. Çünkü burada kimin kimi yöneteceği kaygısı, kimin önemli, güç sahibi olduğu kaygısı yoktur. Burada hizmet etme, Yaratan'a tabi olma bütün bu kaygıları, iç çekişmeleri ortadan kaldırır. Çünkü herkesin efendisi "Kainatın Efendisi Olan'dır." Yani bu seviyede anlatılmak istenilen insanın "kendi çıkarı için alma arzusundan" hizmet için yani yalnız "sevgi ve ihsana" doğru harekete başlamasının ne denli önemli olduğudur ve bu seviyede artık insanlar hayvani seviyeden yukarıya doğru harekete geçmeye başlamaktadırlar. Ve Luka'ya geldiğimizde ise artık burada Efendimiz Mesih İsa bütün geleneklerin üstüne çıkıştan bahsetmekte ve kabukların kırılarak mana yolunda, mana grubu oluşturmakta ve kadın ve erkeklerden ruhsal bir aile bütünlüğünü vurgulamaktadır. Yani bu noktada artık "Yaratan'ı denemek" diye bir kavram söz konusu olamaz. Mesih'te samimi edinimle bir araya gelen kişiler, yani bu ruhsal Mesih bedeni Yaratan'ın sureti yolunda "konuşan düzeyin" ortaya çıkmasıdır. Bu düzey insan-ı kamil düzeyidir ve artık bu düzeyde kainatta insan için emin olamayacağı bir durum yoktur, günlük korku ve kaygılar yoktur. Güvensizlik kaygısı sadece günlük yaşam tedbirleri içinde olması gereğinden fazla değildir.

Kısacası adeta İnciller’de Yaratan’la yaşayan Efendimiz’in dört başı mamur “Yaratan sureti” karakteri ifade bulmaktadır. Özellikle üç sinoptik İncil’de kaleme alınan vasıflar adeta Efendimiz’in hizmet öncesi, yukarıdan uyandırılış sonrası aştığı üç edinim testinin karakteristik yansımasıdır. Yaratan’ı yaşama müjdedir ve müjde talebedir. Ve talebe öncelikle fiziksel, psikolojik ve ruhsal basamakları Ruh’un saran ışığında Mesih’in önderliğinde aşar ve dördüncü seviyeye yani ilahi düzeye gelir. Yuhanna bölümünde işte Mesih İsa’nın “yol, gerçek ve yaşam olma” ve “Baba ve ben biriz” bağlamında ilahi bütünlüğe dönüşüm ve değişiminde talebe de bu ilahi seviyelerin müjdelenmesinde bu seviyelere, bu üst dünyalara talebe olmaya başlar.

Bir başka deyişle adeta Mesih’i düzeyin tamlığı ile Yaratan’ı edinme yolu olan mana yolunun bu dört seviyesi, yani sıfır cansız noktasındaki insanın bitkisel, hayvani, konuşan ve ilahi seviyeleri Ruh’un saran ışığında deneyimlemeleri adeta Matta, Markos, Luka ve Yuhanna’da irdelenmekte ve bir kez daha Müjde olan Mesih İsa’nın talebelerine Müjde olmakta ve talebeler yeniden Yaratan’ı yaşama yolunda ve bu yolun bütün aşamalarında Müjde olmakta ve yeniden talebe çekmektedirler. Müjde sebep ve talebe sonuçken gaye yeniden sebep olmak olduğuna göre talebe Müjde olur ve böylelikle Yaratan’la form eşitliği bir anlamda kaos ıslaha dönüşmek kaydıyla karanlık aydınlığa boğulur.

İşte bu yükseliş olgusu ile Matta eylem dünyasını vurgularken, Markos, oluşum dünyasını ve Luka, Yaratma dünyasını ve Yuhanna ise artık ışığın yayılma dünyasını ifade etmektedir. Yuhanna yani dördüncü seviyede Mesih’in ışığının yansıması vardır. Çünkü kişi artık burada kabı içinde fitili olan bir kandil gibidir. “Yaratan kim ve ben kimim?” olgusunu sorgulayıp aradığı için bu noktada artık kişi fitil oluşturduğu için yağı yani Mesih’i

çekmektedir. Ve Mesih'i çektiğinde ise artık bu kişi istese de istemese de Müjde'nin feneridir. Yaratan'ın yaratıcı gücü yukarıdan aşağıya maddeleşmiştir. Yani "Kelam" beden almıştır esasında. Ve bu beden ancak Mesih'i düzeyde ışımak kaydı ile aşağıdan yukarıya yaratıcı gücü kaynağına geri yansıtılmaktadır. Bunun için bedene lşle Mesih'le halanışın üstüne yani yükselişe geçme esası vardır. Bütün bu aşamaların yegane işleticisi hiç kuşkusuz Yaratan düşüncenin muhteşem işlevi yani saran ışıktır ve dönüşüm ve değişim, yani tövbe ve göklerin hkmranlığında artık kurtarıcısına yapışmış kişi "oğul" olmuştur. Sanki dört İncil'in irdelediği Efendimiz Mesih İsa'nın, Yaratan'ı yaşama vasıfları bir araya geldiğinde "İnsanoğlu hizmet ederek kurtarıcı olup Yaratan'ın suretine yani ilahiliğe" dönüşür demek ister gibi bir esaslı ana Müjde-Talebe sloganı ortaya çıkmaktadır.

MESİH İSA VE MÜJDE VE TALEBELİK

Bu üç kavramı bir araya getirdiğimizde ise artık "derin denizlere açılan" tekneleri karaya çekip, her şeyi bırakıp, İsa'nın ardından gitmenin ne olduğu bize adeta konuşmaktadır. Mesih İsa Yaratan'ın sureti olma noktasıdır. Yaratan'ı yaşamak için "derin sulara açılan tekneleri" artık emin bir kara parçasına çekme zamanıdır. Yani orada denizin azizlikleri yoktur. Orada sağlam bir yer desteği vardır. Çünkü muhteşem bir örnek, model, kurtuluş yolu, gerçeği ve yaşamı nmzdedir. Ve bu noktada yapılması gereken yolu pek net olmayan ama daha derinlerde gizemli bereketleri olan denizlere gidildikçe karanın emniyeti belirgindir. İşte bu noktada "mana yoluna" geçildiğinde artık "kelam" bedende

ifşa olunmuştur. Kalam “karada” ifşa olunmuştur. Öğrencilik yanma noktasında talebeliğe döndüğü anda “derin sular” vazifesini yaptığı için şimdi karada “kelamla derin açılımlar” esastır. Bu açılımlar için ise doğru olarak kabul edip inandıklarımızı artık “tadın ve görün” aşamasına yani “edinmediğime inanmam” aşamasına getirmek esas olmalıdır. Bu noktada “her şeyi bırakmak” bütün batıl olanı, bütün kabukları, bütün putları, bütün insanların üretimleri sonucu ortaya çıkmış geleneksel yolları bırakmak gerekmektedir. Çünkü bırakmadan yeni bir seviyeye hele hele daha üst bir seviyeye, mantık üstü inançla yani edinimle tutunmak mümkün değildir. O nedenle bu bırakış ve tutunuş “tövbe” ve “göklerin hükümrانlığını” edinme konumudur. Ve İsa’nın ardından gitmek ise sürekli talebeliktir.

Ve bütün bu bağlamlarda işte bu nedenle Efendimiz ve kurtarıcımız Mesih İsa “*Celile bölgesinin her tarafını dolaştı, (yani tam edinim sahibi inananların olmadığı diyarları) buralardaki 1) havralarda öğretiyor 2) göksel hükümrانlığın müjdesini duyuruyor 3) halk arasında yayılan her hastalığı, her illeti iyileştiriyordu*” (Matta 9:35). Ve kendisi Müjde olan Mesih’in içinden geçtiği hayatlar önce talebe olmakta ve sonra Müjde’ye dönüşmektedir ve sonra yeniden hayatların içinden geçerek talebe olmakta ve sonra yeniden Müjdeye dönüşmektedir. Bu “mana yolunun” durmaksızın işleme biçimidir. Mesih talebeleri böylelikle Yaratan suretini oluşturdukları o muhteşem Mesih dergahını oluşturmakta ve oradan da bütün yollar Yaratan’ı yürümekte ve Mesih’in o muhteşem kurtarış düzeyinde Yaratan düşünce yani Baba ile saran Işığın yani Kutsal Ruh’un gücünde kavuşmaktadır. Sonsuzluk hazzının ışıkları işte bu noktada hakikaten yaşam olmuşken “sonsuz yaşama dönüşmektedir.”

XI. TALEBELİK BEDELİ (Luka 5:32)

Ben doğru kişileri değil, günahkârları

tövbeye çağırmaya geldim.

- Luka 5:32

Bu sözler oldukça etkin sözlerdir. İnsanın mana varlığındaki sorunları çözme amaçlı net bir yaklaşımdır. Yaratan'ın gayesi "karanlık üzerine ışığı ile aydınlık" sunmak olduğuna göre o zaman Yaratan'ı yaşayan kişinin de gayesi farkında olsun ya da olmasın varlığı "karanlık üzerine ışığı ile aydınlık" sunmasıdır. Bu etkin bir hizmettir. Efendimiz Mesih İsa'nın "hizmet edilmeye değil hizmet etmeye geldim" ilkesinde temel prensip "ışık olsun" prensibidir. Bu prensip üzerinde İsa Mesih ve dolayısı ile İsa Mesih'te Mesih seviyesini gönenen talebelerinin de varlığı armağandır. Varlığı insana armağandır. Varlığı ıslah, sulh ve selamet için insanlığa armağandır. Yaratan'ı yaşamak "kile üstüne ışık çıkarmaktır." Yürürken birilerinin arkadan "İşte, Yaratan kuzusu" dediği kişi olabilmektir. Bu kişi toplum içinde yürürken "ışığı yansıtır." Toplum içinde yürürken adeta varlığı davettir. Ve toplum içinde yürürken gönle yürür. Ve bu yürüyüş dönüştürür ve değiştirir. Yani adeta Efendimiz Mesih İsa'nın vaazı başı ve sonu birbirine yakın bir vaazdır. İşte bu "İyi olan haberdır." Çünkü bu müjdenin başı ile sonu arasında bütünlük kurulduğunda ıslah vardır, sulh vardır, selamet vardır. Ve dönüşen ve değişen kişi bu haliyle "ışığın talebesidir" ve "ışığın talebesi" aynı zamanda dönüştüren ve değiştirendir. Yani Yaratan Mesih İsa'da Ruh'unun işlevinde Müjde olmuş ve Müjde sonra Mesih düzeyine yükselme yolunda talebeler oluşturmuştur ve bu talebelerde Mesih düzeyinde

tekrar Müjde olmuş ve sonra tekrar yeni Mesih talebelerinin oluşmasına vesile olmuştur. Kısacası “mana yolu da” birbirine bağlı dairesel halkalar halinde adeta Adem düzeyindeki kişiyi o “kendi için alma arzusundaki düşmüş benliğinden” mana yoluna, üst düzeylere Mesih düzeyine doğru çekip durmaktadır. Sonunda bütün insanlık alemi Alfa ve Omega yani başlangıç ve son Olan’a doğru çekilecek ve “Mesih bedeni” olarak Yaratan suretinin yansıtılmasında sonsuzlukta kaynakla bütünleşecektir.

BEDEL

Bütün bu çarklar, işleyen dişliler sistemi içinde elbette beraberinde bir takım bedelleri de getirmektedir. Çünkü yukarıdan uyandırılmaya cevap olan aşağıdan gayret bir enerjidir, bir tüketimdir ve elbette bu tüketimin her şeyde olduğu gibi bir bedeli vardır. Bu iyiye yönelik bedellerin tüketim sonucu enerjisi elbette daha iyiye doğru çekimdir. Kötüye yönelik bedellerin sonucu ise elbette daha kötüye hatta varlık içinde yokluğun çekimi haline gelmektedir. Mesih talebeliği, Mesih’e çekiliş “mana yolunda” her şeyin içinde ve üstünde o en üste çekiliştir” yani elbette bedeli ne olursa olsun “hayat” kelimesi ile anlam bulacak harika, olumlu bir tüketim sonucunu beraberinde getirecektir. Öyle ya da böyle bir bedeli vardır. Bedeli bir şeyin kaybı, bir yerin boşaltılması ve terki anlamındadır. Yani bir yer, bir seviye, tutunulacak bir dal bırakılmaksızın yeni bir dala tutunmak, yeni bir seviye edinmek mümkün değildir. Kalam bedende İsa olduğunda ilk önceleri ne bedele doğru yürüdüğü açık değildir. Ama kalam bedenle bütünleştiğinde ve Yaratan yukarıdan açıldığında ve ifşa söz konusu olduğunda bedel belirginleşmiştir. Bu bedel “haç üstünde ölümün yengisidir.” Yani “ben için alma arzusu artık BEN için

almaya” geçmektedir. Bedel bir hayatın bittiği andır. Birine ölmek ve birine dirilmektir. Aradaki üç gün adeta “ölümün gerçekliği” aradaki uzatmaların kaldırılması yani eskiden tamamen kopuş süresidir. Ve sonuç haçın üzerinde haça ölüştür. Yani “alma arzusunun üzerinde” alma arzusuna ölüş ve yükleri haç üzerinde bırakmanın hafifliğinde kabuklardan yani mezardan Yaratan’ı edinerek, Yaratan’ın katına yükseliştir. Oğul’un yani Yaratan’ı edinenin, O’nun sevgi ve ihsan vasıflarını hakikaten edinme yolunda olanın ödediği bedel “alma arzusunda bir yaşama ölmektir.” Bu beraberinde yeni bir hayat, yeni bir seviye getirecektir.

TALEBENİN BEDELİ

Efendimiz Mesih İsa’nın kendi beden yaşamında ödediği bedeli nettir. Bu bedel haç üzerinde ölümdür. Ama bu haçlanış sonrasındaki yaşam artık ilk yaşamı gibi değildir. Yepyeni bir yaşamdır. Bu yaşam doğaüstü bir yaşamdır. Bu yaşam maddenin hükmedemediği bir yaşamdır. Çünkü haçtan kopuş mecazi manada adeta madde sınırlarına olan çakılmadan kurtuluştur. Burada Petrus’un yaşadığı dönüşüm aşaması teknedeki “benden uzak dur” cümlesinde nettir. Çünkü bu sözler sonucunda Mesih İsa’nın ayaklarına daha bir sıkı tutunma vardır. Artık Petrus talebedir. Salt bir dindar, salt bir öğrenci değildir. Talebi kendisindeki eksikliklerin tamamlanacağı bir yaşamdır. Bu tamamlanma içinde devamlılık yepyeni bir yaşamdır. “Derin sulara açılma” hayatıdır. Ve bu derin sulara talebelik vardır. Bol balık yani “bol sevgi ve bol ihsan” ve başkaları ile paylaşılan. Diğer teknelerle paylaşılan bir yaşam vardır. Bedeller daha o anda ödenmeye başlayacaktır. Belki bazı radikal suçlamalar ve belki de üzerimize gelen birçok

baskılar bu bedeli bize ödetmeye başlayacaktır. Çünkü her bir sebep muhakkak bir sonucu getirecektir. Her bir eğilim kendi yolunu önüne çıkaracaktır. Ya da her bir hareketin muhakkak karşılığında var olan bir sonucu vardır.

“*Korkma bundan böyle balık yerine insan tutacaksın*” sözü Petrus için bir bedeli daha o anda beraberinde getiriyordu. Bu bedel şu cümlede oldukça aşikârdır; “*Sonra onlar tekneleri karaya çektiler ve her şeyi bırakıp İsa’nın ardından gittiler*” (Luka 5:11). Bu cümleye göre bir seviyeden bir diğer seviyeye geçişin güzel bir özeti vardır. Çünkü burada teknelerin karaya çekilmesinde adeta öğrencilik seviyesinin karaya çekilmesi mevcuttur ve elbette bu seviyenin getirdiği birçok işlevde terk edilmek durumundadır. Çünkü bu seviyede dünyanın gaileleri, kaygıları çoğu zaman öndedir. Ve bütün bunlar terk edilme durumundadır. Artık zaman hakiki talebelik zamanıdır. Yani Yaratan’ın sevgi ve ihsanının yürekten talep edildiği zamandır. Bu zamanda içe doğru yolculuk başlamaktadır. Yani Mesih İsa’yı izlemek demek esasında içi dışla bütünleştirmek demektir. Bu da gidilen yolun, kabullerin, algıların dönüşüm ve değişimleridir. Bu bir anlamda “acılar yolundan” elbette o esas Yaratan sureti olma yolu olan “mana yoluna” dönüştürülüp değiştirilmedir. Tövbe ile başlayan ve göklerin hükümranlığı ile sonuçlanan müthiş iç yolculuktur. Bir anlamda sufilerin “seyri süluk” dedikleri o manevi yola çıkıştır. Yaratan’ı yaşayan Mesih İsa’nın yoludur. Yaratan’ı yaşama edinme ve yaşama yoludur. Mesih İsa’da Ruh’un rehberliğinde Mesihleşme yoludur. Hakiki manada Yaratan’a yürüyen yani İsrâ-el (Yaratan’a yürüyen) olma yoludur. Bu kavim ya da devlet anlamında ırk anlamında İsrail değil hakiki ruhsal Yaratan’a yürüyen Allah evladı olma anlamında İsrâ-el’dir. Yani “sırat-ı müstakim” denilen “dosdoğru yolda” olan demektir. Bütün bu kavramların kişi varlığında olması demek Yaratan’a uyum ama özellikle “acılar

yolunda” olan büyük bir çoğunluğa uyumsuzluk demektir. Bu da sadece yolun alınmasının dahi bir bedel oluşturduğuna güzel bir göstergedir. Ve Mesih İsa’nın kendi bedeni ile ödediği bedel gibi hakiki manada Mesih İsa’ya tabi Mesih talebesi olan hemen hemen her bir fert farklı derece, durum ve kalitelere de olsa muhakkak bir bedel ödemiştir. Çünkü doğaya uyum “kendi alma arzusunda yaratılmış” için bir ters durumdur. Ve bu tersliğin ıslahı elbette bir ıslah sürüşmesi getirecek ve bir zorlanma durumu ve bir uyarlanma durumu oluşturacaktır bu da elbette “bedeldir.”

KABUL EDİLMİYENİ KABUL

Mesih İsa’nın uyandırılışında üç aşamalı bir uyandırılışla Mesih seviyede bir talebe olan Petrus’un bütün bu dönüşüm ve değişim yolculuğunun örnek olması gibi Mesih İsa’nın talebelerinden olan Matta’nın talebeliğe gelişi ve talebe olarak belli bedeller ödemeye hazır olması da büyük bir örnektir. İncil yani Müjde yazıları “iyi haberdir.” Yaratan’ı edinmiş, O’nunla form eşitliğinde olan Mesih İsa’nın yaşamı, öğretiş ve kurtarış bizim için iyi haberdir. Mesih İsa’nın Yaratan’ı yaşarken yaşadıkları ve yaşattıkları ve haç öncesi ve sonrası bütün sunumları bizim için iyi haberdir.

Matta elimizdeki metin aktarımlarına göre, bir Yahudi olmasına karşın Roma için Yahudiler’den yani kendi halkından vergi toplama görevinde olan bir kişi olarak karşımıza çıkmaktadır. Ve yaptığı bu iş nedeni ile hem kendi toplumuna hem de inancına aykırı, kabul görmez bir kişilik olarak görülmektedir. Bu bağlamda doğal olarak elimizdeki metnin bu bölümünde kayıt

edilmiş olan anlatıma göre Mesih İsa'nın metnin bu kısmında anlatılan bu daveti bir kişiyi öğrencilikten talebeliğe davet etme yerine kabul edilmeyen ve günahkârla bir sayılan bir kişinin “mana yoluna” daveti şeklindedir. Mesih İsa'nın bize çizdiği Yaratan'ı yaşayanın mana yolculuğu hattına göre yukarıdan uyandırılmaya aşağıdan gayret önce Yaratan'a ve sonra insana ve sonra da gönle yürümeyi getirmektedir. Ve bu yürüyüş her ne kadar kendi içinde farklı aşamaları olan bir yürüyüşte olsa ışığın başlattığı bir yürüyüş olması nedeniyle sürekli olarak da etrafa ışılan ve etrafı aydınlatan bir yürüyüştür. Ve bu yürüyüşte ışığın Petrus'a geçmesi ve şimdi işlediğimiz konuda ışığın Matta'ya yansması iyi birer örnektir. Petrus farklı bir konuma örnek olarak sunulmuştur. Onun örnek oluşturduğu konum Yaratan'ı arayan bir öğrencinin öğrencilikten Mesih talebeliğine geçmesi konumudur. Matta örneğinde ise durum “reddedilmiş bir insanın” samimi bir kabule adeta koşarak cevap vermesidir. Burada adeta davet onun için yukarıdan uyandırılma olmuştur. Ve bu uyandırılıştta “kabul etme” Mesih talebeliğine çeken bir olgu olarak karşımıza çıkmaktadır. Kısacası Müjde “mana yolunu” açarken “mana grubunu da” yani Mesih bedenini de oluşturmak durumundadır. Ve bu beden adeta “acılar yolundakiler” için bir Mesih Kapısı yani Mesih düzeyine giriş mekanı anlamında bir “Mesih Dergahıdır.”

ÇAĞRI VE SUNU

Yukarıda değindiğimiz gibi bu ifade buradaki örnekte Yaratan'ı yaşayan kişinin “sevgi ve ihsanda” kabul edişine kendini kabul edilmeyene takdimi, vermesi anlamında bir ifadedir. Burada bir

sunum vardır. Ve karşılığında da harika bir cevap. Yukarıdan uyandırma bu samimi gönül davet sözcüğünün içine indirgenmiştir. Ve böyle bir yürek yangını davet karşılığında seviye atlatan, mantık üstü inanca, edinime meylettiren bir davettir. Davetin karşılığında Matta'nın terkedişinin anlık olmasında esasında “sunu” mantığı vardır. Yani “çabucak” terk etme adeta İbrahim'in hareketi gibidir. Ya da Musa'nın Mısır'dan hakikaten Yaratan'a yürümeye hazır harekete geçişi gibidir. Çabuktur yani sunudur. Bu dahi bir bedeldir. Alışılmışı bırakmanın en güzel göstergesidir. Alışılmış olan kolay olan ve bize ait olan. İyi Olan'a çabucak hareket “kurban sunusudur.” Efendimiz Mesih İsa'nın Galile'den Yeruslaim'e yürüyüşündeki “yol” ve “talebelik” gerçeğinin çabuklaştırılmasıdır. Bu yürüyüşte “yol” ve “talebelik” vardır. Galile'de Müjde vardır ve dönüşüm ve değişimin başlama noktasıdır, “tövbe noktasıdır.” Yeruslaim'de ise “nefse ölme” vardır yani “göklerin hükümlerliliği noktasıdır” ve sonrası “yepyeni bir yaşamdır... Kısacası Petrus'un üç aşamalı talebeliğe geçişi burada bir başka konumdaki bir kişinin talebeliğe geçiş örneği ile pekiştirilmektedir. Her ikisinde de bir bedel söz konusudur. Petrus'un dönüşüm ve değişiminde alışık olduğu işinden gücünden uzaklaşarak “acılar yolundan” bambaşka ve yepyeni bir yaşama geçişi söz konusudur. Bütün düşünce, işlev ve his dünyası değişmiştir. Matta içinde kendi halkı tarafından itilmişliği yerini tam tersi bir kabule bırakmakla birlikte yine de alıştığı iş dünyasını tamamen terk etmesine yol açmıştır.

YENİ EDİNİM

Yaratan'ı yaşamaya geçiş yani Mesih'le mana yoluna geçiş bir alt seviyeyi bırakmadan dolayı negatif bir etkileşim içine girer oysa bu bedel iyi olana çıkış için bir diyettir. Dolayısı ile yeni seviyenin ve iyi olanın bütün bereketi bedelin sonucudur. Mesela Mesih İsa'nın haça yolculuğu haç üstü yükselişi getirmiştir. Haç yoksa yükseliş yoktur. O zaman "terk edilmiş" gerek Petrus için, gerekse Matta için yepyeni bir edinime, yepyeni bir deneyime adım atıştır. Burada niyet, dilek, kararlılık ve hareket vardır. Ama bütün bunları harekete geçiren Yaratan'ı yaşayan "kelam" yani Mesih İsa'dır. Kurtarış kelimeleri "ardımdan gel" sözcüklerindedir. Yani bu çağrı da ardından gidilen üç büyük sıçrama adımıdır:

1. Galile'den Yerus alim'e uzanan yola çıkmak "mana yolu."

2. "Yol'un yolcusu" olmak yani "mana talebeliği" ki bu esaslı bir Mesih talebeliğidir.

3. Yerus alim'i yaşamak yani nefse ölüp dirilmek yani "mana yaşamına" geçiş.

Yol'a çıkma karalılığı dahi bir bedelle yeni edinimlere yol alıştır. Aynı zamanda varılan noktada Yaratan kuzusu daha doğrusu sunusu olma gerçeği vardır ki bu bizi Yaratan sureti olmaya yani Yaratan'ın kendisi gibi "karşılıksız sevgi ve ihsan yani vermeye" dönüşüp değişmektir. Bu noktada Mesih İsa'yı izlemek bütün bu aşamaları "kurtaran baş mana rehberi ile aşabilmek" demektir. İşte bu metnin anlatımında Matta  rneğinde de bütün bunlar açıkça görülmektedir.

EDİNİMİN GETİRDİKLERİ

Bu kararlı yürüyüşte kabul edilmeyen kişi kendi yaşam tecrübesi için en önemliyi deneyimlemiş olmaktadır. Hakikaten beklentisiz bir kabul. Çünkü bu konumda birçok kişi kendileri kabul edilsin diye hep kendilerinden bir bedel ödemektedirler ve kabul eden kişiler de çoğunlukla bir şey almalarının karşılığında kabulü vermektedirler. Oysa burada kabul Yaratan'ın Mesih'inde kabulüdür. Ve Ruh'unun işleyişinde hazırlanmış bir yüreğin kabule cevabı hayatını sunmasıdır. Ama bu sunu karşı tarafın beklentisi değildir.

Aksine bu sunu da karşılıksız olarak bir sunu olması nedeniyle adeta Yaratan vasfını daha başından itibaren yansıtmaktadır. Ve elbette karşılığı kimsenin veremeyeceği ışığın hazzıdır. Bu haz metinde bir şölenle çok net ifade bulmaktadır. Bağlarından kurtulmuşluğun, özgürlüğün hazzı burada açıktır.

Burada kabul görmeyen kişi öncelikle Mesih İsa'nın kabulünde bütünlüğün oğulluğuna yani mana mirasçılığına kabul edilmiş ve sonra da “mana grubuna” dahil olmakla yalnızlığını ve itilmişliğini bütünlüğün hazzında kutsal yalnızlığa çevirmiştir. Mesih seviyesinde artık “sevgi ve ihsan Olan'ı” edinmenin hazzı hiç bir şeyle karşılaştırılamayacak bir düzeydedir. Ve adeta kötü olana işleyen kalemi yani kendi varlığının nokta değeri şimdi tamamen iyi olana doğru dönüşüp değişmiştir. Artık Yaratan'ı yaşayanın hayatını aktarma gibi kendisini çok daha büyük bir hizmet beklemektedir. Bir anlamda vergi mültezimliği “acılar yolunda” maddede bir iş olarak görünürken şimdi Mesih İsa'yı öğretiş ve hayatını aktarmak “mana yolunda” manevi bir hizmet

olarak kendisini belirgin kılmaktadır. Bütün bunlar iş kaybetme ve tek kabul gördüğü kendi toplumu dışındaki görüntü oluşturan çevrenin yerine yol, talebelik hattı üzerinde Matta'nın dünyasının değişiminde kendisine “sevgi ve ihsanda” sunulan “yeni yaşam” gerçeğidir. Ve gerek Petrus'un örneğindeki yürüyüş olsun gerekse Matta'nın örneğindeki yürüyüş olsun uyandırılış sonrası aşağıdan gayrete geçen her bir Yaratan'a yürüyen için bu muhteşem son kaçınılmaz bir son sonsuzluğun kapısı noktasıdır.

SONUÇ

Yaratan düşüncenin her bir ferdi olan ve Yaratan işlevin üzerlerinde işlediği her bir insan esasında Yaratan'a yürüyüş yoluna hep davet edilmektedir. Esasında bu davette İncil metinlerinde de okuduğumuz gibi belli bir sınıfa tanınmış bir ayrıcalık yoktur. Aksine her seviyede insanlar algıları düzeyinde kaynağa doğru çekilmektedirler. Çünkü Yaratan'ın yaratan düşüncesinin gerekliliğinde varlık aleminde yerlerini alan her bir yaratılmış fert gönderildiği şekliyle aynı zamanda yaratılış içindeki noktalarında gerekli deneyimleriyle varlıklarını sürdürdükten sonra özel çağrı algılarıyla Mesih'in kurtarış çağrısında yönlerini geldikleri istikamete eninde sonunda çevireceklerdir. Bu çevrilme doğrultusu için ters istikamette olduğunun farkındalığı esastır. Yani “doğru olmayanların doğru istikamete” yönlendirilmesi esası dolayısı ile esas prensip olarak karşımıza çıkmaktadır ve elbette “acılar yolunda” kendi benlikleri için alma arzusunun doludizgin “benlik” keşfinde her kişi esasında manevi manada sağlıklı kişi değildir. Ve elbette bu durumdaki

kişiler yönlerini de geldikleri istikamete yani Yaratan'a yönlendirebilmiş değillerdir ve kendi başlarına da bunu yapabilmeleri oldukça zordur. Bu nedenle Yaratan Ruh'unun rehberliğinde ve Mesih'inin önderliğinde yukarıdan bir uyandırılışla insanlarını uyandırmaktadır. Bu uyandırılış hiç ummadığımız ve hatta çoğu zaman bizim kabul dahi edemeyeceğimiz kişiler için de geçerlidir. Ama ne yazık ki, günümüzde birçok inanç yolu hep ayrıcalıklı addedilen ırklara ve insanlara tahsis edilmiştir. Bu durum dahi Yaratan düşüncesine daha başından aykırılıktan başka bir şey değildir. Oysa Yaratan Ruh'unda ve Mesih'inde manevi manada "eksikliğin farkında olan herkes için" yolları ardına kadar açmaktadır. Ve bu da o kişilere ve çevrelerine büyük bir ışık sunmaktadır.

XII. YOLUN YOLU (*Matta 10:8*)

Karşılıksız aldınız karşılıksız verin.

- *Matta 10:8*

Talebelik bedelinden bahsederken özellikle dönüşüm ve değişim yolunun ne denli etkin bir dönüşüm ve değişimle başladığından bahsetmiştik. Özellikle Petrus ve Matta örneklerine baktığımızda her ikisinin de acılar yolundan mana yoluna geçişlerinde oldukça radikal bir sıçrama yaşadıklarını görmemiz mümkündür. Bu alışılmış bir seviyenin tamamen arka planda bırakılmasının getirdiği bir durumun ifadesidir. Adeta her iki örnek olarak ortaya konmuş kişinin hayatında da bir sıçrama anı söz konusudur. Bu Petrus'da teknedeki Mesih İsa'nın esas olarak vermek istediklerini anladığı anda olmuştur. Bir anlamda Yaratan'ı yaşayan Mesih gönle gelip dokunmuş ve o anda dönüşümün çarklarını çalıştırmıştır. Aynı radikal sıçrama Matta için görevinin başında gerçekleşmiş ve kabul edilmezliğe alıştığı bir ortam kabul edilir bir yaklaşımın kendisine uzanmasına cevap olarak anında bir yürek sıçrayışı ile yepyeni bir düzeye çıkıvermiştir.

YOL BİR DÜZEYDİR

Yola çıkmak esasında bir düzeyden bir diğer düzeye hareketlilik halidir. Hatta bir başka düzeye açılım olduğu düşünülürse düzeyin kendisidir. Çünkü düzeyden bahsetmek bir iniş ya da çıkıştan bahsetmek demektir. Bu her iki kişi yani gerek Petrus, gerekse Matta'nın manevi manada düzey değişikliği

onların maddi dünyalarına da ister istemez bedeller getirmiştir. Bu bedellerden ilki hiç kuşkusuz her ne kadar bir bedel olarak görülme de “tekneyi ya da vergi toplama sehpasını karaya çekmek” ve ardından o seviyeye ilişkin “her şeyi bırakmak” şeklinde kendini genel anlamda göstermektedir. Bütün bunlar elbette “İsa’yı izlemek” dediğimiz bir izlenilecek “yol” düzeyini beraberinde getirmektedir. Bu “İsa’yı izlemek” sabit bir durağanlık hali değil esasında Yaratan’ın suretini “sevgi ve ihsanında” yansıtmaya düzeyidir. Yani bu noktaya Mesih İsa’nın açtığı o manevi kapıdan girilmesi nedeniyle Mesih’in kurtuluşunu gönenme esası vardır. Günahlı benliğimiz için ölme hadisesi esasında bizim “kendi çıkarımız için alma arzusu” şeklinde işleyen benliğimizi tamamen olması gerektiği gibi Yaratan suretine çevirmek için sunulan kurtuluştur. Ve her bir ölüş bir diriliş getirir. Yani bu tohumun yere düşüp, gömülmesi ve sonra filizlenip hayat bulması gibidir. O zaman tohumun toprağa düşüşünden yeşillenip meyve vermesine kadar uzanan bir gayret yoludur. Tohum yukarıdan bir uyandırılışla ölü durumundan diriliş konumuna döner. Bu bir uyanış ve yeşermeye doğru yönelir bu da bir gayrettir. Ve bu gayret meyve veren bir konuma gidene dek esasında bir yol üzerindedir. Ve bu yolun belli başlı uğrak yerleri vardır. Ama uyandırılışa uyanmak da bir düzeydir ve gayrette bir düzeydir ve edinim testleri ve Yaratan’a, insana ve gönle yürüyüşte bir düzeydir. Bu yol Adem seviyesinden Mesih seviyesine bir yoldur. Ve Mesih seviyesine o en üst doruk seviyeye de ancak Ruh’un rehberliği ve Efendimiz Mesih İsa’nın kurtuluş ve önderliğinde erişilmektedir.

YOL ALFA VE OMEGADIR

Yol iki uç arasındaki manevi bir seyahattir. Yaratan'ın sonsuz içindeki ışması anından itibaren bizim Alfa dediğimiz noktadan o bilinmezi aklın sınırladığı bir sonsuzluk birimi içinde Omega dediğimiz noktaya kadar bir yoldur. Bu yol adeta tövbe ile hükümranlılık arası bir yoldur. Yani dönüşüm ve değişim – farkındalık ve sonrasında Yaratan'ı edinme yani yukarıyı aşağıya çekme noktası olan hükümranlılık arasındadır. Bu yol yukarıda da dediğimiz gibi ve Mesih İsa'nın kendi yaşamının gölgelerinde serinlediğimiz yani algıladığımız kadarıyla belli sıçramalarla aşılabilir bir yoldur. Bu yolda altın terki ve süreç ve üste ulaşma vardır. Daha önce dediğimiz gibi Efendimiz kendi “mana yolunda” bu sıçramaları üç aşamada deneyimlemiştir. Kendisi öncelikle 1. Galile'den Yeruşalim'e yola çıkmış; 2. “Yol'un yolcusu olmuş ve 3. Yeruşalim'i yaşamıştır. Bu sıçramanın adeta anatomisi gibidir. O zaman böyle bir yolculuğun bedeli her adımda geriye bırakılanlarla algılanabilir ve aynı zamanda yeni karşılananlarla da algılanabilir. Bedel yolun diyetidir. Bir düzeyin bırakılan kabı ve kılıflarıdır. Bedel aynı zamanda işlerliğin de işaretidir. Yani bir sonuç yoksa sebepte yoktur. Sebep varsa sonuç vardır. O zaman bedel varsa işleyiş vardır. Yaratan'ı edinme yolunda Ruh'un rehberliğinde Mesih'i giyinmek bedeli beraberinde getirecektir. Ama böyle bir giyinme aynı zamanda yolla tarif edildiğine göre ve bu yolun kapısı olarak Efendimiz Mesih İsa belirgin kılındığına göre kurtuluş ve sonrası bu kapı ve ardı ile bağlantılıdır. Bu kapı dar olarak tarif edilmektedir. Bir kapı varsa muhakkak ardı da vardır. Kapı varsa muhakkak yolu da vardır. O zaman öğrencilikten talebeliğe geçen kişi Mesih dergahından içeri dar bir kapıdan geçerek bir yola revan olmuş kişidir. Bu yolda Müjde kişinin üstündedir. Talebelik müjdeyi getirdiği gibi müjde de talebeliği getirmektedir.

KAPI GEÇİŞİ

Kapı geçişi rahatlama anıdır. Talebe olma çabukluğu esasında kurban sunma çabukluğudur. Bedeller daha o anda ödenmeye başlar ve bu ödenen bedeller “ruhun manevi coşkusu ve sevincinde” Mesih İsa’nın çekişine Mesih İsa’yı çeker. Mesela Matta o manevi sıçrayışı yaşadığı anın hemen arkasından kendisini olduğu gibi kabul eden kurtarıcısını başkalarına da takdim edebilmek için hemen bir ziyafet düzenlemiştir. Ve bu davette özellikle dini seviyeler için günahlı addedilen kişiler vardır. Yani “kabul kabulü getirmiştir.” Kısacası yol ıslahı, sulhu ve selameti ile birlikte işlemeye başlamıştır. Hem de daha giriş kapısında. Bu daha önce de dediğimiz gibi müjdenin talebe çekmesi durumunun tam tersidir yani talebenin müjdeyi çekmesi. Bu sevinç ve coşkuda bırakılmış bir seviyenin kabuklarının çığlıkları olduğu gibi duyulmaktadır. Ferisiler konuşmakta ve diğer seviyelerin arzuları haykırıp durmaktadır.

GEÇİŞ SONRASI

“İsa’yı izlemek” geniş bir kavramdır. Şartlar nettir. Efendimiz’e göre bir yol, bir gerçek ve bir yaşam vardır. Ve bütün bunlar Mesih İsa’nın üstünde toplanmıştır ve talebeleri ile ve hatta talebelerinden mana rehberi olabilecek olanlarla paylaşılan gerçeklerdir. Acılar yolundan dar bir kapı geçilerek girilen “mana yolu” bizi Mesih düzeyinde Yaratan’la form eşitliğine taşıyacak

olan yoldur. Bu yolda kutsal ve yalnız olma esasına rağmen bir de “mana grubu” gerçeği vardır. Yani Yaratan’ı yansıtmak tek başına olabilecek olan bir durum değildir. Bir mana rehberi, çalışılacak manevi kelam kaynakları ve elbette bir grup olmalıdır. Mesih İsa böyle bir mana grubu için baş olandır ve elbette Mesih İsa’nın capcanlı olan yaşamı bütün öğretileriyle kelimedir ve elbette bu iki ya da üç kişiden az olmayacak bir grupta doruklara ulaşacak bir yürüyüşür.

YOLA TALEBE OLMAK

Kainatta Yaratan’ı edinme yolları çeşitli gibi görünse de bu yol özellikle Efendimiz Mesih İsa’nın öğretisinde “kişinin kendini Mesih’le bütünleştirmesinde” kendini tam olarak ifade etmektedir. Yani Yaratan’ı edinip “benlik düzeyinden” esas “sevgi ve ihsan” düzeyine çıkmanın yolu inanma düzeyi inançlar yolu değil, edinimle bilinen inançlar yoludur. Bu gerçekten kişiden kişiye fark gösterse de böyle bir yol “kendini dostu uğruna feda etme yoludur.” Bu Mesih İsa olmanın ta kendisidir. Ama Yaratan’ın saran ışığı olan kutsal Ruh’un işleyişinde. Eğer saran ışık yoksa o inanç düzeyinde bir algıdır. Ve oradan sadece kuralları ile din ortaya çıkacaktır. Oysa Yaratan’a doğru yürüyüş yolu Ruh’un rehberliğinde Mesih İsa’yı giyinmişliğin yoludur. Bu yolun yolu da yine Mesih İsa’da “*karşılıksız aldınız karşılıksız veriniz*” (Matta 10:8) ilkesinde ifade bulmaktadır. Yani Yaratan’a doğru yürünen yolun yolu “tamamen sevgi ve ihsanın tam kelime kavramlarının kapsamlarıyla edinimi ve kişisel doğaya indirgenerek uygulanmasıdır.

Yola talebe olmak “hocanın uyandırmasıyla” bağlantılıdır.

Yaratan'a yürüyüş, insana yürüyüş ve gönle yürüyüşle bütünlük ifşa edilmektedir. Aynı şekilde mana rehberliğinde de Yaratan'ı edinme esasında hiçbir karşılık beklenmeksizin insanların dönüşüm ve değişimleri beklenmeksizin Yaratan'ı yaşamak esası vardır. Ve bu olguların döngüsünde mana yolu yolcusu müjdeden talebeliğe talebelikten müjdeye doğru dönüşüm ve değişimle bir manevi yükseliş içinde manevi bir hükmediş ve çoğalış içinde yoluna devam eder ve bu döngü içinde özellikle yukarıdan aldıkları ışıkla tam dolu olanlar "sevgi ve ihsana" tam dönüşüm ve değişim yapmaya başladıklarında artık mana rehberliğini de yerine getirmeye başlarlar. Ve Efendimiz Mesih İsa'nın öğretilerine göre yola talebe olmak yukarıdan uyandırılış ve aşağıdan gayretle, edinim testlerine tabi oluş ve önce ve hep Yaratan'a ve sonra hep insana ve gönle yürüyüş şeklinde özetlenen hat üzerindedir.

MANA REHBERLİĞİ

Bu bağlamda Mesih İsa talebeleri arasında özellikle bir grubu mana rehberliğine uyandırmaktadır. Ve bu talebeler özellikle kötü üzerine yetkin olmak için teşvik edilmektedirler. Çünkü bütün kaosun temel nedeni "kainattaki her şeyin iyi olduğu" gerçeğine karşı olan kötü olgusudur. Yani insanlar artı ve eksi kavramlarının işlerliğini algılamak yerine "kötü" olanı öne çıkarmak, abartmak, korkmak, çekinmek gibi birçok sebeple kötüyü baş tacı yaparlar. Oysa Yaratan'ı edinme yolunda Ruh'un rehberliğinde Efendimiz Mesih İsa'nın kurtuluşunda uyandırdığı ve hatta mana rehberliğine kadar kendisini manevi manada giyinmekle sorumlu kıldığı kişileri böyle bir algıyla mücadeleye davet etmektedir. Bu davet

bir manada “mana yolunda” ilerlemenin işaretidir. Bu yolda ilerleyen her kişinin Mesih düzeyine girme yolunda her adımlarının bereketlenmesi ve üstlerine bir başka mesuliyetin çekilmesidir. Bir manada Mesih İsa’nın “el vermesi” esasında “Yol’un yolcusu olan” her samimi Mesih talebesinin bir anlamda “Mesh edilmesi” ya da “el alması” gerçeğidir.

YOLUN YOLU

Eldeki işleyişi bırakma ve terk edişle başlayan yol, Mesih İsa’nın ardı sıra ilerlendikçe kişileri “mana rehberliğine” doğru çekmektedir. Bu yol Yaratan’ı edinme yolu olarak hakiki İsrail yani Yaratan’a yürüyenlerin yoludur. Bu manada Yaratan’a yürüyüş daha önce de çok tekrarladığımız gibi insana ve esas itibariyle gönüllere giden bir yoldur. Bunun sonucunda gönüllerden bütünlüğe uzanır ve Yaratan’ı edinir.

Mesih İsa’ya talebe olmak esasında “mana yolunun” yolcusu olmaktır. Ve bu yolculuk halkın içinde insana ve gönle yürüyen bir yoldur. Yaratan’ı yaşamak halkın arasındadır. Dağ başında ya da insanın esas yüzünden arındırılmış bölgelerde Yaratan’ı yaşamak esaslı olarak bütüne yürüyüş olamamaktadır. Bu nedenle Mesih İsa yolun yolunu özellikle “mana rehberliğine” çağrılmışlar olarak halkın arasına yönelmek olarak ifade etmektedir. Çünkü amaç haktan alınan ışığın halka yansıtılarak “ışık olma” emrinin yaşanıp ışığın halka yansıtılmasıdır. Bu yansıma ve yansıtılmada esas ışığı Yaratan’ın kendisidir. Bu nedenle Mesih’in buyruklarında bu yolun yolu yani yürüyüş prensibi esasında “karşılıksız aldınız

karşılıksız verin” ilkesinde özetlenmektedir. Ve elbette bu diğer ilkelerle şekillenen bir yol haritasıdır da. Her bir öğrencilikten talebeliğe geçmiş samimi bir Mesih inanlısı vakit tamam olup Ruh’un uyandırılışında bir mana rehberi olarak Mesih İsa’nın yaşamını yaşamında ifşa edecektir. Bu seviye Efendimiz’in özellikle on iki talebesini böyle bir hizmete tayininde açıktır. Ve daha önce hep söylediğimiz gibi “Mesih’i düzeyin ifşası” için seçilmiş “mana önderleri” için adeta buyruklarında o üç önemli irşat için mürşit olma ilkesini bir anlamda detaylandırmaktadır. Yani her şeyden önce Yaratan’ı yaşayan Mesih İsa’nın Yaratan’ı yaşayan talebeleri Mesih talebesi olma onurunda öncelikle Yaratan’ı “sevgi ve ihsan” vasıflarında Ruh’unda ve Mesih’inde edinip yaşamalıdır. Bu birinci ve en önemli noktadır. Bu noktada var olan talebenin hakikaten Ruh’un rehberliğinde ve Mesih’in önderliğinde “dönüşüm ve değişimi” yakalamış “çağrılmışlık, aklanmışlık ve kutsanmışlık” yolunda olmalarının en güzel ifadesidir. İkinci nokta ise bütün bu Yaratan’ı yaşama dediğimiz “mana yolu” yolculuğu dünyevi bütün beklentilerden uzakta gerçekleştirmeleridir. İnsanları kötü kavramından her şeyin “iyi olduğunu” algılama kavramına taşımak gibi bir iyileştirme gerçeğinde ıslaha, sulha ve selamete çağrı ve bilhassa bunu yaşamalarına yardımcı olmak ve onlara hakikaten kurtuluş yollarında teşvik ve desteklemek hiçbir beklenti olmaksızın yapılmalıdır. Ve üçüncü önemli nokta ise ışık ancak ışığı yansıtabilecek olan kişi için vardır. Yani illa verilenlerin alınıp dönüşümün ve değişimin olacağı beklentisine girmek Yaratan düşüncesi içinde anlam taşımamaktadır. Çünkü Yaratan düşünce bütün işlevini karşılıksız sevgi ve ihsan içinde gerçekleştirmektedir. Aşağıdaki özellikle mana rehberleri için yol haritası bir diğer anlamda “Yol’un yolu (prensibi)” başlığı altında toplayabileceğimiz yedi buyruk tamamen bu üç ana temel üzerine oturtulmuştur.

Ruh'un hazırladığı yürek Mesih İsa'nın Müjdesi olan "tövbe ve göklerin egemenliği müjdesine" icabet ederek mantık üstü inanca yani Yaratan'ı edinme yoluna çıktığında artık yavaş yavaş öğrencilikten de Mesih talebeliğine geçmiş olur ve o kişi artık "YOL'un yolcusudur." Bu düzeye ulaşan bir talebe için artık talebe Müjdeyi ifşa etmeye başlamıştır ve bu ifşa ise "Yol'un yolu" olarak karşımıza çıkmaktadır. Ve "hocanın uyandırdığı" talebeler "yolun yolunu" yine Efendimiz'in buyruklarında algılarlar bu buyruklara göre bu düzeyde Mesih talebesi için artık yürüdüğü yolun prensipleri şu şekilde ifade edilmektedir:

Ruh'un rehberliğinde Mesih İsa'da kurtuluşla saran ışığı yüreklerinde yaşayan Mesih talebeleri yolun bu noktasında artık "mana rehberleri" olmaya başladıkları için kendilerine şöyle bir yol haritası çizilmektedir;

1. Işık önce etraf içindir.
2. Işık netlikle ışımalıdır.
3. Edinilebilir olmalıdır.
4. Geri yansıma beklentisi olmamalıdır.
5. Sade bir hayattan ışımalıdır.
6. Islah edici olmalıdır.
7. Işığı alanların ışınması beklenmemelidir

Kısaca ifade etmek gerekirse Yaratan'ı yaşayan Yaratan'ı aynı zamanda edinmiş olandır. Efendimiz Mesih İsa'da Yaratan "sevgi ve ihsan vasıflarında" vardır ve Ruh'un aydınlığında aydınlatan olarak kurtarıcımız ve efendimiz kendini bütün insanlığa takdim etmektedir. Ve Mesih İsa'nın kurtuluşunda Mesih'i düzeye yola çıkmış olan her yolun yolcusu da yolun yukarıda yine Efendimiz'ce belirginleştirmiş yol prensipleri ile devam etmekle kendileri ışığı alıp ışık oldukları derecede o muhteşem ışığı kainata yansıtırlar. Bu Mesih düzeyidir ve bu düzey sevgi ve ihsan düzeyidir. Bu Mesih İsa'nın talebelerinde ışıdığı kurtuluş ve sonsuz hayat düzeyidir. Ve elbette önce kendi benliği algılayan ve sonra bu seviyenin Yaratan'dan uzaklığını fark eden kişiler öğrenci olmaya başlarlar ve sonra Yaratan'ın Ruh'unun işleyişinde Mesih seviyesi onları daha üste davet eder ve orada Mesih gönlüne kavuşurlar yani talebe olurlar ve talebelikte Müjde yaşandıkça yavaş yavaş Mesih İsa ifşa etmeye başlar ve "mana rehberliği" dediğimiz bizdeki ışığın yansımaya başladığı bir seviye ortaya çıkar. Ve bu seviyede artık Mesih İsa hakikaten izlenmektedir ve Efendimiz'in söylediği gibi bizde "yeni yaşam" yaşanmaya başlar, bu yaşam "bol yaşam" olur ve bu yaşam Yaratan'la form eşitliğine doğru "sonsuzluğa taşar." Ve elbette her bir seviye öğrencilik seviyesi de, talebelik seviyesi de ve mana rehberliği seviyesi de Efendimiz Mesih İsa'nın kendisini insanlığa takdimi misali elbette hep bir bedelle bağlantılıdır. Ama bedel "sevgi ve ihsanın" ne denli temelli olduğunun en güzel göstergesidir. Ve "mana yolunun" olmazsa olmazıdır.

XIII. ZORLU TIRMANIŞ (*Matta 10:16-17*)

Sizi koyunlar gibi kurtların arasına gönderiyorum...

insanlardan sakının.

- Matta 10:16

Daha önce talebeliğin bedelini bir alt düzeyi terk etmek olarak belirginleştirmiştik. Yani öğrencilik düzeyinde bir şeyleri öğrenmek henüz adanmış olmak anlamında değildir. Ama mürşide tabi olma demek artık irşada hazır olmuş olmak demektir ve bu esasında bir üst akla tutunmak demek olduğu için kendi başını eğmek anlamındadır. Doğal olarak bu baş eğişte de yüreğin talimi başlamış olur. Çünkü kolay kolay insanlar bir başka insana baş eğmeyi sevmedikleri için zaten asırlardan beri putperestlik dediğimiz Yaratan'ı yansıtmadan kaynaklı “verme” hep kurbanların bir takım cansızlara sunumu şeklinde ortaya çıkmıştır. Oysa Efendimiz Mesih İsa'nın tabiriyle de tasdik olunduğu gibi şeriatın yani hakiki manada “mana yolunun” aslı ki şeriat, yol bir dini kurallar bütünü değil de hakiki manada Yaratan'a doğru giden yol olarak algılanırsa bu yol “Yaratan'ı bütün kalple sevmek ve dostunu yani insan kardeşini bütün yürekle sevebilmekten” geçmektedir. O zaman demek ki talebeliğin bedeli öğrencilikten bir yukarı çıkıldığı an “adanmışlık” dediğimiz bir şeylerin bırakılıp yeni bir ufka yelken açmak demektir. Bu yelken açışta yine daha önce gördüğümüz gibi ve Luka'nın kendi yazılarında ifade ettiği gibi “tekneleri karaya çekme ve her şeyi bırakma ve Efendimiz İsa Mesih'in ardından gitme” (*Luka 5:11*) şeklinde bir adanma ortaya çıkmaktadır. Bu talebelik bedelinin ödenmeye başladığı andır. Bu Yaratan sureti olma hakikatinde kişinin

Mesih'i düzeye doğru mürşidi ve kurtarıcısı olan Efendimiz Mesih İsa'nın gönlünü edinmekle yürüdüğü yol, gerçek ve yaşamdır. İşte artık Yaratan Ruh'un rehberliğinde ve Mesih'in önderliğinde yaşam olmaktadır. Yani Yaratan yaşanmaktadır. Mesih İsa'nın Yaratan'ı yani "O muhteşem Yaratan düşünceyi" yani "Baba'yı" Ruh'unda yaşaması gibi ve bu yürüyüş artık "mana yürüyüşüdür." Acılar yolu arkada kalmıştır. Öğrencilik esnasında hala bir geçiş vardır ve bu geçiş burada yön değiştirmiş artık tamamen aitlik gelmiştir. Ama İsrail'in yani Yaratan'a yürüyen misali olan o muhteşem Mısır'dan çıkış öyküsünün gerçeğinde Yaratan'a yürüyen Mesih talebelerinin de yolu uzundur. Çöle çıkmak artık Yaratan'ı yaşamaya başlamaktır. Orada Musa öndeydi. Oysa artık Mesih yürekdedir. Yani Mesih düzeyine, hakiki mana yolu sonuna Yaratan suretinde Yaratan'a dönüş daha manevidir, yani daha derindir, yani daha yürekdedir. İşte bu nedenle İsa Mesih Yaratan'ı yaşarken ölümüne yaşamış ve haçın üzerindeki teslimiyeti ve kurtarıışı ile bize çok daha derin, çok daha yürek derinliğinde Yaratan'a yürüyüş yolunun sonunu yani Yaratan'la bütünleşmeyi getirmiştir. İşte esas kurtuluş bu bütünlüktedir.

MANA REHBERLİĞİ

Bunları algıda bedelin farkındalığında Mesih İsa'yı kurtarıcı ve Efendi kabul eden talebe için artık "gel ve gör" kavramı vardır. Yani "tadın ve göründe" Yaratan yaşadığı için bu kişiler hem Müjdenin ışığında yolun dostu olmuşlar yani Mesih yoluna baş koyan Mesihiler, Mesih talebeleri olmuşlar. Hem de aynı zamanda artık ışıklarını yansıtan yani "sevgi ve ihsan Olan'ı" yansıtan.

Yaratan vasfını İsa Mesih'te Ruh'un aydınlığında nakşedenler olarak bu vasıfları yansıtanlar olmuşlardır. Yani "mana rehberleri." Ve bu rehberlikte artık "yolla bütünleşenler olarak" böylesi muhteşem Yaratan'a yürüyüşün yolcusu olarak yoldadırlar ve bu yolu yürümenin yolu da yine daha önce çalıştığımız gibi Efendimiz Mesih İsa'nın öğretilerine göre yedi adımla ifade edilmiştir. Yani bu yürüyüşün artık bir yolu bir usulü vardır. Bu yürüyüşün hem kendini hem çevresini aydınlatan bir karakteristik özelliği vardır, bu yürüyüş "nur" saçan Ruh'un aydınlattığı ve her tarafı Mesih, Mesih yaptığı bir yürüyüştür. Bu nedenle bu seviyedeki her kişi için artık içe yolculuğu aynı zamanda dışını da çeken bir yolculuktur ve Yaratan'ın ışığı artık bu kişiden yedi adım halinde yansıyor durmaktadır. Bu adımlar şunlardır:

1. Işık önce etraf içindir.
2. Işık netlikle ışımalıdır.
3. Edinilebilir olmalıdır.
4. Geri yansıma beklentisi olmamalıdır.
5. Sade bir hayattan ışımalıdır.
6. Islah edici olmalıdır.
7. Işığı alanların ışınması beklenmemelidir

VE ZORLU TIRMANIŞ

Elbette Mesih İsa'nın kurtuluşunda ve Ruh'un rehberliğinde “mana yolunda” yepyeni bir hayat esasında “Yaratan suretine” dönüş demektir. Ama benlerin dünyası olarak temelli olan dünya için bu bir yığın delice arasında buğday olmak gibidir. Zaten mesellerinde Efendimiz Mesih İsa da bunu belirtmektedir. Ve buradaki ifadesinde de bu durumu “kurtlar arasında koyunlar olarak” ifade etmektedir. Kısacası yukarıdan aşağıya Yaratan'dan kopup gelen Yaratan sureti amaçlı bir durum için yaratılmış insan ruhu öncelikle kendi benliğinin farkındalığı için “benler alemi” içinde bir “ben” olarak çırpınıp durmaktadır. Ve bu nedenle “yukarıdan uyandırılmaya” kurtarılmaya ihtiyacı vardır. Kurtuluş algısı da bu nedenle zaman içinde dıştan içe doğru bir gelişimle belli “peygamberler” dediğimiz “mana yolu aydınları” rehberliği ile başlayan bir serüvenden Mesih İsa'ya yani “gönle inen” bir kurtuluş noktasına kadar basamak basamak bir gelişim çizgisi izlemiştir. Bu çizgi belli bir yükseliş çizgisidir. Mesih kapısı ise bu çizginin artık vaat edilen topraklara giriş çizgisidir. Ve bu çizgi otomatik olarak “kapıdan giriş anından itibaren” yine kendi içinde bir yükselişi izlemektedir. Ve elbette köklü ve karmaşık sistemlerin bir arada işlemesi oldukça yavaş ama birbirine bağlı çarklara bağlıdır. Ve bu yavaşlık insan açısından bir zaman çarkı olmasından yavaş görünen bir durumdur. Oysa bütün kainatın işleyiş çarkları esasında görünmez ama varlığı kuşku götürmez idari sistemlerin ışığında var olan görünür idari sistemlerin işleyiş bütününde bir sürekliliktir. Ve bu süreklilik canlılığın bir sonucudur. Yeter ki insan suret olma yani esas yaratılma gayesi koşuluna uyandırılınsın ve bu uyandırılıştta Mesih İsa'nın o muhteşem öğretiş, kurtuluş ve mana anlamında hayat verme kavramlarını algılayıp “yaşam edinebilsin.” Bu noktada “Mesih İsa'yı giyinme” terminoloji olarak bütün bu kavramları kendi

varlığımızda sindirip doğamızın ıslahında doğa edinebilerek ilerlemek demektir. Eğer bu ilerleyiş kavramı olmasaydı Mesih İsa'nın ölüme ve sonrasına doğru giden ve diriliş kavramı ile sonsuzluğa doğru yükselen ve uzanan yol çizgisi asla olmaz. Ve elbette bütün bunlar soyut kavramlar olduğu ve her bir ferdin kişisel olarak yani ferdin ferda bunları kendi yaşamında yaşaması gerçeğinde yaşanması gerektiğinden elbette zordur. Ve bunları algılayan ve Mesih'i düzeye yani "insan-ı kamil'e" doğru Mesih'te ve Ruh'ta mana yolculuğuna çıkan kişi için elbette "benlik sistemlerinin" işlediği çevrenin tersine hareket etme esasında zorluk vardır. Ve bu zorluk esasında zirveye tırmanış zorluğudur ve olması gerektir.

VE RÜZGÂRI GÖĞÜSLEMEK

Zirve yürüyüşü aslında bir yürüyüşten ziyade bir tırmanıştır. Tırmanış aynı zamanda bir yükseliştir. Bütün bunlara baktığımızda yukarılarda oksijenin çokluğu hem iyidir hem kötüdür. İyidir çünkü hayat kaynağı oksijendir, kötüdür yükseldikçe basınç sorunu yaşanır ve insan bütün bunları göze alarak tırmanışını yavaş yavaş her seviyeye bütün bünyesini alıştırmakla devam etmesi gerekmektedir. Elbette bunları anlatmamızın nedeni örneklerle soyut olan manevi yükseliş konusu Mesih İsa'nın kendi yaşam tecrübe ve öğretileri ve kurtuluşunda "haç ve üstü" kavramlarını yaşamlarımızda netleştirmektir.

Böyle bir yükselişe en çok tepkiler hiç kuşkusuz öncelikle dıştan kurtuluş çağrısını alıp yani mana yolunun ilk başlarında

peygamber öğretişleri düzeyinde kalanlardan gelmektedir. Efendimiz'in yorumları ve öğretişleri ve yaşam tarzı Yaratan'ı yaşamak şeklinde irdelendiğinde Yaratan'ı bir takım paket programlar şeklinde belli uygulamalar içinde görenlerin tepkileri şiddetli olmuştur. Ve aynı şey hakiki "Mesih talebeleri" için her çağda geçerli bir konumdur. Hele hele "mana rehberliğı" düzeyinde bir Mesihi yaşam kişilerden yansımaya başladığında büyük bir karşı rüzgâr görmek mümkündür. Bu tarz bir durum kaçınılmazdır. Efendimiz de buna net bir biçimde işaret etmektedir. Özellikle hakkıyla "mana grubu" içine dahil olup bu "mana grubunda" Mesihi düzeyi yaşam edinme yolunda ilerlemek bu karşı rüzgârları netleştirecektir. İşte bu nedenle Efendimiz talebelerinin belirginleşmesi durumunda ortaya çıkan mana grubu içinde talebelerini bu rüzgârı göğüsleyebilecek bir biçimde eğitmektedir.

KARŞI RÜZGÂRA DÖRT NEDEN

Yaratan'ı yaşamak yani Mesih İsa'nın kurtarışını gönenerek Yaratan'ın Ruh'unun rehberliğinde "sevgi ve ihsan yaşamını" yaşamak bir takım güçlü karşı rüzgârlar doğurmaktadır. Bu karşıtlığın nedenlerinden biri kişinin Yaratan'ının kendi varlığı içinde net olarak bilmeye başlamasıdır. Yani Yaratan ile yaratılan arasında hiçbir engel yoktur. Bu esasında böyledir. Çünkü yaratılışta "Yaratan düşünce kendi işlevinde maddeyi hiçlikte varlık olarak doğrudan ortaya koymuş" ve her bir zerre ile Yaratan düşünce ve bütün sistem ilişkilidir. Yani bütünlük tamamen Yaratan'da olmakla birlikte Yaratan'la da doğrudan ilişkilidir. Oysa inanç sistemleri özellikle kurumsallaşan her bir inanç sistemi insan ile Yaratan arasında birçok farklı aracı yollar

oluşturmaktadır. O zaman hakiki Mesih talebeliğinde bu olmadığı için elbette özellikle kurumsal inançların ve bu inançların fertlerinin tepkileri bir karşı rüzgâr oluşturacaktır. Bu kaçınılmazdır. Ve Efendimiz Mesih İsa bunu özellikle talebelerini “sevgi ve ihsanda” Yaratan’da insana ve gönüllere doğru yürüyüşlerinde net bir biçimde ifade etmektedir.

İkinci nokta ise elbette Yaratan’la yaratılan arasında doğrudan ilişkinin sağlanması özellikle inançlar içinde kendi “ben” varlıklarını öne çıkarmış olan bir takım insanların “kendi öz güvenlerini” sağladıkları diğer insanları kontrol etme mekanizmasını da aradan kaldırmış olacaktır. İşte bu da yine büyük bir karşı rüzgâr oluşturmaktadır. Çünkü her bir yaratılmış Yarattılanda aynı sevgi ve aynı muhabbette ve aynı manevi bakış açısı altında değerlendirilmiş olmaktadır. Bu ise özellikle inançlar içinde belli kademelerde kendilerini bir takım vasıflarla yetkin kılan birçok kişinin devre dışı kalması demektir.

Üçüncü nokta ise, Yaratan’ı edinme yolu öğretisi özellikle bir takım araçlar vasıtasıyla ve insan üretimi uygulamalar aracılığı ile inaniş sağlamanın tam tersinde bir öğretilir. Ve bu öğretiler mevcut sistematik ve kurumsal ve hatta kültürel inanç biçimlerini doğrudan olumsuz bir biçimde etkilemekte ve hatta bu tarz öğretilerin temellerini tamamen sarsmaktadır. Oysa birçok inanç kendi inanç sistemi, algısı ve yapılışını ile ve elbette uygulamaları ile hep bu tarz dogmalara bağlıdır. Ve elbette Yaratan yaratılan ilişkisinde özellikle Yaratan düşüncenin işlevi ve sonucunda bütün alemle ilişkilendirilmesi gibi bugün bütün biliminde üstünde durduğu bir noktaya gelmiş olması elbette dogmaları ortadan kaldıracaktır. Ve bu dogmaların yol, gerçek ve yaşam öğretisi olan Yaratan’la form eşitliği öğretisi yani “sevgi ve ihsan Olan’ı” Mesih’inde ve Ruh’unda edinme öğretisi önünde dayanabileceği

hiçbir dalının olmaması elbette büyük bir karşı rüzgârı da beraberinde getirecektir.

Dördüncü ve son nokta ise elbette böylesine halisane, Yaratan'a yürüyen yani hakiki manada "İsra-el-Allah'a yürüyen" olan bir yaklaşımda, sevgi ve ihsan Olan Mesih gönlünü edinmiş olmak bir takım sistem, uygulama ve dogmalar arkasındaki kişilerin esastan yoksun olduklarını ortaya koymuş olacaktır. Yine burada müthiş bir karşı rüzgâr söz konusu olacaktır.

Kısacası bu dört nokta Mesih gönlünü edinerek Yaratan'ı Ruh'ta ve gerçekte yaşam edinen her bir fert için karşı rüzgâr oluşturacaktır. Her şeyden önce bu Efendimiz Mesih İsa'nın kendi deneyimleriyle ortaya koyduğu ve talebelerine ve dolayısı ile bizlere aktardığı netlikte bir gerçektir ve Yaratan'a yürüyüşün Mesih İsa ile birlikte Ruh'ta zorlu tırmanış gerçeğidir. Eğer bunlar hayatımızın bir parçası olmuyorsa dönüşüm ve değişim yolu üzerinde "üstü alta çekme konusunda" bizler henüz dini seviyelerde geziniyor olabiliriz. Oysa tamamen Yaratan'ın ışığını alıp yansıtma ve surete dönüşme aşaması olan tırmanışın başlangıcı yukarıda bahsedilen bu dört nokta ile sabitlenen bir gerçektir.

SURETE YAKIŞAN

Yaratan her şeyin başında bütün madde alemini büyük bir mana bilinmezliği içinde ışıkla açığa çıkarmıştır. O zaman bu ışık oluştta "kaostan ıslaha" doğru sürekli bir dönüşüm ve değişim gerçekleşmektedir. Ve bu dönüşüm ve değişim olgusu sonunda hep "İYİ" dediğimiz net bir inanılmaz ve tarif edilmez bir hazzı bize

sunmaktadır. Belki bu haz sadece bizim algıladığımız iç dilimizin ifadesi kadar olan bir algıdır ve belki bu “hazzın” çok ötesinde henüz madde varlığımızda algılayıp edinemediğimiz bir “İYİ” kavramında dehşet mükemmel ve muhteşem ve kelimelerin tarif edemediği ve Pavlus’un da ifade ettiği “önümüze serilecek yücelik” şeklinde bir kavramdır. Demek ki, her şeyden önce Yaratan’ın hakikaten sureti olmak bir anlamda küçücük o cüzi yani gözle görülemeyecek kadar küçük varlığımızda Yaratan’ın yaptığını yapmak, O’nu ifşa etmek demektir. Peygamber düzeyi ile ifade ettiğimiz “mana önderleri” ancak bu ifşayı bizlere tarif etmişlerdi oysa Kurtarıcımız ve Efendimiz Mesih İsa bu ifşayı bizzat kendi varlığında yaşayarak Yaratan’ı bir nokta içinde bizlere ifşa etti ve bu ifşasında da bize esas suret olmanın ne manaya geldiğini öğretmiş oldu. Buna göre bizler hakikaten Yaratan’ı edinmek ve O’na Mesih’inde ve Ruh’unda yeniden tam bir bütünleşmede kavuşabilmek için O’nu bulduğumuz yerlerimizde ve diğer bütün bizler gibi öz doğalarında henüz benlikte giydirilmiş birçok kaosu yaşayan insan kardeşlerimize Yaratan’da öz doğamızın suret gerçekliğini aktarmamız görevi düşmektedir. Çünkü işin döngü kaidesi budur. Yani bütün alemin dönen yaşam çarklarında her aşamanın getirdiği sorumluluklar vardır. Eğer Mesih İsa ile Ruh’un rehberliğinde bir aşamaya gelinmişse o zaman bu aşamada artık bize karşılıksız sunulan lütfun bir ders önce öğrendiğimiz gibi “karşılıksız sunumu” bir yaşam evresidir ve o evrenin olmazsa olmazıdır. Çünkü Efendimiz’in hayatında bu gerçek şöyle ifade bulmaktadır: *“Kalabalıkları görünce onlara acıdı çünkü çobansız koyunlar gibi şaşkın ve perişandılar”* (Matta 9:36) ve Hezekiel’de yazdığı gibi, *“çobanları olmadığı için dağıldılar ve yaban hayvanlara yem oldular”* (Hezekiel 34:5).

Kısacası Yarattılan Yaratan’ı yansıtana kadar özüne dönmüş,

aradığını bulmuş, esas yaşam gayesine ulaşmış olmayacaktır. Bu nedenle olması gereken bir düzeyde Yaratan'a yürümeye başlayan kişiler aynı zamanda talebeliğin ayrıcalığında "mana rehberleri de" olmak zorundadırlar. Ve bir toz zerresi mahiyetindeki insan bu rehberliği ile esasında madde dünyasına Ruh'un rehberliğini taşımaktadır. Ve bu rehberlikte bu kez Yaratan'ın rolü o küçük toz halindeki diğer insan ruhlarına, kaos içindeki insan ruhlarına "ışık olsun" demektir. Ve böylelikle manadan maddeye ve maddeden manaya çarklar dönmekte ve dişliler yerli yerinde işleyerek "yaşam olmakta" ve her şey yeniden ve yeniden Yaratan'dan ışıyıp Yaratan'a geri yansımaktadır.

XIV. FARKLILIKLARDA IŞIMA (*Markos 5:37*)

Petrus, Yuhanna ve Yakup ve kardeşi Yuhanna'dan

başka hiç kimsenin kendisiyle birlikte

gitmesine izin vermedi.

- Luka 8:5, Markos 5:37 ve ayrıca Luka 9:28

Genelde Mesih İsa'nın oluşturduğu Mesih bedeninde Mesih talebelerinin birbirinden farklı kişiler olduğu oldukça açıktır. Bu farklılığı Mesih İsa'nın etrafındaki talebelere bakarak görmek mümkündür. Mesih talebeliği Petrus ve Matta'nın talebeliğe geliş yollarında dahi bir farklılık göstermektedir. Ve Mesih İsa'nın bu talebelere yaklaşımında da bir farklılık söz konusudur. Her şeyden önce Yaratan ışığını herkese sunmaktadır ve Yaratan'ın ışığının kırılması ve bu ışığın ışımada özellikle gök kuşağının yedi renginin olması da Yararatılmış ruhların ne denli farklı renklerden oluşmuş olmasından kaynaklanmaktadır. Bu nedenle yedi renk envai çeşit renkleri oluşturmakta yedi temel nota da envai çeşit sesleri oluşturmaktadır.

Ama bütün bunların bir araya gelmesinde yine de inanılmaz bir bütünlük güzelliği vardır. Oysa biz insanlar genelde bu renkliliği ancak içimizdeki renkleri ayırt etme özelliğimiz kadar görebilme şansına sahibiz. Yani baktığımız belli bakış açısı merceklere göre bunları ya seçeriz, ya yorumlarız ya da karar veririz. Oysa Mesih İsa için bu farklılıklar özellikle farklılığın farkında olup bu farklılıkları algılayan ve bu farklılıkların surete dönüşme yolunda olmasına karşı çıkmayanları dahi dahil etme kaygı ile harika bir

Mesih grubu oluşturmaktadırlar. Zaten bu durumu hem kendi Yaratan'a yürüyüşünün en üst doruklarında yani Yaratan'ı yaşama, form eşitliği doruklarında göstermektedir. Hem de çevresine kabul ettiği kişilerde bunu göstermektedir. Oysa bizler için Yaratan'a yürüyüşün henüz başlarında yani "edinim testi" aşamalarında olmamızdan kaynaklı olduğu üzere henüz "insanları buldukları yerlerde olduğu gibi kabul" kavramı bizde oldukça zorlu bir kavramdır.

FARKLILIKLARI KABUL

İlginçtir Mesih İsa bir yüzbaşıya "*İsrail'de böyle imanı olan birini görmedim*" (Matta 8:10) derken birçok günümüz öğretilerinin çok üstünde esaslı bir yürek edinimine vurgu yapmakta ve bu kişiye kurtuluş vermektedir. Diğer tarafta İsa'nın adını kullanarak bir takım doğüstü işler yapmaya kalkan ama İsa'yı izlemediği için Yuhanna tarafından engellenmeye çalışılan kişi konusunda yine Efendimiz "*size karşı olmayan sizdendir*" (Luka 9:50) derken de yine aynı şekilde inanılmaz bir biçimde Mesih talebeliğinin ne denli açık bir "Yaratan'ı edenim yaşamı yolu" olduğuna vurgu yapmaktadır. Ve diğer taraftan yanında gezen kişilerin "dindarlardan tutun da, halk tarafından özellikle o dönemin Yahudi toplumu tarafından pek de kolaylıkla kabul edilemeyen birçok kişilere kadar olması da yine bize Mesih İsa'nın Yaratan'ı yaşayan yürekte Mesihi düzeyin ne denli geniş "sevgi ve ihsan Olan'ı" yansıtan bir gönül görüşüne sahip olduğunu açıkça göstermektedir. Çünkü Mesih İsa'nın açtığı kapıdan Mesihi seviyelere uzanan inanılmaz geniş bir Yaratan-yaratılan buluşma noktası söz konusudur. Bu nokta işte esasında kurtla kuzunun bir arada buluştuğu noktadır. Korkuların olmadığı noktadır. İnsanların

şaşırma ihtimalinin zayıf olduğu nokta bu noktadır. Çünkü bu noktada Yaratan'ın "sevgi ve ihsan vasfı" artık giyinilmiş olmaktadır. Ve elbette "eksikliğin hala mevcudiyetinde" ama aynı zamanda Mesih İsa'nın ifadesinde olduğu gibi "ne mutlu eksikliğin farkında olanlara göklerin hükümlerliği onlarıdır" sözü artık o kişiler içindir. Zaten böylesi geniş kapsamlı bir davetin Mesih İsa'nın mesellerinde de yer alan "şölen sofrası" meselinde de ifade edildiği kesindir. Ve bu meselde "*gidin yol kavşaklarına, kimi bulursanız düğüne çağırın*" sözleri ardından "*iyi kötü kimi buldularsa, hepsini topladılar, düğün yeri konuklarla doldu*" (Matta 22:9-10) sözleri yer almaktadır. Burada Efendimiz Mesih İsa'nın Yaratan'ın insanlığa bakışının kriterleri nettir. İnsanları buldukları noktada surete çevirme, aldıkları kadarıyla kabul etme eğilimindedir. Yeter ki, yürekleri saran ışığın ışmasına yönelsin, yeter ki, uyansın. Bu uyanış Yaratan'dan gelişin Yaratan'a dönüşe doğru kıvılcım aldığı andır esasında. Ve Efendimiz Mesih İsa işte böylesine engin bir bütünlük bakış açısında Yaratan'ın Mesih'i olarak kurtuluş hizmetine baş koymuş olmaktadır.

İLAHİ KABULE İNSANİ RET

Evet, diğer taraftan kapının darlığından bahsedilmektedir, fakat bu darlık Yaratan'dan ötürü değil yaratılanın bakış açısından farklılıklardaki ışımaları görmemekten ve kendilerini bir takım din adamlarının oluşturduğu belli ilahiyat inanç açıklamaları arasında sıkışıp kalmalarındandır. Yani kapının darlığı Yaratan'ın daraltmasından değil yaratılanın kendi benliğinin sınırları içinde

kalmasında maddi dünyanın algılarında kendini sınırlamasından kaynaklanmaktadır.

O zaman bize göre bir takım dini uygulamalar dahi sadece belli inanç açıklama sıralamasını görsel anlamda ve hatta fiziki manada yerine getirenler içindir. O zaman Mesih İsa'nın "yüzbaşının" iman edinimine verdiği paye boşa gitmiştir. Yaratan'a yürüdüğünü iddia eden birçok Yahudi arasında yüzbaşının imanına rastlanmasının zor olduğunun dile getirilmesi ve bu imanın sonuç getiren bir iman olması öğretisi ve bu öğretinin içerdiği esaslı insan suretine dönüştüren ve değiştiren iman kavramı bir takım dini kurum ve kuruluşların inanç algılarının altında kalmıştır. Bu dehşettir. Mesih İsa'yı sadece "benim algı bencilliğimin içine alıp potamda eritmem" demektir ve bunu "imanlılık adına yapmam" demektir. Ve ne yazık ki, bu hem bütün tarih içinde ve elbette bugün de birçok "Mesih İsa'ya iman ettiğin söyleyenler" arasında yaygındır. Çünkü hala en manevi aydınlanmış gibi görülen yüreklerde ve elbette bu kişilerin kafalarında bile Yaratan ile yaratılan arasında birçok uygulama şartsız ve şüphesiz sanki olmazsa olmaz bir ön şarttır.

GÖNÜLLERE FARKLI IŞIMA

Mesih İsa'nın gönüllere ışımalarının bile her bir gönül'e farklı yollarla olduğu gerçeğini daha önce hem Petrus'un hem de Matta'nın talebeliğe gelişi esnasında görmüştük. Konu Yaratan'ın

ışığının işlediği gönüller olduğunda ve Ruh'un nereden estiği belli olmadığı gibi bir gerçekte söz konusu olduğuna göre, insanların Yaratan suretine dönüşüm yolu olan Yaratan'a yürüme yoluna çıkışlarının esasında gönüllerin manevi konumlarından ötürü belli bir yöntemi, bir belli izlenecek metodu yoktur. Esasında var olan metot sadece Kutsal Yazılar'da anlatılan insanın Yaratan ile olan tecrübeleri ve bu tecrübeler üzerinde gönlün ışığı alması konusunda aydınlatılması gerekliliğinde samimi bir mana rehberinin mevcudiyeti ve farklılıklarda ışımanın sağlanması için bir Mesahi meclisin yani mana grubunun oluşmasıdır. Bütün bunların üzerinde Mesih İsa'nın kendi varlığında Yaratan'ı yaşaması bir temel "mana yolu" yaşam pratiği olarak belli bir manevi yürüyüş hattı çizmektedir. Ve bu temel zemin üzerinde bir üstte bahsettiğimiz bu metin, üstat ve grup üçlüsünün tamamlanmasında kişi artık "acılar yolundan" yavaş yavaş hareketle "mana yoluna" yönelmiş demektir. Ve bütün bunlar dahi her bir adımda her bir fertte farklı gönül ışımlarında atılan adımlardır ve farklı darlık ya da genişlikte bakış açılarında değerlendirilmektedir. Ve Mesih İsa'nın kendi yaşam zeminini üzerinde en azından en temelinde Yaratan'ı edinme yolunda Yaratan'a yürüyüşle Yaratan'ı yaşama noktasında "Yaratan suretini" dönüşüm ve değişimin temel hatları bize netleştirilmiştir.

İŞİMANIN İŞLEYİŞ HATTI

Elbette Mesih İsa'nın kendi hayatında bir anlamda Yahya'dan aldığı manevi bir tasdikle Yukarıdan uyandırılmışlığını aşağıdan gayretle Yaratan'a yürüme ve dolayısı ile sonunda da Mesahi

düzeylerin ifşasında Yaratan'ı yaşama haline sokmuştur. O zaman hat nettir. Mesih İsa'nın tarifinde hat nettir. Bu hatta göre Yukarıdan uyandırılma yani yukarıdan verilmedikçe herhangi bir manevi uyanışın olması mümkün değildir. Hatta kişiler belli dinlerin içinde dahi olsalar, bu kişilerin hakikaten Yaratan'ı edinme yolunda uyandırılmış olmaları söz konusu değildir. Yukarıdan uyandırılma Yaratan düşüncenin işlevi olan Yaratan'ın saran ışığı yani Ruh'unun yüreklere yönlendirdiği, o yaratan ışığının yürekçe edinilme noktasına gelmesinde, aşağıdan bir gayretle kucaklaşır. İşte bu uyandırılma ve uyanma anıdır. Bu uyanma anı insanın "kendi beni için alma" şeklinde, doğaya genel zıtlığı ile bir farkındalık oluşturur ve bu farkındalık kişinin kendi beninde esasında yaratılmışlığın bütün kainat prensiplerine ne denli zıt olduğunu görmesine vesile olmaktadır. Ve bu zıtlık yavaş yavaş Yaratan'ı yani esas "sevgi ve ihsan Olan'ı", vasıflarında algılama ve edinmeyi getirmeye başladığı için bir "edinim testi" zamanının yaşanmasına sebeptir. İşte bu zorlu anların aşımı kişiyi artık yavaş yavaş "öğrencilikten talebeliğe" yani almak için almaya değil vermek için almaya doğru taşımaya başlar. Bu artık Yaratan'a yürüyüşün yani hakiki İsrâ-el dediğimiz "doğru yolda yürüme" yani "Yaratan'ı edinmeye yürüyüşün" başlamasıdır.

VE DAHA DA İÇE İŞİMA

Bu yürüyüş önce Yaratan'a doğru bir içsel yürüyüştür ve bu içsel yürüyüş kendini insana yürüyüşle tanımlamaya başlar. İşte burada farklılıklarda ışıma görülmeye bütünlüğün farkındalığına başlanır ve bu farkındalıkta "karşı olmayanların çokluğu" görülür.

Bu insanlar “insanın suret olmasına” karşı değillerdir. Esasında bu insanlar suret olmayı istemektedirler. Yani belli dinlere, inançlara sığınmışlar gelenekler arasında kalmışlar ya da ve hatta isyan etmişlerdir ama esasında aradıkları suret olmaktır. O zaman bu suret oluşturma esasında birçok insan size karşı değildir. Ve dolayısı ile onlarda “acılar yolu” içinde “mana yolu” diye feryat etmektedirler ve siz onları görmeye başlarsınız. Onlar esasında hep vardılar ama siz onları o ana kadar görememişsinizdir. İşte o nokta oturduğu anda artık “gönül dostları olmaya başlarsınız” dostluğunuz Allah’a yani Yaratan’a olduğu için “insanlara dost olmaya başlarsınız” işte bu açılım yavaş yavaş artık sizi taşımaktadır. Ve gönül dostluğu Mesih talebeliğinin yavaş yavaş sizi “mana rehberliğine” getirdiği noktadır. Bu noktada siz istemeseniz de Yaratan’ı yaşamaya başlarsınız ve bu aynı zamanda sürekli bütünlüğü yani “sevgi ve ihsan Olan’ı” size çeker, sizde yaşatır ve sizden ifşa eder. Bu nokta Mesih düzeyinin edinildiği noktadır. Bunun sonu Yaratan’la bir olma noktasıdır.

İÇ ALEM FARKLILIĞI

İşte bu muhteşem mana yolunda yürüyüşün belli bir metoda oturtulmamasının sebebi Yaratan’a giden yolun insanların görünmeyen iç alemleri içinde olmasıdır. Mesih İsa da zaten bu iç yolculuğun esaslı tarifçisi, insanları kendi benliklerinden kurtararak, bu iç derinlikte Yaratan’la buluşmalarını sağlamaları için kendini feda etmiştir. Yoksa kurtarıcılık Mesih İsa’nın bedenine tapınmada değil, Mesih İsa’yı giyinerek kurtarıcılığına olan samimi edinim imanı ile, Mesih İsa’nın Yaratan’ı

yaşamada Yaratan'ı yaşamak olarak ortadadır. Ve bu manevi olması hasebiyle herkesin algısında farklı olacağı muhakkaktır ve bu nedenle de hem kolay gibi görünmektedir hem de kavranması oldukça zor gibi görünmektedir.

FARKLI İŞİMA BEREKETİ

Kısacası böyle bir yolda Mesih İsa'yı samimiyetle giyinenlerin oluşturduğu o manevi manada bir ifadeyle "Mesih talebeleri" arasında ve onların oluşturdukları yine manevi "Mesih dergahı" ortamlarında oldukça farklı algı ve anlayışta Mesih'i yaşayan yansıtan yani ışımaya alan ve bu ışımayı yansıtan kişiler olacaktır. Mesih İsa'nın kendi oluşturduğu "Mesih dergahında" yani kendi mana grubunda ve hatta özellikle kendi etrafında oluşturduğu "mana rehberleri" yani havarileri arasında da bu olmuş, bu gözlemlenmiştir. Ve talebeleri arasından daha da kendi iç yolculuğuna yakın olanları havarileri arasında daha bir havari mahiyetinde o gönül ışımalarının daha farklı olmasından ötürü daha da bir kendisiyle bütünleştirme ihtiyacı duymuştur. Bunlara en iyi örnek Petrus, Yakup ve Yuhanna'dır. Her biri oldukça farklı bakış açılarında ve farklı deneyimlerle ve dolayısı ile Mesih İsa'nın kurtuluşunda ifade bulan "mana yolunu" farklı edinimlerle edinmiş kişilerdir. Petrus ve Andreas ve Yuhanna Yahya'ya öğrenci olmaya gittiklerinde geri duran Yakup daha sonra

Efendimiz Mesih İsa'nın ışığı altında ona çok daha büyük bir taleple yakın olan talebelere olmaya gönlünü, kendini açmıştır. Petrus bütün etkinliği ile konuşarak Yaratan'ın Ruh'un işleyişinde Mesih İsa'daki kurtuluşunu ilan ederken, Yuhanna Yaratan'la o ilahi buluşma edinimini kaleme dökmüş ve Yakup ise bu uğurda canını ortaya koymuştur. Oysa her birinin edinimi birbirinden farklıdır. Her birinin bakış açısı algısı da birbirinden oldukça farklıdır. Kısacası mürşidin irşadında mürşidi daha bir giyinen farklı ışımalarındaki talebeler Petrus'ta vaaz, Yuhanna'da yazı, Yakup'ta adanmışlığa tanık olmuşlardır.

BUNA RAĞMEN ALGI ZORLUĞU

Bu denli yakınlık dahi zaman zaman insanlığın kendi iç alemindeki farklılığı ve net olmayışından ve kendi karmaşasından kaynaklı net algılayamama sorununu getirmiştir. Ve bu soruna rağmen Efendimiz Mesih İsa insanlardan vazgeçmeyi seçmemiştir. İnsanları, insan-ı kamil'e çıkarmak için bir manada gönül avcılığını vaaz eden Efendimiz aynı zamanda insanlara dikkat edilmesini söylediği halde insanları kategorize etmek yerine her seviyeden insanlığa gönül kapısını açıp ruhların Adem düzeylerinden kurtulup Mesih düzeyine hareketleri için kurtarıcılığını bütün insanlığa sunmuştur.

Yukarıda da dediğimiz gibi, Mesih İsa'ya en yakın olanlar dahi zaman zaman Mesih İsa'nın o gelenekler, inançlar üstü söylemlerini algılayamama zorlukları çekmişlerdir. Bunun en büyük nedeni "evrensel tınılar" yerine kendi yaşam ortamlarının oluşturduğu kültürel, dinsel, geleneksel alışkanlıklarıdır. Ve bu unsurların oluşturduğu dogmalar içinde sürdürdükleri

yaşamlarıdır. Ve her şeyden kötüsü zaman içinde bütün bu alışkanlıklarına ve hatta kendi ürettikleri düşünce ve algı yapılarına kendilerinin yavaş yavaş kul ve köle olmalarıdır. Oysa bugün özellikle Efendimiz Mesih İsa'nın ifadelerine bakıldığında bu kabukların üstüne çıkılmadığı sürece bu ifadelerin hakikaten tam algılanamayacak ve algılanır gibi görünse de tam olarak kolay kolay yaşam edinilemeyecek olduğunu görmek kaçınılmazdır. İşte bundan ötürü de gerek Yakup gerekse Petrus olsun “mana rehberliğine” kadar manevi derinlikte ilerleme göstermiş olmalarına ve Efendimiz Mesih İsa'yla birlikte olmalarına karşın zaman zaman Mesih İsa'yı anlamakta oldukça zorlanmışlardır. Çünkü zaman zaman hep o kendi kültür, din, gelenek, hayat felsefelerinin etkisi altına girivermişler ve her şeye o lenslerden, bakış açılarından bakmaya başlamışlardır. Efendimiz Mesih İsa'yla bu kadar yakın ilişkide olan talebeleri dahi bazen bu denli anlama zorluğu çekerken Mesih İsa'yla birlikte bir ortamı tam olarak paylaşmamış Pavlus için ve daha sonradan gelen bazı kendine manevi önderlik payesi verenler içinde aynı durumlar ve hatta daha ötesi de geçerlidir. Bu nedenle Efendimiz'in söylemleri, öğretileri ve Yaratan'ı yaşayışı, kendini sunuşu daima bizim gönül gözlüklerimiz olmalıdır. Bunu elimizdeki Kutsal Yazılar'ı okurken dahi bırakılmaması gereken gözlüklerdir. Ve elbette saran ışık Kutsal Ruh'un aydınlattığı bir okuyuşta esastır.

FARKLILIKLARDA FARKLI BAKIŞ AÇILARI

Elimizdeki yazılara baktığımızda Mesih İsa'nın manevi kurtarıcılığı, yüreklere bir manevi üstat olarak kral olması ve bu uğurda kendini feda etmesi Petrus için kolay kolay kabul edilebilir olmamıştır. Aynı şekilde Yakup için de durum aynı olmuştur. Hatta bu durum Yakup ve kardeşinin kendisine Mesih İsa'nın krallığında bir makam istemeye kadar gitmiştir. Bu istekleri Zebedi oğullarının annelerinin ricacılığında net olmuştur. Ve Efendimiz İsa'nın böylesi bir yükselişin manevi manada olduğuna vurgusu ve derinliğinin Yaratan düşüncenin elinde olan bir derinlik olduğuna vurgusu oldukça nettir; *“sağımda ya da solumda oturmanıza izin vermek benim elimde değil, Babam bu yerleri belirli kişiler için hazırlamıştır”* (Matta 20:23).

Bütün bu duruma bakılırsa Mesih İsa'nın yanındaki, en yakınındaki adam için dahi bakış açısı Mesih İsa'nın anlattığından çok farklı noktalardadır. Ve hatta bu üçlü Mesih İsa'nın o muhteşem manevi tecrübeyi yaşadığı anda yani “suretinin değiştiği” anda ifadelerinden de Petrus'un bambaşka bir sonuca ulaşması bir tesadüf değil bir insan gerçeğidir. Çünkü Mesih İsa “ilan ettiği dönüşüm ve değişim yolunun” Musa ile İlya temsilinde Yaratan'ın yasası ve Peygamberliklerin tasdikinde olduğunu söylemeye çalışırken Petrus bu üç kişi için bir ibadet noktası oluşturmaya kalkışmıştır. Bu noktada Luka'nın ifadesi durumun vahametini net olarak göstermektedir. *“Aslında (Petrus) ne söylediğinin farkında değildi”* (Luka 9:33). Aynen günümüzde çevremizde olan birçok insan kardeşlerimizin algıları, hal ve davranışlarında olduğu gibi, herkes bir yana hala bizlerin içindeki putperestlikte bizlerin bu kadar şey gözlerimizin önünde olduğu halde hala görmek istediğimiz gibi görmemiz ve maneviyatı değerlendirmeye kalkmış olmamız gibi.

FARKLILIKLAR İŞİMA İÇİN VARDIR

Mesih İsa'nın inandığı, yaşadığı ve aktardığı her şeyi ölümü ile ortaya koyması esasında Yaratan'ı yaşamının ne denli adanmışlıkla bağlantılı olduğunu bize net bir biçimde göstermektedir. Mesih İsa sadece günah sorununa çareyi göstermemektedir aynı zamanda günahın yani manevi manada ölümün üstüne çıkıp daha da ötesinde hatta kendisinden daha üst bir Yaratan'ı yaşam koşulunda dahi yaşanabileceğine işaret etmektedir. Bu Mesih düzeyidir. Ama bu düzeyin başlangıç noktası şu andır. Efendimiz'in ifadelerinde henüz yarın yoktur. Hatta dün de artık sadece bir tecrübe basamağıdır. O zaman bugün hala insanları bir yerlere layık görme ya da görmemeyi kendimize bir görev edinme durumunda Mesih İsa'nın müjdesini anlamamış olarak Mesih'in halkasında yerimizi alma durumundayız. Oysa gerçek Mesih düzey Mesih'in herkesi bulunduğu noktada kendi algısında kabul etmiş olmasındaki büyüklüğü ve bütünlüğü görebilmeye başlamaktadır. O zaman bu imanlı, bu imansız, bu sofraya gelebilir, bu gelemes, şu vaftiz olabilir, şu olamaz gibi daha sonra insanların kendi oluşturdukları ve görüş açıları ile belirledikleri inanç ilkeleri doğrultusundaki kategorizeleri esasında tamamen Efendimiz Mesih İsa'nın öğretilerinin dışındadır. O yüreğin imanı ediniminde bir kişiye “maneviyatta senden daha büyüğü yok ve kurtuldun” derken biz o kişiyi başka kriterlere göre kategorize edip kendi oluşturduğumuz hayali inanç halkamızın dışına itiveririz. Size karşı olmayan sizdendir diyebilen kurtarıcımız, Efendimiz'in ifadesi yerine bizim prensiplerimize uymayan imansızdır, bizden değildir diyerek yine göz göre göre

hatta bir manada bile bile yine Efendimiz'in yoluna aykırı bir yöne doğru ısrarla gideriz.

FARKLILIKLAR SURETE YÜRÜYÜŞTÜR

Oysa burada olduğu gibi Mesih İsa'nın bahsettiği hükümranlığı dünyasal bir krallık olarak algılayan Yakup dahi Mesih İsa'nın yanında en yakın talebelere biri olarak Mesih İsa ile her yere gidebilmektedir. Zaman zaman inancını yitirme derecesine gelen heyecanlarına yenilen Petrus dahi İsa'nın yanında yerini alabilmektedir ve muhtemelen abisi Yakup gibi yine Mesih'in yanında kendine verilecek bir makam peşinde hayaller kurabilen bir Yuhanna dahi yine İsa'nın yanında yerini alabilmektedir. O zaman biz bütünlük yolunda bu bütünlüğün bütün insan kardeşlerimizle paylaşımıyla irdelendiği bilincinde bir yürüyüşte olduğumuzu ve Mesih İsa'yı giyinmekle Mesihî düzeylerde Yaratan'ı yaşamının mümkün olacağına gönülden inanıp devam etmemiz esas olmalıdır. Bu Yaratan'ı edinme yaşamıdır. Saran ışığın yansıması farklılıklarda ışımadır. Bu ışımaya farklılıklarda Mesih olarak bizden yansıtacak ve Yaratan'la yaratılanı buluşturup esas olunması gereken noktaya herkesi vakit tamam olduğunda taşımış olacaktır.

XV. ÜSTÜN GİZ (Luka 9:20-24)

İsa, onları uyararak bunu (Mesih olduğunu)

hiç kimseye söylememelerini buyurdu...

“Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin,

her gün çarmıhını yüklenip beni izlesin” dedi.

- Luka 9:20-24

Kişi kendi özüne döndükçe giz açığa çıkacak ve açıkta olan gizlenecektir. Bu durumda doğal olarak kişiyi ifşa eden bir takım isimler, makamlar, sözcükler kişi için artık hiç bir şey ifade etmeyecektir. Ve yapılan her şeyde ifade bulan Yaratan'ın kendi varlığı olacaktır. O zaman ifşa yani açığa çıkan esas olduğu sürece taklidi ya da batılı kendiliğinden ortadan kalkacaktır. Özellikle “ben” seviyelerinde üst gerçeklerin kolaylıkla idraki mümkün değildir. Bu nedenle bazen gizlilik görünürün algısı için çok büyük bir yardımcıdır. Bazen her şeyin ağızla ifadesi esasın yanlış anlaşılmasına nedendir. Oysa bütün kainat çok laftan ziyade bütün işlevi ve döngüsü ile kendisini ifade etmektedir. Bu, Kutsal Yazılar'daki bazı öykülerde de ifade bulmaktadır. Mesela Ester bölümünde anlatılan öyküde olduğu gibi. Bu öyküde de ifade edilmek istenilenin, gizin işleyişi olduğu gerçeğidir. Burada giz içerdedir. Fakat gizin ifşası dışarıya yaşamlarladır. Ve giz yaşamda aksettikçe giz giz olmaktan çıkar. Ama bu durumda herkese aşikâr olan kendi kimliklerimiz giz olmaya başlar.

Yani her şeyden önce Efendimiz'in öğretisinde “Tövbe ve Göklerin Egemenliği” ikilisinin bugün bizi kökten Yaratan'a dönüştüren ve değiştiren olduğu müjdesi vardır. Ve bu müjde hakikaten algılayan için yaşadığı günlerine hitap eder yani bu Müjde aynı zamanda bu günedir. Şu anadır. Ve on iki talebe bu “yol talimi” üzerine gönderilmektedir. Bu “yolda” yolla bütünleşme vardır. Yolla bütünleşmeden önce mürşidimiz, kurtarıcımız, efendimiz Mesih İsa ile bütünleşme vardır. Ama bu bütünleşmeler sessiz bütünleşmelerdir. Bu bütünleşmeler sağa sola ifşa edilecek değildir. Çünkü ilan edilen “Yaratan'a yürüyüşe yoldur.” Bu yola çıkış “tövbe ile başlar ve bu yolda yürüyüş talebeliktir ve bu yolda olma Yaratan'ın Ruh'unda Mesih'le bütünleşmenin getirdiği göklerin hükümlerinin aşağıya çekilmesidir.” Ve bu yolda boş işle iştigal etme yoktur. Ve bu yolda “Allah adı boş yere ağza alınmadığı gibi” bu yolda boş konuşma da yoktur. Onun için defalarca Mesih İsa bu “mana yolunda” olan birçok olguya isim verilmesini istemez. Yani “yolun dostu” yola dosttur. Yolun tarifine, izahına, ifadelerine dost değildir. Bu bağlamda konuya baktığımızda Mesih İsa'nın onikileri göndermesinde amaç bu muhteşem egemenliğin esasında Ruh'un kalpte açtığı noktada Mesihî düzeyde İsa'nın tarifinde ve kurtuluşunda bir yaşam olduğu gerçeğidir. Bu yaşam nettir. Bu yaşam bilgilenme yaşamı, bu yaşam inanç bildirgeleri okuma yaşamı değildir. Bu yaşam bir şeyler “yapma yaşamı” değil, bu yaşam “olma” yaşamıdır. Galile hamlıktır, Yeruslüm'e uzanan yol pişme yoludur. Yeruslüm'se yanmadır. O düzeyde artık Mesih'i düzeye yani hakiki “Yaratan sureti” olma düzeyidir. Bu “bol yaşam” yoludur. Bu yaşam metinlerdeki tecrübi yaşamların

işaretinde “kurtarana” yani “Mürşite” yani “Mesih İsa’ya” tabi ve Mesih İsa’daki bütünlükte oluşacak bir mana grubu yani “Mesih talebeleri” ile yaşanacak bir yaşamdır.

ÜSTÜN GİZ

Bu öyle bir yaşamdır ki, en üst seviyeleri aksettiren Efendimiz Mesih İsa dahi böylesi bir kurtuluş yolunu “mana yolunu” yaşarken kendisinin “Mesihliğinin” ifade edilmesini dahi istememektedir. İnsanların farklı seviyelerini, algı zorluklarını bilerek bütünü iyi görebilmeleri için kendi hakkı olan bir makamı dahi “gizli tutmayı” tercih etmektedir: *“İsa, onları uyararak bunu hiç kimseye söylememelerini buyurdu... Ardından gelmek isteyen kendini inkâr etsin, her gün çarmıhını yüklenip beni izlesin”* (Luka 9:23). Bu “üstün gizidir.” Çünkü Yaratan’ın ışığının yansıdığı yerde “maddi bedendeki” kişi ya da kişiye verilen unvan öne çıktığında sınırsızlık sınırlanmış olur ve doğal olarak bu durumu algılama gayreti içindeki her kişide yine kendi sınırlılıkları içinde durumu algılama gibi bir yanlış yöne doğru eğilirler. Efendimiz henüz “çarmıha” gitmeden önce dahi burada esas Yaratan’ın Mesihî düzeyinde olması gereken “hakiki mana hizmeti prensibini yaşayarak öğretmekte ve ifade etmektedir. Bu “isminden ve makamından” bahsedilmeksizin mana hizmetini sunmasıdır. Bu sözlerde henüz “çarmıh hadisesi” geçmemiş olmasına rağmen “çarmıhtan” bahsedilmiş olması Mesih İsa’nın “çarmıh” öncesi söylemlerine bir anlamda Luka’nın “çarmıh” sonrası yorumudur. Ama buna binaen konu nettir. Esas Yaratan’a yürümenin gerçeği “yola dost” olma gerçeğidir. Ve bu gerçekte an o andır. Yani yaşam soluğun alınıp verildiği andır. Bu soluğun alınıp verildiği anda şahsın bir önemi kalmaz çünkü artık şahısta yaşayan

Yaratan'ın "sevgi ve ihsanıdır." Bu vasıfların canlılığında Mesih İsa dahi "kendini ortaya koyduğu kurtuluş hayatında nefsini inkâr eder."

EKMEĞİN GİZİ

Efendimiz İsa'nın sorusuna Petrus'un cevabı, "*Sen Allah'ın Mesihisin*" şeklinde olmasına karşın Mesih İsa, "*onları bunu hiç kimseye söylememeleri konusunda uyarmaktadır*" (Luka 9:21). Bu dahi Mesihi düzeyin insanlık içinde "tuz ve ışık" olan bir düzey olarak her zaman "maya" şeklinde varlığının devamlılığı içindir. Bu devamlılıkta ekmekte tamamen kaybolmuştur ama ekmek ortadadır. Oysa ekmekte mayayı bulmaya kalkarsanız ekmeği paramparça etmeniz gerekir. Bu nedenle "Yaratan'a man kaldırmada" yani "gönderilenin kaynağının farkında" şükran ve talebin yoğunluğu iç çalışma halinde dahi hakikat "gizlide olan Baba'ya" gizlice yönelmektir. Yani "bilinenin üstünde hep bilinmeyen" hakimiyeti olduğuna göre "bilinenin üzerindeki bilinmeyen" esasında derinliktir ve derinliğe verilen anlam bu derinlikte kişiyi ya Yaratan sureti kılar ya Yaratan müsvettesi. Oysa amaç surettir. İşte bu yol "yolla bütünleşme yoludur." Bu nedenle aradan "ben" çıkmadan "sen" olamayacağım gerçeğinde Efendimiz İsa Mesih dahi kendisi için "Mesih" titrini bir makam gibi algılanmaması birçok dini yetkilerle donatılmış önde gidenler gibi olmadığının kesin tasdik edilebilmesi için "nefsi inkâra" geçmiştir.

YOLDA YOL OLMA

Daha önceleri de hep söylediğimiz gibi bütün bu çalıştığımız konu üzerinde irdelediğimiz nokta “Yaratan’ı yaşama” noktasıdır. Bunu da en iyi bir biçimde Yaratan’ın Mesihi düzeyini ifşa eden Efendimiz Mesih İsa’nın kendi yaşam ayrıntılarında bu vurguyu bütün ayrıntıları ile keşfedip hayatımıza edinmemiz ve biz olarak Ruh’un ışığında giyindiğimiz Mesih İsa’yı bizim “öz doğamızla” buluşturup “kendi doğamızda” Mesih’i ifşa etmemizdir. Bu “yola uyumdur.” Bu “yola dost olmaktır.” Bu İbrahim’in olduğu gibi “Halil İbrahim” yana “Allah dostu İbrahim” olmak gibidir. Ve burada artık İbrahim seviyelerinin çok üstünde ulaşılması gereken Yaratan sureti Mesih seviyesi vardır. Ve bu seviye artık kabuklardan kurtuluş seviyesidir.

Bu seviyede temel prensip “öğrenci kalmamaktır.” Temel prensip talebe olmak ve eninde sonunda Mesih’i giyinmektir. Talebe olmak ve Mesih’te Ruh’un ışığında üste yürümektir. Üste yürüdükçe alt görüntü yavaş yavaş silüete dönüşür ve silinmeye başlar. Burada sahte bir alçak gönüllülüğün silüeti yoktur. Burada toplum dışına çıkma hiç yoktur. Burada kişinin kendinden de kaçması yoktur. Aksine tövbe ve göklerin hükümlerinde tamamen kişinin toplum içinde ekmeği mayalayan maya gibi “halka man olması” misali bir aynılık içinde bir nüfuz etme vardır. Bu nüfuz edişte toplumun ürettiği o bütün “acılar yolu” üretimi üzerine “tuz ve ışık” olarak kaosta ıslahın ışığını onlara gösteren “mana yolcuları” olma özelliği vardır. Onların bir isme ihtiyaçları, bir doktrininin göz bozan numaralı camları arkalarına sığınmalarına gerek yoktur. Onların bir takım isimlerle anılan hiyerarşik sistemler içinde yerlerini almalarına gerek yoktur. Onlar sadece Mesih İsa’yı izleyen ve Mesih İsa’da kurtuluşu giyinen Mesih talebeleridir. Adları sanları bilinmese de

oradadırlar onlar halktırlar. Ve İsa Mesih'in akşamları dua için sakin yerlere çekilip gündüz halk içine karışması durumunda olduğu gibi onlar halk içindedirler. Hatta Yaratan'a verilen isimleri dahi boş boş yaşanılmayan ve edinilmemiş bir şeyler anlatılmasın, pazarlanmaya kalkılmasın, gurur, bencillik, ben bilirimcilik, ben en iyiyimcilik oluşmasın diye ağza alınmaz. Tuz yemeğin çokluğunda oldukça sessiz ve sakin kendi doğasını "kurban kuzusu misali sunmaktadır." Işıktaki yine aynı şekilde sessiz ve sedasız ortalığı aydınlatmaktadır. Ve hatta kimse tuzun ve ışığın değerinden dahi bahsetmez ta ki tatsızlığı ya da körlüğü fark edene kadar. İşte bu nedenle Mesih İsa "*onları uyararak bunu hiç kimseye söylememelerini*" buyurmaktadır. Çünkü zaman ve bütün esasları ilan edecek olandır. Mesih İsa çarmıha sürüklenirken dahi "çok şeyler söylememiştir." Sadece belli sorulara belirgin, net cevaplar vermiştir. Beden varlığı bir silüet gibidir. Esas büyüklüğü Baba'yla bütünleşmesinde ve Ruh'un üzerinde işlemesindedir.

"VE MORDAHAY DEDİ:..."

Aynı Mordahay'ın Ester'e "Yahudi olduğunu söyleme" demesi gibi. Ama farklılığın bütün insanlarca malum olması esasında Ester'in bu farklılıkta ama sükûnetinde kendi çevresindeki kendi halkına tuz ve ışık olması hem yargı hem merhamet getirmiş olması gibi. Mesih İsa'da aynı temelden hareketle iyileştirmeleri ardında bile bu olayı yaşayanların bu olayları gizlemelerini istemektedir. Burada Yaratan'ın her olayda "Başlangıç ve Son" olma gerçeğinin işlerliği öne çıkarılmak istenmektedir. Kutsal Yazılar içindeki Ester bölümünde de "Yaratan'ın isminin"

geçmemesi hiçbir şeyi değiştirmemektedir. Çünkü orada esas verilmek istenilenin Yaratan'ın bütün sahnelerin ve maskelerin arkasındaki esas “Yaratan düşünce olarak sistem içi işleyişi” gerçeğidir. Ve bu gerçeğin kavranmasında “üstün gizi” açıklığa kavuşmaktadır. Bunu algılayamayan “acılar yolu” yolcuları içinse “giz” merak edilmesi gereken ve hakikaten gizlenen birçok sırlardır. Ve kolay kolay açığa çıkamaz, edinilemez, algılanamaz. Oysa “giz” görünen üzerinde sadece algı seviyelerimizden ötürü algılayamadığımız, göremediğimiz gerçekliktir. “Giz” esasında bize rağmen, sınırlılıklarımıza rağmen “hiçbir gizin olmadığı” gerçeğidir. İşte bu nedenle Mesih İsa “*ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin*” (Luka 9:23) diyebilmektedir. Mesih İsa'nın “Mesih’liğini” paylaşmamalarını istemesi elbette henüz halkın böyle bir duruma hazır olmamasından da kaynaklanmaktadır ama Luka'nın anlatımında bunların arkasından hemen gelen “nefsin inkârı” ve “ve canını kazanmak isteyen onu yitireceği” gibi ifadeler bu gizlemenin aynı zamanda “Baba ile bütünleşmenin” bir gerçeği olduğunu da açıkça ifade etmektedir. “Kendini inkâr edeni öğreten kendini inkâr etmez mi?” İşte bu bağlamda Mesih İsa da kendi yaptıklarının söylenmesini dahi istememektedir. Hem hazır olmadıkları için hem de bütün yüceliklerin “Göklerdeki Baba'ya” sunulmuş olması için. Ve Efendimiz devam eder; “*canını kurtarmak isteyen onu yitirecek... insan bütün dünyayı kazanıp da kendi canını yitirse, canından olursa bunun ne yararı olur?*” (Luka 9:24-25). Bu noktada “*canını kurtarmak isteyen canını yitirmesi*” sözleri ve sonrası ile bütün olarak vermek istediği öğretisinde de Efendimiz Mesih “kendisine bir takım dünyevi değerler verip kendi kendini adam yerine koyanların” esasında “ben için alan konumunda” olduklarını ve muhakkak bu tarz kişilerin kaybedenlerden olduklarını açıklama gayreti içindedir. Kişinin tam içinde bulunduğu kabın ortasında ve tam o noktada olması gerektiği gibi olarak kendi tayin edilen konumunu tam

olarak yaşaması esas olandır. O noktada tam öz doğasını ifşa ile Yaratan'ın ışığını alıp yansıtmaya başlaması ve gönlünü Mesih gönlü kılması kişiyi tam yerli yerine getirecektir. Ve orada “üstün giz” durumu başlayacaktır.

KAINATA VAAT EDİLEN MAYA

Peki, bu onikiler ve hele hele Mesih İsa'nın Allah'ın Mesih olduğunu söylemiyorlarsa neyi müjdeliyorlardı? Ve eğer Mesih İsa'nın buyruğu ve yetkisi doğrultusunda Mesih İsa'nın Mesih olduğu müjdelenmiyorsa onikiler neyi müjdelemek için yetkin kılındılar? Bu sorular sorulması gereken sorulardır. Çünkü bu sorularda Efendimiz'in tam anlamıyla kurtuluşla kast ettikleri algılanmaya, hayata alınmaya başlanacaktır. Çünkü burada Efendimiz Yaratan'ın sureti olma yolunda Yaratan'ın kainata vaat ettiği mayanın da ifşasıdır. Bu maya “insan-ı kamil” mayasıdır. Bu maya kişiyi “kendi benliği için, çıkarları için alma arzusundan” yani günden tamamen arıtacak olan ve nefsin inkârı ile kişiyi, “insanı insan kılacak” olan ve elbette Mesih'in ifşası olan bir insan haline getirecek olan bir mayadır. O nedenle bu mayanın mayalığında “ben” artık tamamen “biz” haline gelmiş bir bütünlüktür. O zaman Mesih İsa'nın kurtarıcı, efendi, hoca, mürşit, Yaratan Oğul, her ne unvan verilirse verilsin kendi “Yaratan'ı

yaşama” örnekleme ve öğretilerinde önce kendisi bu adlandırmalar üzerinde çok da fazla durmaksızın “olma” halini ifşa etmektedir. Bir şeyler deme ya da bir şeyler yapma değil tamamen “Baba ve Ben biriz” ilkesinde “olma” gerçeği ile Yaratan’ın yani sevgi ve ihsan Olan’ın sureti “olma” ve Mesihî düzeyde kurtuluşa ermenin getirdiği bir “olma” olgusunu müjdelemektedir. Dikkat edilirse burada “kendini dostları uğruna feda eden” kendisine verilen bir takım isimlendirmeleri kendisine kalkan yapacak değildir. Ve talebelerin de zaman zaman Mesih İsa’nın öğretilerine tam olarak tabi olduklarını görmemiz mümkündür. Mesela dağdaki görünüm değişmesi olayında Petrus’un o düşünmeden yaptığı çıkışlar sonucunda yaşanan bir takım ruhsal deneyimler ardında Luka’nın talebeler için şu kelimeleri yazdığını görüyoruz, “öğrenciler bunu gizli tuttular ve o günlerde hiç kimseye gördüklerinden söz etmediler” (Luka 9:36). Burada da halkın anlama zorluğu yaşama durumları için bir tedbir olması ile birlikte bu üç talebenin diğerlerinden kendilerini üstün görmemeleri ve elbette Yaratan’la yaşanan tecrübelerin bir kişisel güç olarak algılanmaması gibi çok çeşitli amaçları söz konusu olabilir. Bu amaçları sadece sınırlı bir çerçevede değerlendirmemek gerekir.

Elbette Mesih İsa özellikle insanların “tuz ve ışık” konumuna dönüşüm ve değişimlerinin olması gerektiği konusunda Müjde’yi duymalarını ve Müjde’nin sürekli duyurulması istemi çok nettir. Ve Müjde’nin dönüştüren ve değiştiren gücü Yaratan’ı edinmenin sevinci ve coşkusunu getirir ve bu coşku elbette paylaşılacak bir coşkudur. Ama diğer taraftan kişilerin kendi içsel deneyimlerine odaklanmaları ve bu odaklanmalara seviyeler tespit etmeleri ve hatta bu içselliklerin başkalarına getirdiği iyileşmelerde başkalarının iyileştirmelerde aracı gördüklerini yüceltmeleri tamamen Mesih İsa’nın Yaratan’ı yaşama biçimi dışındadır.

YUKARIDAN VERİLEN ÜSTÜN GİZ

“Sözü kavramasınlar diye anlamı kendilerinden gizlenmişti” (Luka 9:45) ifadelerinde de yine aynı “gizlilik” kavramı ile karşılaşmamız ilginçtir. Üstelik burada bahsedilen “insanoğlu’nun insanlara teslimi” gerçeğidir. Buradaki durum dahi gerçeklerin görünmez idareciliğidir. Bu görünmez arka plan yönetimi ise Yaratan’ın muhteşem elinin işlemesinden başka bir şey değildir. Ve bu gizliliğin yani esasında “giz” olmayan görünmezliğin gerçeği bizim hayatımızda da yerini korudukça Yaratan’ın hükümlerliliği bütün muhteşemliliği ile gözler önüne sergilenmiş olmaktadır. Yani bazen, bazı insanların o an için bazı gerçekleri kavramaması bile yukarıdan verilendir. Aynen Petrus’un Mesih olgusunu anlamasında olduğu gibi. Yukarıdan verildiği an algılayan Petrus biraz sonra bu algısını yitirebilmektedir. Bu da “mana yolunun” bir metot üzerine oturtulamayacağına yine güzel bir örnektir. Çünkü “mana yolunda” her bir açılan kapının iki kapanan yeni kapısı söz konusudur. Bu ilerleme içinde şarttır.

Zaten Luka “üstün giz” üzerine yani Efendimiz’in hemen her şeyi herkese yetiştirmeme ve özellikle kimliğinin hemen ifşa edilmemesi konusunda hassaslığı üzerine konuyu netleştirmek için gerekli olan bağlantıları ardı ardına sıralayarak konuya açıklık getirmeye gayret etmiştir. Burada hep gaye toplum içinde “çay içinde şeker” misali Yaratan’ın ışığını yansıtıp Mesih’in kurtuluşunu ilan etmek ama hep “nefsin inkârında” durmak esasında Mesihî düzeyi yaşama gerçeği vurgulanmaktadır. Bu nedenle hemen Mesih İsa’nın kendisinin “kurtuluş verme” uğruna kendi

bedenini feda edeceği açıklaması ardından “kendilerinden bazı kavrayışların gizlendiği” ifadesi kullanılmakta ve talebelerin kimin daha üst olduğu tartışması yer almaktadır. Bu tartışmada Efendimiz’in örneği “bir çocuğu kabul edebilme” düzeyinde kişinin kendini bulunduğu konumundan aşağıya çekebileceği bir hal ve tavır içinde olabilmeyi başarabilmesidir. Ve “Yaratan’ın sureti” olma bu noktadadır. “Göklerin hükümrانlığının” aşağıda ifadesi budur. Mesih İsa’da ışık ışık yansıyan “göklerin hükümrانlığının” ışması budur. Böylesi bir hal bizi doğrudan öz halimize indirgeyecektir. Bu “sadelik” kolay kolay hoşumuza gidecek bir durum değildir. Yaratan’ı yaşama gerçeğinde dünya değerlerinin tersi ama doğanın düzü gerçeği vardır. Yola uyum bu noktadır. Ve dolayısı ile böyle bir durumda “üstün gizi” gerçekleşir. O zaman “*en küçük kimse en büyük odur*” (Luka 9:48) anlam kazanır. Burada yine Mesih’in “hizmet edilmeye değil hizmet etmeye geldim” ifadesi ile “Mesih olduğumu kimseye söylemeyin” buyruğu arasındaki bağlantıyı görmek de mümkündür.

ENGEL OLMAYIN

Efendimiz Mesih İsa bir anlamda bütün varlığı ile “üstün gizdir.” Yani ışması “yukarıdan verildiği kadar” algılanacak bir durumdur. Saran ışık Ruh’un yüreklerdeki çalışmalarında Mesih gönüllerde ifade bulur. Ve bu nedenle Mesih talebeleri “kaostan ıslaha” dünyanın tuzu ve ışığı olarak dünyayı kucaklama yüreğine sahiptirler. Bu nedenle Mesih İsa’nın öğretişleri ve Mesih İsa’nın yetkinliğinde yola çıkma gayreti içinde hiçbir kimseye engel

olmak hiçbir kimsenin haddi değildir. Çünkü her şeyden önce böylesi bir bağlantı içinde yani “kişinin hizmette kendisini en küçük ilan etmesindeki” bilinçli siliklikte yüceltilenin “göklerin hükümranı” olan Yaratan olduğu gerçeğinde “engel olmayın” (Luka 9:50) ifadesini Yuhanna’ya bilhassa söyleyen Efendimiz Mesih İsa’nın kendisidir ve Luka bu ilginç sıralama içinde bunu sunmaktadır. Ve aynı şekilde Mesih İsa’yı kabul etmeyen Samiriyelilere “lanet” etmeye kalkan Yuhanna’nın aynı sıralama içinde Efendimiz tarafından azarlanmış olması da yine Yaratan’ı yaşama yolunda o meşhur sıralamada yani 1) Yukarıdan uyandırma 2) Aşağıdan gayret 3) Edinim testi 4) Yaratan’a yürüyüş 5) İnsana yürüyüş 6) Gönüle yürüyüş 7) Bütünlük sıralamasında Luka’nın özellikle kişinin “kendini inkâr edip Mesih’in ardı sıra yürümesinde bir başka yol haritasına tanık olmaktadır.

Bu yol haritası adeta Luka’nın kaleminde şöyle ifade bulmaktadır. Efendimiz Mesih İsa talebeleri için kendisinin kim olduğunu sorar. Onlara “sizce ben kimim?” der ve sonra “Mesih” olduğu vurgulanır ve Mesih İsa bundan “kimseye bahsetmemelerini ister” ve ardından da bunun üzerine “öğrencilikten talebeliğe talebelikten mana rehberliğine ve buradan da Mesih düzeyinde bir yaşama” doğru yol alıp Yaratan’a yürüyen Mesih talebesine “üstün gizinin” sırrını açar yani bu esas Yaratan’la bütünleşmeyi getiren noktadır. Bu sır hakikaten kendini sahte bir alçak gönüllülükle alçaltmak değil hakikaten “kendini inkârdır” yani “olduğun gibi olmak ve sevgi ve ihsan sunusunda hiç kimseden hiçbir şey beklemeksizin Yaratan’ı Ruh’unda ve Mesih’inde bilinçli bir biçimde, haz alarak yansıtmaktır. O zaman “sizce ben kimim” sorusunu bizlerin de etrafımızdaki ışığımızın yayıldığı çevreye sormamız gerekir. Bu sorguda en yakınlarınızdan ve en samimi dostlarınızdan cevap “Mesih talebesi” olarak gelirse

işte o noktada Efendimiz Mesih İsa'nın "üstün gizindeki" hikmeti başlamaktadır. Bu talebenin Müjde olma ve bu Müjde oluşta Yaratan'la buluşmaya doğru ilerleme noktasıdır. O zaman buradaki yedili "yol haritası" Luka'nın sıralamasında verdiği sıralama değerlerine göre şöyle şekil bulur:

1. Mesih talebesi ol!
2. Kimseye söyleme
3. Kendini inkâr et!
4. Mesih İsa'nın ardından git!
5. En küçük ol!
6. Kimseye engel olma, kızma
7. Ve asla geriye bakma.

Özellikle bütünlük noktasının "mana yolunda ve düzeyinde sürekli Yaratan'a doğru Ruh'la ve Mesih'te yükselişin" esas olması önemlidir. Bu cümle Efendimiz'e sorulan "*nereye gidersen ardından geleceği*" (Luka 9:57) sorusuna bir cevap olarak gelişmektedir ve bu cevap Yaratan'ın saran ışığında yani Ruh'unda yaşamın dünyanın alıştığı belli madde düzeninden farklı olduğu ve bunu izlemenin zorluğuna değinmektedir. Diğer taraftan bazen "*ardımdan gel!*" (Luka 9:59) tarzındaki yukarının uyandırmasındaki çağrıya ise birçoklarının bahanelerinin çokluğuna dikkat

çekilmektedir. Oysa esas olması gereken “mana yoluna çıkanın” yani o meşhur Yaratan’ı yaşama yolunun yol haritasındaki sıralamaya ayak basanın asla “arkasına dönüp bakmamasıdır.” Çünkü bu süreklilik samimi ve esas ilahi niyeti oluşturacak ve bu niyette “üstün gizini” üzerimize çekecektir. Bu Yaratan’la bütünleşmede Mesihleşme ve Ruh’la kaynağa geri dönüş ve serüvenin sonsuzluktaki tamamlanışıdır. Bu ışığın yansımalarının ana kaynağına dönüşünün en üst noktasıdır.

Diğer taraftan Mesih İsa’yı izlemek isteyen bir kişi “*nereye gidersen geleceğim*” (Luka 9:57) şeklinde bir cümle kurar. Mesih İsa’nın cevabı bir anlamda “mana yolunun” metotsuzluğudur. Kısacası Yaratan’ı yaşama sürprizlerle dolu ve Ruh’un yönlendirişinde insanın beklentilerinden farklı bir yoldur. Efendimiz bunu ifade eder. Bir tarafta silinmişliğin içinde bütüne sunulan “tuz ve ışık” hayatı. Diğer tarafta insanların hırslarıyla kendilerini yönlendirdikleri o belli hedeflerin dışında daha üste doğru yürünen hedefsizlik yaşamı. Bu bağlamda Mesih İsa bir kişiye “*ardımdan gel*” der; oysa kişinin önünde dünyanın sorumluluklarının değer ölçüleri vardır. Ve birçok engeller sunar. Ve o noktada İsa’nın cevabı “sürekli gelişmede” geriye bakmanın yeri olmadığı vurgusudur: “*Sabanı tutup da geriye bakan Yaratan’ın hükümranlılığına layık değildir*” (Luka 9:62). Kısacası Yaratan’a yolculuk “mana yolu” olduğuna göre bir açıdan yürüyen merdivenleri tersine çıkmaktır. Hayat akışının tersine bir istikamette esas hayat akışını oluşturan temellerin Yaratan düşüncenin doğrultusunda gitmek maddenin zıttına gitmekle eş anlamlıdır. Bu nedenle arkaya bakmak hatta bir lahza durmak tamamen geriye dönüşle eşitir. Oysa “mana” yukarıdan verildiği şekliyle yeniden yukarıya yönlendirildiğinde kaynağa dönüşümünü sağlayacaktır. Bu bağlamda “üstün giz” olması gereken bir “göklerin hükümranlığının” mayasıdır. Ve hükümranlığın

açıklığında maya kendini iyice esasa, Yaratan suretinde “sevgi ve ihsan” vasıflarının yansıdığı yaşama nüfuz eder ve bu nüfuz edişte maya kendi kimliğini yitirir ve artık mayanın içinde eridiği gerçeklik Yaratan’ı ifşa eden bütündür. Mesihi düzey yansımış ve Mesih bedeni tamam olmuş olur.

XVI. ÜSTÜN YÜRÜYÜŞ (Luka 9:62)

Sabanı tutup da geriye bakan,

Yaratan'ın hükümranlığına layık değildir.

- Luka 9:62

Üstün bir yürüyüş kararlı bir yürüyüştür. Zaten dünyada en zor olan şey Efendimiz Mesih İsa'nın da çok net olarak buyurduğu gibi insanların yönlerini tespit etmekte zorlanmış olmalarıdır. Elbette insanların çoğu ne yaptıklarını kendilerince bilmektedirler. Ama çoğumuzun içinde bulunduğu şekliyle yüreklerinde hissettikleri boşluk yaşam, amaç ve hedeflerinin net olmamasından kaynaklanmaktadır. Oysa kainatta en büyük amaç kişinin kendi gerçeğini bulması ve kendi gerçeğinde yönünü tayin ederek yürüyüşünü tamamen o üst amaç doğrultusunda yerine getirmesidir. Bu bağlamda Efendimiz Mesih İsa'nın ağzından dökülen öğretilerde net olarak görüldüğü gibi kendi yaşamı ile de Yaratan'ı yaşamanın tamamen kararlılık yürüyüşü olduğunu göstermektedir. Kararlı yürüyüş üstün bir yürüyüş olarak karşımıza çıkmaktadır.

Elbette böyle bir yürüyüş için her şeyden önce dünyanın en önemli sorusunun yani “yaşamımın amacı ne?” sorusunun kendime sorulması gerekmektedir. Çünkü bu soru büyük bir yüreklilikle sorulmaksızın Mesih İsa'nın bahsettiği “tövbe ve göklerin hükümranlığı” temeli üzerinde yükselen “kişiyi kaynağına yani Yaratan'a kurtaran” Mesih İsa'daki kurtuluş sunumunu tam olarak

algılamak hiçbir zaman mümkün olamayacaktır. Oysa belli bir sadelik içinde Yaratan'ı edinme yürüyüşünde “sevgi ve ihsan Olan'ı” edinmişliğin sağladığı kurtuluş ve kurtuluş potansiyeli bize kap olarak yaşamlarımızın hakiki manada Yaratan ışığı ile dolmasını getirmektedir. Ve bu ışıkta esas anlamda “yaşamamızın gayesini bize ifşa” eder. İşte böyle bir yürüyüşte Efendimiz Mesih İsa'nın hizmetine başlamazdan önce saran ışığın hazırladığı varlığında yani Yaratan işlevinin yani Kutsal Ruh'un hazırladığı varlığında gördüğümüz kararlılığın “Getsemani Bahçesine” kadar ne denli etkin yaşandığını görmemiz mümkündür. Bu başlı başına “kişinin tamamen kendini sunması anlamındadır.” Bunu kendi başına gerçekleştirmesi zor olan kişinin Mesih'i giyinmesinde Mesih İsa'da gerçekleştirmesi Efendimiz'in kurtuluş hizmetinin ne denli önemli olduğunu bize net bir biçimde göstermektedir.

KARARLILIK

Üste yürüyüş kararlılıktır ve bu da üstün yürüyüştür. Yani “Ruh'ta ve gerçekte” ibadet ederek Yaratan'ı Yaratan'da yaşama yürüyüşü. Yaratan'ı geleneklerde, yazılı metinlerde, elimizdeki insanlar tarafından oluşturulmuş belli ilahiyat kalıplarıyla değil de gerçekten olduğu gibi, sadelik içinde yaşama yürüyüşüdür. Yaratan'ı Yaratan'da yaşama daha önce çalıştığımız gibi elbette bir “bedel” getirmektedir. Mesih talebeliği esasında bir başka deyişle Yaratan'ı Yaratan'da yaşama talebeliğidir. Ve bedeni bir alt seviyeyi bırakmaktır.

Bırakmak kopmaktır. Kopmak kolay değildir. Alıştığımız

seviyenin getirilerinin farkında olmak dahi zordur. Bu nedenle Luka'nın Efendimiz'e talebe olma yolunda bu iki kişiyi örnelemektedir. Bir tanesi tamamen kendi talebi üzerine gelendir. Yani aynen Petrus ve Andreas'ın Vaftizci Yahya'nın öğrencileri iken Mesih'i izlemeyi istemeleri gibi. Bir diğeri ise Efendimiz'in Matta'yı davet etmesi gibi davet ettiği kişi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Burada bu iki kişinin örneklenmesi boşuna bir örnekleme değildir. Aksine bu örnekleme de Kutsal Yazılar'ın her bir noktasında olduğu gibi esas verilmek istenilen, insan hayatına ışık tutulmak istenilen bir “mana yolu” gerçeği vardır. Gerek buradaki ışık tutma olsun, gerekse diğer bütün benzetmeler ve söylemler olsun esasında hep arka planda sabit, sadık ve esaslı bir temel bir kainat işletim yasası vardır. Ve bu esas doğal olandır. Ve biz her ne zaman bu doğal olanı yakalarsak işte esas o zaman Yaratan'ın doğasında, O'na uyumla Mesih'i düzeyde ve Ruh'un işlevinin hayatımızdaki netliğinde hakiki bir bol yaşama erişmiş oluruz.

NEREYE GİDERSEN GELİRİM!

Bu ilk kişinin yaklaşımında esasında bizim yaklaşımımız görülmektedir. Bu yaklaşım bazen günlük hayatımız içinde Mesih'i düzeye doğru kurtulmuşluk yolculuğumuzda hep gönlümüzün istemi olarak dile gelmektedir. Yaratan'ın işlevinde “mirasçının” yani “oğlun” yollarını yollarım edinmek isterim. Oysa gönlüm çoğu zaman “aklımın” sağa ve sola sapmaları içinde sabitliğini “benliğin alma arzularına” kaptırma eğilimindedir ve böyle olunca

bu kaptırma esnasında ne söylediğimin farkında olamamam gündeme gelmektedir. İşte burada Efendimiz Mesih İsa bu nedenle kişiye dediklerinin farkında olup olmadığını hatırlatmak istemektedir. Yani Mesih İsa'nın yolculuğu Yaratan'ı edinme ve O'nunla form eşitliği yolculuğudur. Yani hep "sevgi ve ihsanın" insandan yansıdığı ve insanın Yaratan suretine tam olarak dönüştüğü bir yolculuktur. Bu noktada yolu nettir, yolun itici gücü kararlılıktır ve aynı zamanda belli olan hedefte arkaya bakılma şansı yoktur. Çünkü bir aşağıya bir yukarıya bakılarak ve bir sağa ve bir sola dönülerek hedefe doğru yürümek söz konusu olacak değildir. Hele hele "görünmez olan varlığımızın" Yaratan'dan kopup gelen ve Yaratan'ı içeren bölümünün Ruh'un ışımada açılması çok daha net bir kararlılık getirecek ve gerektirecektir.

Bu örnekte Matta'nın kaydına göre bu soruyu soran kişinin bir din adamı olması da esasında önemli bir ayrıntıdır. Çünkü dindarlık düzeylerinde amaç elbette ruhani rehber, öndere yapışması esastır. Ama bu yapışma ve daha doğrusu bu teslim olma, kararlılık hangi bakış açısından kaynaklanmaktadır? Eğer belli bir ilahiyat kalıbı içinde sadece işaret edilen "mana önderi" anlamında bir dini takip gerçekliği söz konusu olacaksa Efendimiz kendisinin bu tarife uymadığını ifade etmektedir. Çünkü aranılan ilahiyat kalıpları ve aranılan ilahiyat kalıpları içindeki belli küçük adımlar ve hedefler yani günah ve tövbe ve bağışlanma üçlüsü döngüsü içinde haç önünde kalınmış bir öğreti ve yaşam sunumu Efendimiz'in sunumunun tamamı değildir. Aksine inançlar ve mezhepler açısından bakıldığında Efendimiz'in muhteşem kurtarış yolu ve öğretisi ve talebeliğindeki Yaratan'ı edinme dinamizmi tamamen kısır bırakılmış olmaktadır. O nedenle Efendimiz Mesih İsa burada karmaşık gibi görünen ama Ruh'un "mana yolundaki" özgür esişinde bir yaşamı ifade etmektedir. Buradaki amaç ne maddenin sınırlamaları içindeki insanın sınırlı algısındaki amaçtır,

ne de hedef maddenin sınırlamaları içindeki insanın sınırlı algısındaki hedefdir. Burada her şey sınırsız olanın sınırlı üzerindeki etkin ifşasıdır. Bu nedenle “*tilkilerin ini, kuşların yuvası vardır, ama İnsanoğlu'nun başını yaslayacak bir yeri yoktur*” (Luka 9:58) şeklinde ciddi bir ifade kullanılmaktadır. Yani Mesih'e talebelik Yaratan'ı edinme yolu talebeliğidir. Burada boyun eğme kainatın doğasına uyumdur. Burada boyun eğme insan öğretilerinin sınırlamaları içinde kalmaksızın “doğru maneviyatın” o muhteşem iç boyutlarında içe doğru “insanı esas doğasına döndüren” yolculuğa çıkmak demektir. Bir dindarın alıştığı kalıplardan sıyrılıp böylesi uçsuz bucaksız bir denizde yüzmeye hazırlıklı olması esas olandır. Eğer böyle bir “seyr-i süluk'a” yani “mana yolu yolculuğuna,” Yaratan'a, insana ve gönüle yürüyüş için hazırlık varsa o zaman Petrus ve Andreas gibi sadece öğrenciliğe değil hakiki talebeliğe doğru bir yürüyüş gerçekleşmiş olacaktır. İşte Efendimiz'in çağrısı da böylesine bir kararlılık yürüyüşüdür. Bu ancak üstün bir yürüyüşür.

İZİN VER!

Elbette artık konunun içine girilmiş olmasından ötürü rahatlıkla görülebileceği gibi bu ikinci yaklaşımda da hiç kuşkusuz yine bizim kendi tavrımız yansımaktadır. Matta'nın Mesih İsa tarafından çağrısında olduğu gibi burada da yine çağrılan bir kişi örneklenmektedir. Ve Efendimiz'e talebe olmanın temel prensibi “Ardından gel” ifadesinde vurgulanmaktadır. Mesih İsa'nın ardından gitmek esasında Mesih'le Mesihi doruklara aynı adımlarla, aynı yoldan geçerek devam etmek ve aynı şekilde

Yaratan'ı edinmektir. Matta, Efendimiz'in çağrısına büyük bir kararlılıkla cevap vermiştir. Hiç tereddüt etmeden ve beklemeden. Bakın burada bir dine, bir inançlar şablonunu kabul edip o inançlar şablonu içine dahil olma yoktur. Burada kararlılıkla bir "yola çıkma" ve bir "yola baş koyma" söz konusudur. Burada Mesih İsa'ya talebe olmak vardır. Burada Mesih İsa'da ifşa olunan Mesihi düzeyi edinmeye yola çıkmak vardır. Sonradan belli başlı gelenek, kültür ve sosyal algılarla oluşmuş belli başlı din ve inançlara mal edilmiş bir İsa Mesih takdimi yoktur. Burada bütün insanlığın yegane efendisi olan "Kainatın Efendisi'nin" kendi muhteşem işlevinde kurtuluş noktası olarak gösterdiği Mesih düzeyinin kurtuluş takdimi ve bu takdime insanların cevapları vardır. Bu nedenle bu şekilde bir algı ve kabul insanlığın manevi yolculuğu için bu denli önemli bir dönüm noktası için büyük bir kararlılık esastır. Bu nedenle burada da ifade edildiği gibi bir kişinin böylesi bir mana derinliğine yolculuğa çıkması için en az Efendimiz Mesih İsa'nın kararlılığı tarzında bir kararlılık gerektirmektedir. Ve böyle bir kararlılıkta hele hele "nereye gidersen ardın sıra gelirim" tarzında bir ifadeden sonra veyahut Efendimiz Mesih İsa'nın çok net takdiri ve daveti ardından "izin ver" gibi bir kararsızlık beyanına yer yoktur. Çünkü "manevi yolculuğa" çıkış için esasında belli bir engel söz konusu değildir. Çünkü maneviyat sınırlı insan varlığında sınırsızlığın penceresidir. Kişinin maddi hayatı için hayatiyet önem arzeden durumlarında beklemesi diye bir şey nasıl söz konusu olamazsa, böylesine varlığının sonsuzluğu ile ilgili bir durumda da kişinin beklemesi söz konusu olamaz. Çünkü Yaratan'ı edinme şimdi, şu an hemen başlayacak olan bir yaşam dinamizmidir. Bir iç denge prensibidir. İç doğasına uyma meselesidir.

Oysa buradaki kişi üzerinden bize verilen örnekleme de Efendimiz'in çağrısına "İzin ver" sözü bir engel teşkil etmektedir.

Çünkü burada kararlılıkta bir endişe vardır. Burada manaya madde ile müdahale mevcuttur. Burada dünyanın üzerimize yüklediği sorumlulukların elle tutulurluğu bizi “görünmez olan esas kaptan köşkümüzün” ne denli önemli olduğu gerçeğini bize bir türlü göstermek istememektedir. Ve bu karmaşa içersinde yaşam koşullarımızın gerçekleri ve bu gerçeklerin de ötesinde bizi madde dünyasıyla bağlayan gerçekler bizi yolumuzdan alıkoyar durur.

PETRUS VE MATTA ÖRNEĞİ

İşte bu nedenle Petrus’un henüz kimi izlediğini fark etmeden Mesih İsa’nın ardı sıra yürümeye başlaması misali buradaki ilk kişinin Mesih İsa’yı izleme isteği ve diğer taraftan Mesih İsa’nın davetine hemen icabet eden yani tabi olan Matta’nın misali buradaki ikinci kişinin Mesih İsa tarafından daveti arasında ilginç ve güzel bir bağ bulunmaktadır.

Yolun farkındalığı ve yola çağrının algılanması yani her iki durum da esasında sunu gerektirmektedir. Yani eğer tapınak varsa kurban gerekmektedir. Yoksa kurbanın bir değeri kalmaz, eğer kurban yoksa o zaman tapınağın değeri kalmaz. Bu durumda ışık ve kap dediğimiz Yaratan’ın saran ışığının yürekte işleyişi ve Mesihî düzeye daveti yüreğin yani kabın alma alanına göre değer kazanmaktadır. O zaman bizler de böylesine muhteşem bir ışığı ve bu ışığın Mesih’teki kurtarışını algıladığımız anda yapmamız gereken Petrus’un zaman içindeki kararlılığını ve Matta’nın kararlı adımlarını atabilmek olmalıdır. Aksi takdirde bu bölümdeki bu örneklemede olduğu gibi bizim Yaratan’ı Yaratan’da yaşama yani

hakikaten “sevgi ve ihsan Olan’ı” bizde varlığımızda edinmemiz mümkün değildir. Sadece “acılar yolunda” kalıp hep Yaratan’ı başkalarına göre algılamak ve doğru olmayan bir maneviyatla uğraşmış olmamız gerçeği ile karşılaşmış oluruz.

İKİ CÜMLENİN BERABERLİĞİ

Başka bir deyişle Efendimiz Mesih İsa o muhteşemliğin üstün yürüyüşünde üzerinde durduğumuz bu iki cümlenin bir arada olmasının Yaratan’ı yaşama kararlılığına aykırı olduğunu ifade etmek istemektedir. Yani eğer Mesih İsa’nın ardı sıra gidiyor ve Mesih İsa’yı bütün varlığınızla göneniyor ve kurtarıcılığını ediniyorsanız ve bu bağlamda “her nereye gidersen, senin ardından geleceğim” diyorsanız bu noktada “Senin ardından geleceğim ama bana izin ver” diyemeyiz. Çünkü bu başlamış bir işin bitirilmemesi demektir. Oysa Efendimiz’in Yaratan’ı yaşarken özellikle üstünde durduğu bir başka prensipte “*sona kadar dayanan kurtulacaktır*” (Matta 10:22) prensibidir.

TAMAMLAMA SORUMLULUĞU

Şimdi bu noktada böylesi bir kararlılığın arkasında yaratılan dünyasının, özellikle sürekli bir gelişimle tam kamilliğe doğru ilerleyen yaratılış sisteminde Yaratan suretindeki insanın tamamlama sorumluluğu vardır. Bu nedenle Efendimiz Mesih İsa

insanları kendisi önünde kul olmaya değil aksine kendi yetkinliğini edinip bu yetkinliği Mesihî düzeyde kullanmaya davet etmektedir. Bu nedenle dikkat edilirse “*öğrencinin öğretmeni gibi, kölenin de efendisi gibi olması yeterlidir*” (Matta 10:25) sözlerini kullanmaktadır. Ayrıca yetmişleri gönderdiğinde söylediği ifadeler de bakıldığında “*sizi dinleyen beni dinlemiş olur, sizi reddeden beni reddetmiş olur. Beni reddeden de beni göndereni reddetmiş olur*” (Luka 9:16) gibi çok güçlü ifadeler kullanmaktadır. Ve hatta şu şekilde devam etmektedir; “*düşmanın bütün gücünü alt etmek için yetki verdim. Hiçbir şey size zarar vermeyecek*” (Luka 10:19) ve “*benim yaptığım işleri, bana iman eden de yapacak; hatta daha büyüklerini yapacaktır. Çünkü ben Baba’ya gidiyorum*” (Yuhanna 14:11-12). Bütün bu ifadelerle baktığımızda Efendimiz Mesih İsa’nın kendisiyle birlikte “mana yolunda” yürüyeceklerin neden bu kadar hazırlıklı ve kararlı olmaları gerektiğini görmemiz mümkündür. Çünkü burada öncelikle insanın Yaratan suretine dönüşmesi söz konusudur. Ve sadece bu dönüşüm ve değişim kişiyi Mesih seviyesine taşıyacak olandır. Mesih seviyesine gelmekse “kurt ile kuzunun bir arada olması” tarzında olmaz gibi görülenin oldurulacağı bir “göklerin hükümlüğü” yaşamının yaşama çekilmesi durumudur. Kısacası Mesih İsa’yı giyinecek kişinin elbette kendisini ve dolayısı ile çevresini ve dolayısı ile kendi merkezinde olduğu dünyasını kendi üzerindeki ışığa ile ıslah etme sorumluluğu vardır ve bu sorumluluğu gönenmek bir anlamda Efendimiz Mesih İsa olmak demektir. Esasında kurtuluş bu noktadadır. Bu nedenle Mesih İsa yalnızca “bana iman edin” dememekte “kalbin kapısında durmakta ve içeri girmek istemektedir.” Sadece bu noktada dahi bugünkü dini düzeylerde Mesih İsa’yı değerlendirmek sadece Mesih İsa’yı “iman etme” düzeyinde algılamak ve dışsal bir anlamda Mesih İsa’yı bütün olarak görmeden şahsına tapma düzeyi ile sınırlanmış bir inanç sahibi olmak şeklindedir. Oysa bütün bu değerlendirme

noktalarında “Kainatın Efendisi’nin” Yaratan düşünce ve işlevi sonucunda en üst noktada Yaratan sureti seviyesinde bize sunulan Mesahi düzeyin derinliği, o insan üstü ilahi düzey boyutu tamamen pagan algılara teslim edilmektedir. Ve Efendimiz Mesih İsa daha o günlerde bu değerlendirme ve algıların farkındalığında esasında bütün öğretlerinde bu yanlışa meydan vermemek için sürekli tekrarlarla hakikatin karşısında kişinin dengeyi fark etmesi prensibini vurgulayıp durmaktadır. Denge saran ışık ile hakikat önünde doğamızın hakikate göre doğrultulmasındadır. Mesele iyi olma meselesi, iyi bir dindar olma meselesi, şu inanç akidesine bu inanç akidesine inanma meselesi değildir. Mesele “ben için alma arzuları” temelinde düşmüş doğamızı Yaratan’ın suretinde olma koşulunda esas olması gereken doğamıza dönüştürüp değiştirmektir. Böyle bir operasyon içinde “nereye gidersen gelirim” ve “izin ver” cümlelerinin yan yana gelmemesi esastır. Bu esasında Yaratan’ı edinmeye, O’nunla Ruh’unun rehberliğinde ve Mesih’inin önderliğinde “sevgi ve ihsan vasıflarını edinme düzeyine” yürüyüşte yani form eşitliğinde üste yürüyüştür, doğru maneviyatta Yaratan’a “üstün yürüyüştür.”

XVII. GÖNÜL BAKIŞI (Matta 9:36)

Kalabalıkları görünce onlara acıdı.

Çünkü çobansız koyunlar gibi şaşkın ve perişandılar.

- Matta 9:36

Genelde insani bakış açısı ancak kendi bakış açısından çevreyi görüp, çevreye belli bir değerlendirme sunabilecek olan bir bakış açısıdır. Hele hele bu bakış açısı kişinin alma arzusu ile üzerinde bir bakış açısı ise elbette o zaman daha çok ve hep karşıda bir “ben” yansıması görebilecek olan bir bakış açısıdır. Yaratan’la yürüyüş hattında Mesihi bakış açısı ise karşıda “sen” görebilecek bir bakış açısı olarak mevcuttur. Zaten bu noktada Yaratan’ı bütün yürekle sevmek ve dostunu kendin gibi sevmek öğretisi temel bir öğreti olarak karşımızdadır.

Bu noktada insana gidişimde yürekle mi yoksa biz olarak mı gittiğimiz aslında yanımızda taşıdıklarımızla ifade edilebilmektedir. Efendimiz Mesih İsa bu yaklaşımda önce kendi yüreğini ortaya koymakta ve bu yürekte de kendi talebelerini yönlendirmektedir.

Mesihi bakış açısında yüreğin kararlılığı Galile’den başlayan ve Yerusulim’e doğru uzayan ve Yerusulim’de noktalanın tek bir hat üzerinde oldukça net olarak bize sunulmaktadır. Bu netlik içersinde Yaratan’ı yaşayan Mesih İsa, Mesihi seviyelerde “mana yolunda” yürümenin ne anlama geldiğini kendi hayatıyla bizlere açıkça öğretmektedir. Bu bakış açısı gönülden olduğu zaman aslında karşımızda hep birer güç olarak gördüğümüz insanların ne

denli “yöne” muhtaç, ihtiyaç halinde insanlar olduğunu ve bir manada “bizi yansıttıklarını” görmemiz mümkündür. Ama Efendimiz bu noktada hiç de umutsuz bir bakışa sahip değildir. Çünkü hemen ifadesinde “ürünün bol olduğundan” bahsetmektedir. Bu ürün bolluğunda esas olması gerekenin “ürünü kaldıracak işçilerin” (Matta 9:37)eksikliğine dikkat çekmektedir.

GÖNLÜN GÖNLE İŞİMASI

Demek ki, gönül bakışı için esas görülmesi gereken 1) İnsanların ne denli bir yöne ve yönlendirilmeye olan ihtiyaçlarıdır; 2) ve aynı zamanda insanların yönlerini tespit ettikleri konumda olan ürün vericilikleridir ve 3) tabii onların ürün veren haline dönüştürülmesi için de gerekli olan ürünü kaldıracak kapasitede insanların var olmasıdır. 4) Bu kişiler “ben” değil “sen” olarak insanlara yürüme durumunda olmalıdırlar, 5) ve elbette böyle bir çıplak gidiş tepkileri getirecektir ve 6) esaslı korku haşmetin korkusu olursa 7) çarmıhı yüklenip Mesih’in ardından gitmek dolayısı ile talebenin Mesih’in gönül bakışında bulunması anlamındadır.

Bu yedi adımda Yaratan’ı yaşama prensiplerinden olan gönül bakışı ile görmektir. Böylesi derin bir bakış, karşıdaki Yaratan müsvettesi olan “benlikte düşmüş” kişi içindeki özü görüp esası yani Yaratan suretini dışarı çıkarmaya yön vericidir. Bir anlamda “gönül bakışı” Yaratan’ın ışığında adeta karşı gönülde işleyen ışığa bir ışık katar ve daha aydınlanmasına yol açar. O zaman Yaratan’ı yaşayan “saran ışıkta” böylesi bir gönül aydınlığında

karşı tarafında gönlüne aydınlık verendir. Tekrar etmek gerekirse: 1) Yönsüzlüğü görür. 2) Yönsüzlükteki ürünü fark eder. 3) Ürünün ulaşılabilir olduğunu anlar. 4) “Sen” bakış açısını giyinir. 5) Zorlanır. 6) Haşmeti fark eder ve 7) Mesih seviyesi kendisinden yansır...

Burada kısaca değerlendirme yapmak gerekirse bakış açısı insanların verdikleri görüntünün arkasındaki esas hallerini algılamamızda bizim esas halimizin varlığı aslında büyük bir önem taşımaktadır. Yani Yaratan’ı yaşamak Mesihi seviyede Ruh’un rehberliğinde bir yaşam sürmekse bu seviyelerde için ıslahında dönüşüm ve değişimdeki yüreğin kendi çevresine bakışını da değiştirmiş olması anlamındadır. İşte bu bakış açısında Matta’nın yazdığı ya da Luka’nın kaleme aldığı Efendimiz’in hayatı ve öğretilerinin bütününde bize konuşan Yaratan ışığının içimizdeki işleme halleri bize adeta belli bir düzeni tarif etmektedir. Yani içteki ışık dıştaki ışığı da fark edebilecek bir konumda için ıslahındaki aydınlığı dışa sunarken ıslah ıslahı, sulh sulhu ve selamette selameti çekmektedir.

IŞIKTA HAREKETLİLİK VE SONRASI

Bu bakış açısında bir durağanlık söz konusu değildir. Çünkü Matta’nın yazıları sıralamasında Mesih İsa’nın görünenin arkasını görme hadisesinde sürekli hareketliliği bir öncelik oluşturmaktadır. Üç aşamalı bir hareket halindedir Efendimiz Mesih İsa. Bu aşamaların ilki sürekli talim vermesidir. Yani kendi doluluğundaki ışığı karşı tarafa sürekli olarak aktarmasıdır. Ve mana yoluna hazır olabilecek yüreklere hitap için özellikle manevi seviyeleri arayanlar arasında bu talimi vermektedir. Ve taliminin

temel konusu hep Yaratan'ın hükümleridir. Yani "kişinin kendi çıkarı için sürekli alma konumunda" sevgi ve ihsan Olan'ı fark ederek Yaratan sureti olan sevgi ve ihsan vasıflarını doğası edinmesi haline dönüşüm ve değişimini vaaz etmesidir. Talim ve temel öğretim aynı zamanda anında bir iyileşmeyi de beraberinde getirmektedir. Çünkü "atomu parçalayan" formül esasında tek bir formüldür. Formül bulunmuşsa talimi ve temel formülün ifşası elbette atomu parçalamayı yani uygulamayı getirecektir.

Kısacası bu yerinde hareketlilik yani YOL üzerinde Yaratan'a doğru hareketlilik hakiki farkındalığı getireceği için bu hareketlilik kişiyi dönüştüren ve değiştirenken aynı dairesel konumu ile birlikte kişinin bakış mesafesindeki kendi çevresini, atmosferini de dönüştürüp değiştirmeye başlayacaktır. Esasında burada olan budur. Ama bunun olması için bu hareketlilik yani Yaratan ışığında açılmış gönül gözlerinin olması ve bu gönül gözlerinin Mesih bakışı ile yavaş yavaş bakmaktan görmeye geçmesi esastır.

BAKMAKTAN GÖRMEYE YEDİ ADIM

1) Bu noktadan sonra ikinci aşama yani karşı tarafı tamamen hissedebilme gelmektedir. Aslında insanların "yönsüz" olmalarını görebilmek karşı tarafı "sen" bakış açısında değerlendirebilmek ve karşı ile empati kurabilmekle alakalı bir durumdur. Kişinin bu konuma gelmesi esasında artık cansız, bitkisel, hayvani düzeyleri aşmış bir ruh haletinin insanı ışıması anlamındadır. Çünkü bu seviye "konuşan" seviyedir. Yani artık Yaratan suretine dönüşüm

aşamasıdır.

2) İşte bu aşamada bu yönsüz kişileri aynı zamanda “ürün” yani bir değer olarak da görmenin “görme” farkını vurguladığını da unutmamamız gerekir. Zaten böyle bir “değer” bakışı söz konusu değilse o zaman “gönül bakışının” bir diğer deyişle “gönlün gönle ışığının da” bir anlamı olmayacaktır. O zaman Efendimiz Mesih İsa’nın “ürün bol” demesinde bütün bu yönsüz kişileri, şaşkın kişileri birer değer olarak gördüğüne güzel bir işarettir. Evet, kainat denizi içinde her bir yaratılmış Yaratan’dan ötürü büyük bir değerdir. Bu değer için Mesih İsa kendini feda edecek derecede “sevgi ve ihsanı” kendi varlığında ifşa etme yoluna baş koymuştur.

3) Böyle bir durumda esas olan kişilerin Yaratan’ın ışığında yüreklerinin aydınlanmasıdır. Bu aydınlık içinde iç nitelik yani Yaratan’dan olan o esas Ruh’un ışığı dışarı çıkacaktır. Ama iş her içindeki ışığın farkında olanın bu ışığı ifşasında karşıyı da harekete geçirdiğinin, bir başka tabirle uyandırdığının bilincinde olmasıdır. Bu uyandırma hali yukarıdan uyandırmanın bir anlamda bir başka işleyiş türüdür. O zaman böyle bir gönle sahip oluşla ışığın ifşası “ürünü kaldırabilecek nitelikte işçilerin” (Matta 9:38) gönderilmesidir. Yani işçi burada bu işe hakikaten Yaratan’ın saran ışığında tayin olunmuş “mana yolunda” olan kişiler anlamındadır. Ve metindeki anlatım düzenine bakılırsa Mesih İsa’da Mesihi seviyeleri yansıtabilen kişiler anlamındadır. Bu demek ki, kararlılıkla Yaratan’ı edinme yolunda olan kişi, Mesih’in kurtuluşunu gönenenmiş Mesih seviyesine tırmanan kişi anlamındadır. Sevgi ve ihsan vasıflarını deneyimleyendir.

4) Mesih İsa’nın talebelerini gönderişinde yanlarına bir şeyler almamaları ve bir anlamda kendi hareketlilik hali olan o üç aşamalı hali tekrarlamalarındaki beklentisi Yaratan’a

yürüyüşlerinde, insana ve gönle yürürken hep kendi benliklerinin üstünde karşıya yürüyüş içinde olmaları gerçeğinde sabit olabilmeleridir. Eğer yanlarına özellikle kendi benliklerinin alma arzusunda birçok değer unsurlarını alırlarsa karşıyı yani bir manada mecazen “seni” değil, hep “beni” göreceklerdir. Bu da asla “konuşan düzeye” ulaşmamak demektir. Sevgi ve ihsan Olan’ı idrak edememe hep bu sahip olduklarımızla karşıya gitme derdimizdir.

5) İnsanlığın doğal Yaratan’a zıtlıktadır. Bu zıtlıkta aslında direnç doğmakta ve kişi kaosta karışıp ıslahı aramaktadır. Bu nedenle evvel emirde hayatın başlangıç noktası da kaos ve karanlıktır. İşte bu kaos ve karanlıkta yani zıtlıkta ıslah, sulh ve selamet “sana yürümekle” başlayacağına göre elbette bütün alışılmış istikamete ters bir istikamet oluşturacaktır. Bu istikamet Yaratan’a paralel ama insana tezattır. Şimdi Yaratan’a paralelse doğruluktur. Doğanın Yaratan suretinde değişimidir. O zaman, “doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar” ilkesine göre gerçekten de doğruluğu aşağıya çekmek yani Yaratan’ın Mesih’inde doğruluğu giyinmek aslında bir direnişi beraberinde getirir işte bu direniş doğruya olan gelişimin işaretidir. Olması gerektir.

6) Kişilerin birçok konuda adım atamamalarının en büyük nedeni yine fiziki ortamlarda kısıtlı görmelerinin bir sonucudur. Yani sadece yüzde birlik insanlık alemi dediğimiz fizik içindeki algıda görülen bir alemi fark ederler. Oysa esas görünenin arka planı dehşet muhteşemlikte bir derinliktir. İşte o zaman böylesi bir Yaratan suretine dönüşüm ilerlemesinde esas olan bu haşmeti fark etmek ve bu boyuttan hayranlıktan ötürü bir korkuya kapılmaktır. Eğer bu boyut fark ediliyorsa o zaman “*gizlide olup açığa çıkarılmayacak, gizli olup da bilinmeyecek hiçbir şey yoktur*” (Matta 10:26)ifadesindeki açıklığın farkında olup esas her şeyin kaynağına

yönelip kaynağın haşmetinde değerlendirmek ve korkusuzca manevi derinliklerde ilerlemek gerekir. Bu bir manada Mesih'le yükseliş demektir.

7) İşte gönül bakışındaki bu bakmadan gönül gözüyle görmeye doğru yönelişteki yedi adımın son noktası “gönül bakışının” bizi taşıdığı “sevgi ve ihsan” noktasıdır. Bir anlamda bu nokta Yaratan'ı edinme noktasıdır. Bu noktada alışılmış birlikteliklerin üstünde Yaratan'daki bütünlükte insanı bir bütün içinde fark edebilme vardır. Bu da elbette manevi manada “çarmıhı yüklenmektir” ve böylesi bir yükleniş yani Mesih İsa'nın yaşamı ve öğretilerinde bizlere ulaştırılan böylesi bir yükleniş bizi Mesih seviyeye çıkaracak olandır. Ve ancak Mesih'e layıklık bu seviyede bir layıklıktır.

TALEBELERE BAKIŞ AÇISI

Matta'nın düzenine göre bütün bu anlatım sıralaması da yine talebelerinin Müjde ve talebelik döngüsü içinde Müjde'yi başkalarına duyurmaları için sunulan bir öğreti olarak görülmektedir. Matta'nın ifadelerinde bu on iki talebesinin gönderilmesi sırasında ifade bulan öğretilerdir. Luka'da ise benzer ifadeler yetmişlerin gönderilmesi sırasında ifade bulmaktadır. Kısacası eğer gönül gözüyle görmek söz konusu değilse o zaman gerçekten Yaratan'a yürüyüşün, insana ve gönle yürüyüş kısmında büyük aksaklıklar çıkacağı kesindir. Oysa Efendimiz Mesih İsa kendi uygulamalarındaki edinimleri ile esaslı bir “yola dostun” izleyeceği yolun hedefini tayinde önemli olabilecek adımları açıkça izah etmektedir.

Luka'nın düzeninde de yetmişlerin geri dönüşünün anlatıldığı bölümün hemen arkasında Efendimiz'in o meşhur Samiriyeli meseli anlatılmaktadır. Bu meseli Meseller çalışmamızda ayrıntılı olarak incelemiştik. Şimdi bu meselin bu düzen içinde yer almasından esinlenerek yine talebenin Yaratan'la yürüyüşünün gönül bakışı ile alakalı olduğunu görmek mümkündür. Çünkü bakış açıları birbirinden oldukça farklıdır.

MESELDEKİ BAKIŞ AÇILARI

“Dövülüp yola bırakılmış olan ihtiyaç halindeki kişi için bunlardan hangisi dosttur?” şeklinde bir soruya beş adet kişi örnekleme sunulmaktadır. Ve bu kişiler bu anlatımda bu kişiye farklı bakış açılarından yaklaşmaktadır. Mesela; ilk kişi; inancını edinmek yerine sadece inancı literal olarak almayı tercih eden dindar bir kişidir. Ve bu kişinin bakış açısına göre “böyle bir durumda kişi” bir kişiye nasıl yaklaşılacağı bir tartışma konusudur. İkinci model ise haydutlardır ve onlar için “böyle bir durumda olan kişi” sadece soyulacak bir kişi, potansiyel bir kullanım alanıdır. Üçüncü kişi ise daha geleneksel olarak bir dine dahil olmuş bir kişidir ve “böyle bir durumda olan kişiye” yaklaşmaması kendince en doğru olandır. Ve dördüncü kişi ise burada hancıdır. Ve bu kişiye göre ise “böyle bir durumda olan kişi” ancak bir kazanç kapısıdır. Ve o dönemde birçok Yahudi için inanç açısından uzak durulması gereken Samiriyeli ise burada beşinci kişidir, “böyle bir durumda olan kişi” onun için bir insandır. Yaratan'ın vasıfları olan “sevgi ve ihsanla” ona yaklaşmak esas olmalıdır.

Bu tabloya baktığımızda beş örnekleme aynı şekilde her gün etrafımızda var olan örneklemelelerdir:

- 1) Aşırı radikaller
- 2) Başkalarından geçinenler
- 3) Dindarlar
- 4) Tüccarlar ve

5) İtilmişler hep toplumumuzun yüzleri olarak karşımızdadır. Ve biz maskelerimizin altında gizlediğimiz bu beş tipten birisine dahil olarak hep karşımızdaki dostumuza bakarız. Elbette Efendimiz'in burada sunduğu ve bir önceki yedi adımla birlikte bağlantılı olan nokta burada kendisi itilmiş olduğu halde Yaratan vasfının ışığında Yaratan'ı yaşayan kişidir. Ve Mesih talebelerinden Ruh'un ışığında beklentisi budur. Ve eğer Mesih seviye daha net görölmek istiyor ve Mesih gerçekten izleniyorsa Samiriyelinin de ötesi Efendimiz Mesih İsa'nın Yaratan suretine dönüşüm ve değişim müjdesinde insanlığa sonsuzluğu işaret uğruna bütün bu beş tip içinde kendini feda etme gerçeğidir.

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar [Hristiyan Kitaplar.com](http://HristiyanKitaplar.com)'dan [indirebilirsiniz](#).

Rev. Dr. Turgay Üçal yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)